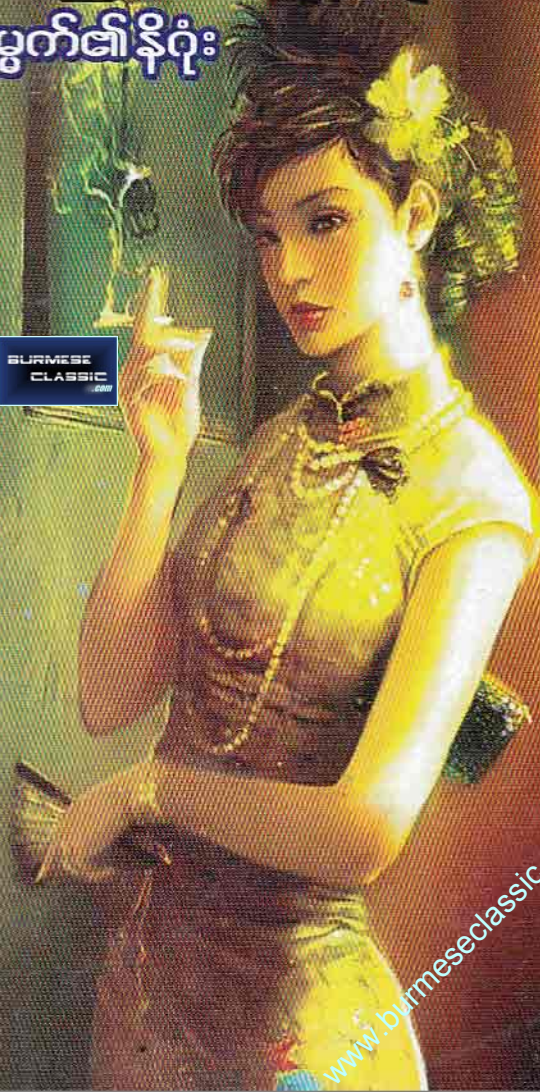

မင်းမြတ်သူရ

ရမ္မက်၏နိဂုံး

BURMESE
CLASSIC
COM

မင်းမြတ်သူရ

ရမ္မက်၏နိဂုံး

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ် (၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃) စေတနာ Offset

ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာလမ်း၊ ၁၃မြို့နယ်။

မင်းမြတ်သူရ

ရမ္မက်၏နိဂုံး

စီစဉ်သူ

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

မင်းမြတ်သူရ

၈၉၅- ၈၃

ရမ္မက်၏နိဂုံး၊ မင်းမြတ်သူရ၊ ရန်ကုန်

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၅၆-စာ၊ ၅×၇

(၁) ရမ္မက်၏နိဂုံး

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့တစ်မြို့၏ ဘုရားကြီးတစ်ဆူ၌
ပန်းရောင်းသောမိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် သူမ၏ သာယာသော
အသံလေးဖြင့် ဘုရားဖူးများအား ပန်းဝယ်အောင်ဖိတ်ခေါ်
နေလေ၏။

သူမ၏ အမည်မှာ ထားမေဟူ၍ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါး
သော မုဆိုးမမိခင်အား လုပ်ကျွေးပြုစုနေသူဖြစ်၏။ ထားမေ
သည် ဆရာကြီးဦးရွှေဘို၏ကျောင်း၌ ခုနစ်တန်း စာမေးပွဲကို
အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ဖခင်ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ကျောင်းဆက်
၍ မတက်နိုင်တော့ဘဲ မြို့ပေါ်ရှိဘုရားကြီး၌ ပန်းသည်အဖြစ်

မင်းပြတ်သူရ

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရလေတော့၏။

ထားမေသည် ယနေ့ပန်းရောင်းမကောင်းသဖြင့် ဂန္ထ
လောကမဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရား
စောင်းတန်းသို့ စက်ဘီးစီးလာသောလူငယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိ
လာပြီး စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ကာ

“ထားမေ”

ဟုခေါ်လိုက်လေ၏။

ထားမေသည် မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေရာမှ ခေါင်းမောကြည့်
လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ရွှေတိုးပါလား၊ ဘုရားဖူးလာတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတိုးဆိုသောလူ
ငယ်က

“ဘုရားဖူးတာလဲဟုတ်ပါတယ်၊ နင့်ကိုတွေ့ချင်တာလဲ
ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ထားမေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာကိစ္စများ ထူးထူးထွေထွေရှိလို့လဲဟယ်”

တောနာတာပေ

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ရွှေတိုးဆိုသောလူငယ်က

“ကိစ္စထူးထူးထွေထွေရှိမှ နင့်ဆီကိုလာရမှာလား၊ ငါတို့
က သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့နဲ့ငါ ဘဝချင်းမတူတော့ဘူးလေ၊
နင်တို့က ကျောင်းသား၊ ငါက ဈေးသည်ဘဝကိုရောက်နေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးဆိုသောလူငယ်က

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းတွေပါ၊
ငါတို့ဘဝချင်းမတူတော့ပေမဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်း
ပါပဲ။ မနက်ဖြန် လှရင် မွေးနေ့လေ၊ သူ့မွေးနေ့ကို လှရင်တို့
အိမ်မှာ အုန်းနှို့ခေါက်ဆွဲကျွေးလိမ့်မယ်။ အဲဒါ နင်လာဖြစ်
အောင်လာခဲ့ဦး”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက ခေါင်းညိတ်၍

“လှရင်မွေးနေ့ကို သူကိုယ်တိုင်ဖိတ်ရင်တော့ လာရတာ
ပေါ့ဟယ်၊ အခု လှရင်က နင့်ကိုဖိတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက

တောနာတာပေ

“လှရင် မအားလို့ပါဟာ၊ မြို့က ဓာတ်ပုံဆရာရောက်နေလို့ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ၊ သူ မအားလို့ ငါလာဖိတ်တာ၊ နင်မလာရင် သူစိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်လာဖြစ်အောင် လာဦး”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက ရွှေတိုး၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့်

“ငါလာပါ့မယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ဆင်းရဲသားဆိုတော့ လှရင်ကို ဘာလက်ဆောင်မှ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက လက်ကာ၍

“ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ဘာလက်ဆောင်မှ မလိုပါဘူး၊ ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုကျောင်းမှာ ငါတို့ ၃ ယောက်ဟာ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ နင်မလာဘူးဆိုရင် ဘုရားကို ငါကိုယ်တိုင် စက်ဘီးနဲ့လာခေါ်မှာနော်”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက

“ငါ ခဏတော့ ရောက်အောင်လာပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟာ လှရင်မွေးနေ့မှာ ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုကျောင်းက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အများကြီးလာမှာပဲ၊ ငါ သူတို့ကိုကြည့်

ပြီး အားငယ်နေမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေ၏ စကားကြောင့် ရွှေတိုးက လက်သီးဆုပ်၍

“ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုဘူး သူငယ်ချင်း၊ နင်က ကိုယ့်ခြေကိုယ်လက်ပေါ်မှာရပ်ပြီး မိဘကိုလုပ်ကျွေးနိုင်နေပြီ၊ ငါတို့က ကျောင်းသားတွေပဲရှိသေးတယ်”

ဟုအားပေးစကားပြောလေ၏။ ထားမေက ခေါင်းခါ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့က တစ်နေ့နေ့မှာ ပညာတွေစုံပြီး ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်မှာ၊ မြို့အုပ်တို့၊ အရေးပိုင်တို့၊ ကျောင်းဆရာမကြီးတွေ ဖြစ်ကြမှာ၊ ငါကတော့ ပန်းသည်မ ပန်းသည်မပါပဲဟာ”

ဟု မိမိဘဝကို အားငယ်ဟန်ဖြင့် ပြောနေလေရာ ရွှေတိုးဆိုသော လူငယ်သည် သူမအား စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ အားပေးစကားအမျိုးမျိုးကိုပြောဆိုနေလေတော့၏။

ထိုနေ့က လှမေ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေသဖြင့် ရွှေတိုး

ဆိုသောလူငယ်သည် သူမဆိုင်သိမ်းသည်အထိ စောင့်၍ခေါ်
လေ၏။ ရွှေတိုးသည် ထားမေအား သူ၏စက်ဘီးပေါ်သို့တင်၍
သူမ၏အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပေးလေ၏။

ရွှေတိုးနှင့် ထားမေသည် မြို့စွန်လမ်းကလေးအတိုင်း
စက်ဘီးအတူစီးပြီးပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ပြန်လာရင်း မြို့တစ်နေရာ၌ရှိသော ပန်းခြံအနီး
မှ စက်ဘီးကိုဖြတ်သန်းသွားလေ၏။

ထိုခါ ပန်းခြံ၌ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးနှင့် ဓာတ်ပုံ
အရိုက်ခံနေသော လှရင်ဆိုသည့် မိန်းမပျိုသည် စက်ဘီးတစ်
စီးကို နှစ်ယောက်အတူစီး၍ ဖြတ်သန်းသွားသော ထားမေ
နှင့်ရွှေတိုးကို ကြည့်၍ မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်
မိ၏။

လှရင်သည် မြို့ပေါ်ရှိ အချမ်းသာဆုံးသူဌေးကြီးဦးလှ
၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးဦးလှသည် မြို့ပေါ်၌ပွဲရုံကြီးတစ်ရုံကို ပိုင်
ဆိုင်ပြီး တော၌လည်း လယ်ဧကထောင်ချီပြီး ပိုင်ဆိုင်လေ၏။

ဦးလှသည် ဇနီးသည် သေဆုံးသွားပြီးနောက် အိမ်
ထောင်ပြုရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး
လှရင်ကိုသာ အရွယ်ရောက်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့၏။

လှရင်သည် ဖခင်၏အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မှု
ကြောင့် လက်ညှိုးညွှန်ရာ လိုရာဖြစ်သဖြင့် မာန်မာနထောင်
လွှားသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်၏။

ရွှေတိုးနှင့်ထားမေသည် သူမ၏အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်း
များဖြစ်သော်လည်း ရွှေတိုးသည် ထားမေထက် သူမကိုသာ
ဂရုစိုက်စေလို၏။

ယခု ထားမေနှင့်ရွှေတိုးတို့ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ၍ ထွက်
ခွာသွားသောအခါ လှရင်သည် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ပြီး ကျန်
ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဓာတ်ပုံဆရာနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် စိတ်မပါ
တော့ဘဲ ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

မနက်ဖြန်၌ကျရောက်သောသူမ၏မွေးနေ့တွင် အခင်ဆုံး
သူငယ်ချင်း ထားမေကိုဖိတ်ရန်ဆန္ဒမရှိခဲ့ချေ။

ထားမေသည် ယခင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း
ယခု ကျောင်းသူဘဝမှ ပန်းသည်မ ဖြစ်သွားသဖြင့် ဘဝချင်း
မတူတော့ဟု ခံစားရ၏။

သူမ မွေးနေ့၌ ဆရာကြီးဦးရွှေဘို ကျောင်းမှ ကျောင်း
သူကျောင်းသားများကိုဖိတ်ကြားထားသဖြင့် ထိုသူများ၏ အမြင်
၌ မိမိနှင့်ရွှေတိုးကို အလိုက်ဖက်ဆုံးစုံတွဲဟု မြင်စေလို၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ခရီးလမ်း၌အတားအဆီးသဖွယ် ဖြစ်
နေမည့် ထားမေကို မွေးနေ့ပွဲသို့ မဖိတ်ရန်ကြံစည်ထား၏။
ထားမေအနီးမှာရှိလျှင် ရွှေတိုးက ထားမေတို့သာ ဂရုစိုက်ပေ
တော့မည်။

ရွှေတိုးသည် မိမိ၏ဆန္ဒမပါဘဲ ထားမေကို မွေးနေ့ပွဲ
လာရန် ဖိတ်ကြားလိုက်ပုံရ၏။

လှရင်သည် မဆီမဆိုင် မိမိ၏မွေးနေ့ပွဲ၌ ဝင်ပါသော
ရွှေတိုးကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ထားမေသည် ဘုရားစောင်းတန်းရှိ
ပန်းဆိုင်လေးကို နံနက်စောစော ရောက်အောင်လာပြီး
ပန်းရောင်းထွက်လေ၏။ ပန်းများအတော်အတန်ရောင်းပြီး
သောအခါ လှရင်၏ မွေးနေ့သို့သွားရန် တော်သင့်သော အဝတ်
အစားလေးများကိုကြည့်ကောင်းအောင် ဝတ်ဆင်ပြီး မွေးနေ့
ရှိရာသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

လှရင်သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ မွေး
နေ့ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပလေ၏။ လှရင်တို့ သုံး
ထပ်တိုက်ကြီး၏အောက်ဆုံးထပ်၌ သူမ၏မွေးနေ့ပွဲကို ပြုလုပ်

လေ၏။

ထားမေသည် စိန်ရောင်ရွှေရောင် တလက်လက် တောက်ပနေသူများကိုကြည့်၍ မိမိကိုယ်မိမိ သိမ်ငယ်သွား သယောင်ခံစားရလေ၏။ မွေးနေ့ပွဲသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဆရာဦးရွှေဘိုကျောင်းမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကြားတွင် ပျော်ရွှင်နေသော လှရင်သည် ထားမေကိုမြင်တွေ့သော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ မမြင်ဟန်ပြုနေလေ၏။

ထားမေသည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများကြား၌ ပျော် ရွှင်နေသော လှရင်ကိုကြည့်၍ မိမိနှင့်ဘဝချင်းမတူတော့ပြီဟု ဇူးဆကာ သိမ်ငယ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လှရင်က မိမိကို မမြင်ဟန်ဆောင် လေရာ ပိုမို၍ အားငယ်စိတ်များဝင်လာမိ၏။ ထားမေသည် မွေးနေ့ပွဲသို့ ရောက်ရှိလာသော်လည်း သူမကို ဖိတ်ခေါ်မည့်သူ မရှိဘဲ ချောင်ကျလှသော စားပွဲဝိုင်း၌ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေ ရလေ၏။

ထားမေသည် မိမိကို မွေးနေ့ပွဲသို့လာရောက်ရန် ဖိတ်

ခေါ်သော သူငယ်ချင်းရွှေတိုးကိုပရိသတ်ထဲတွင်ရှာဖွေလေ၏။

သို့သော် ရွှေတိုးကို မတွေ့ရသဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေလေ၏။

သူမကို မည်သူမျှ လာရောက်ပြီး ဧည့်ခံခြင်းမရှိသဖြင့် စားပွဲဝိုင်း၌တစ်ယောက်တည်းငေါင်းစင်းစင်းထိုင်နေရလေ၏။

ထားမေသည် စားပွဲဝိုင်း၌ အထီးကျန်စွာနေထိုင်စဉ် လှရင်နှင့်ဆရာကြီးဦးရွှေဘို ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် မြို့မှခေါ်ထားသော ဓာတ်ပုံဆရာနှစ်ဦးနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် စိတ် အားထက်သန်နေပြီး ဓာတ်ပုံဆရာအနီး၌အလှအယက်ကြိတ် ကြိတ်တိုးနေကြ၏။

ကျောင်းသူမိန်းမကလေးများသည် မွေးနေ့ရှင်လှရင်နှင့် အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြလေ၏။

လှရင်သည်အိုက်တင်အမျိုးမျိုးပေး၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ ရင်း စားပွဲတစ်လုံးတည်း၌ ဧည့်ခံသူမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း

အထီးကျန်ဖြစ်နေသော ထားမေကို မသိမသာကြည့်၍ ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့်ပြုံးလိုက်ခြင်းကို ထားမေသတိပြုမိလိုက်၏။

မိမိအား လာရောက်ဖိတ်ခေါ်သော ရွှေတိုး၏မျက်နှာကြောင့်သာ လှရင်၏မွေးနေ့ပွဲသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုမွေးနေ့ပွဲ၌ မိမိကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံခြင်းအား နာကျင်ခံစားရလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှရင်သည် သူငယ်ချင်းများဘက်သို့လှည့်၍

“သူငယ်ချင်းတို့ရေ ငါတို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေပဲ စုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာနော်၊ အပြင်ကလူတွေ ဝင်မရိုက်စေနဲ့၊ ဓာတ်ပုံဆရာက အလကားရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဈေးကြီးပေးပြီး ခေါ်ထားရတာဟဲ့”

ဟုပြောလေရာ အကြောင်းမသိသော မိန်းကလေးများသည် လှရင်၏စကားကို နားဝင်ကြလေ၏။

လှရင်က ထားမေကြားလောက်အောင်

“ငါတို့က နောက်နှစ်ဆိုရင် ကောလိပ်တက်ရမဲ့ ကျောင်း

သူတွေ၊ ဈေးသည်တွေ ငါတို့နဲ့ အတူရောပြီး ဓာတ်ပုံမရိုက်စေနဲ့နော်၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူဖြစ်မဲ့ ငါတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းမယ်”

ဟုပြောလေရာ မိန်းကလေးများက သဘောကျဟန်ဖြင့် ထောက်ခံကြပြန်၏။

ထားမေသည် မိမိကို အသားလွတ်စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေကြောင်းရိပ်စားမိသဖြင့် ရင်ထဲ၌ နာကျင်နေမိ၏။ မိမိက လှရင်အား သူငယ်ချင်းရင်းခြာကဲ့သို့ သဘောထားပြီး သူမ၏ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ရှေ့တွင်ဖြစ်စေ၊ ကွယ်ရာ၌ ဖြစ်စေ ပြောဆိုလေ့မရှိချေ။

ယခု လှရင်က မိမိကို ရန်သူတစ်ဦးသဖွယ် စော်ကားနေခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

ယနေ့ လှရင်၏မွေးနေ့ပွဲကို လာရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ များစွာနောင်တတရားရမိ၏။

လှရင်၏သဘောဆန္ဒမပါဘဲ မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားသော ရွှေတိုးကိုသာ မကျေမချမ်းဖြစ်မိ၏။

လှရင်သည် သူမ၏မွေးနေ့ပွဲသို့ လာရောက်ချီးမြှင့်သော
ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မဆက်ဆံဘဲ
အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်အား စော်ကားခြင်းဖြစ်၏။

ထားမေသည် မိမိကို စော်ကားမော်ကားပြုခြင်းကို မခံ
နိုင်တော့သဖြင့် မွေးနေ့ပွဲမှ ထွက်ခွာရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မွေးနေ့ပွဲတက်ရန် ဖိတ်ကြားသော သူငယ်ချင်းရွှေတိုး
ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

ထားမေသည် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ပြီး မလှရင်ထံသို့
ဦးတည်လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“ပြန်တော့မယ်လှရင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မလှရင်သည် ထားမေကို စော်ကား
လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်စွာဖြင့်

“ထားမေရေ။ ငါတို့ကျောင်းသူတွေအချင်းချင်း စကား
ပြောနေလို့ နင့်ကိုတောင် ဧည့်မခံနိုင်ဘူး၊ ဆော့ရီးပဲနော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထားမေက သက်ပြင်းချ၍

“ရပါတယ်၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားအချင်းချင်းပဲ

အားပါးတရ ဧည့်ခံကြပါ၊ ငါက ဈေးသည်ပဲ အရေးမကြီး
ပါဘူး”

ဟုပြောကာ မွေးနေ့ပွဲမှ စိတ်နှာစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့၏။
နောက်တစ်နေ့တွင် ထားမေ ပန်းရောင်းသော ဘုရားစောင်း
တန်းသို့ သူငယ်ချင်းရွှေတိုးရောက်လာပြီး ရွှေတိုးက

“မွေးနေ့ပွဲမှာ ငါ့ကိုတောင်မစောင့်ဘဲပြန်သွားတယ်၊
ငါက လှရင်အကူအညီတောင်းလို့ မြို့ပေါ်က မုန့်တွေ သွား
သယ်နေရတယ်”

ဟုပြောလေရာထားမေသည် ရင်ထဲရှိ နာကျင်မှုကြောင့်
မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ

“နင် ငါ့ကို လှရင် မဖိတ်ခိုင်းဘဲ မွေးနေ့ကိုလာဖိတ်
တယ် မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက

“ဆရာဦးရွှေဘိုကျောင်းမှာကတည်းက နင်ရယ် ငါရယ်
လှရင်ရယ်ဆိုတဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ မွေးနေ့ပွဲဖိတ်ဖို့
ခွင့်တောင်းနေရဦးမှာလား”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားပြီး

“ဒီမှာရွှေတိုး၊ နောက်တစ်ခါ လှရင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ လာမဖိတဲနဲ့၊ ငါတ ဈေးသည်ပေမဲ့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားနေတာဟဲ့၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူတစ်ပါးစော်ကားတာ မခံပါရစေနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။

ရွှေတိုးက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မွေးနေ့မှာ နင်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ထားမေသည် မိမိကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်များကို ရွှေတိုးအားပြောပြလေ၏။

ရွှေတိုးသည်သူမ၏စကားကိုနားထောင်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့်

“နင်တကယ်ပဲ ဒီလိုအစောကားခံခဲ့ရတယ်ဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ထားမေက

“ငါက လုပ်ကြံပြီးပြောမဲ့လူလား၊ ငါမဟုတ်တဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှမပြောတတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“လှရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစိတ်တွေ ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး၊ မွေးနေ့မလုပ်မီက နင့်ကို ငါတို့နှစ်ယောက် အတူဖိတ်မယ်ပြောတုန်းက သူ ဒါကြောင့် အင်တင်တင်လုပ်နေတာကိုး၊ နင့်ကို သူ့မွေးနေ့ကို ဘာကြောင့်မဖိတ်ချင်တာလဲ၊ ငါနားမလည်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထားမေက နာကျင်စွာဖြင့်

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ရွှေတိုးရယ်၊ ငါက နင်တို့လို ဆရာကြီး ဦးရွှေဘိုရဲ့ ကျောင်းသူမှမဟုတ်တော့တာ၊ ငါက ဘုရားစောင်းတန်းက ဈေးသည်ဖြစ်နေပြီ၊ ဆရာကြီးရဲ့ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အစိုးရအရာရှိကြီးတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ ဈေးသည်က ဈေးသည်ပါပဲ၊ သူ့

စိတ်ထဲမှာ ငါနဲ့သူ့ မတူမတန်ဘူးထင်လို့ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ လှရင်မှာ ဒီလို လူတန်းစား ခွဲခြားတတ်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ သူ့အကြောင်းကို ငါ ကောင်း ကောင်းသိပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“နင်က ဒီကောင်မဘက်က လိုက်ပြီးပြောနေပြန်ပြီ၊ ငါကိုယ်တိုင် လူတန်းစားခွဲပြီး မတူမတန်သလို ဆက်ဆံတာ ခံခဲ့ရတာ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက

“နင်နဲ့သူကြားမှာ မမြင်နိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ရပ် ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ငါတစ်နေ့က နင် မွေးနေ့ပွဲကိုမလာဘူးလား လို့မေးကြည့်တယ်၊ လှရင်က နင်ခဏလေးလာပြီး သူ့ကို တောင်နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားတယ်လို့ပြောတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီကောင်မ နင့်ကို ဗလောင်းဗလဲပြောလိုက်တာပဲ၊

အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ကို စော်ကားပေမဲ့ ဧည့်သည်က အိမ်ရှင် ကို မစော်ကားဘူး၊ ငါသူ့ကိုယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောပြီး ပြန် ခံတယ်၊ ဒီကောင်မက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို ဧည့်ခံ နေရလို့ ငါ့ကို ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်မခံနိုင်ဘူးလို့ ရိသဲ့ သဲ့ ပြောသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို မွေးနေ့ပွဲ ကိုခေါ်ပြီး လူအများရှေ့မှာ စော်ကားတာအမှန်ပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမေထံမှပြန်လာပြီးနောက် သူမ စိတ်
ဆင်းရဲနေသည့်အတွက် များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

မွေးနေ့ပွဲ၌ ထားမေအား မတူမတန်သလိုဆက်ဆံလိုက်
သော လှရင်ကို မကျေနပ်သလို ဖြစ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် လှရင်ရှိရာသို့ သွားပြီး မွေးချင်းချစ်သူ
စော်ကားလိုက်ပုံကို မေးမြန်းလေရာ လှရင်သည် အစပိုင်း၌
မိမိကိုယ်မိမိ ဖုံးဖိ၍ပြောဆိုသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ
ထားမေနှင့်မိမိတို့သည် ကျောင်းသူနှင့်ဈေးသည် ဖြစ်သဖြင့်
အဆင့်အတန်းချင်းမတူတော့ပြီဟု ပြောလေရာ ထားမေအား
စော်ကားလိုက်ခြင်းကို ဝန်ခံလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ရွှေတိုးသည် လှရင်၏လူတန်းစားခွဲခြားမှုကို မနှစ်သက်
ကြောင်းပြောလေရာ လှရင်က

“မတူညီတဲ့ လူတန်းစားနှစ်ရပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပေါင်း
စပ်လို့မရတော့ဘူး ရွှေတိုး၊ ဈေးသည်ဟာ ဈေးသည်လိုပဲ
တွေး တယ်၊ ကျောင်းသူကလဲ ကျောင်းသူလိုပဲတွေးလိမ့်မယ်၊
ကောလိပ်တက်ပြီးရင် သူနဲ့ပိုပြီး အလှမ်းကွာသွားလိမ့်မယ်၊
ဒီကောင်မကတော့ သူ့အဆင့်နဲ့သူ ဈေးသည်ပဲဖြစ်နေလိမ့်
မယ်၊ အဆင့်အတန်းချင်းမတူရင် အတွေးအခေါ်ချင်းလဲ မတူ
နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ သူငယ်ချင်းမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက

“လှရင် နင့်အတွေးတွေမှားနေပြီ၊ တကယ်တော့ ဈေး
သည်ဖြစ်စေ၊ အရာရှိကြီးဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးဟာ
ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ပြီး သူတစ်ပါးအပေါ် စေတနာ၊
မေတ္တာ ထားဖို့ပဲလိုတယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ နင့်အယူအဆဟာ
အတော့်ကို မှားယွင်းနေပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါ့မိဘစီးပွားရေး အဆင်
မပြေလို့ ကျောင်းထွက်ရမယ်ဆိုရင် နင်နဲ့ငါ အဆင့်အတန်း

ချင်းမတူတော့ဘူး။ ငါကျောင်းထွက်ပြီး ကူလီဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊
ဒီလိုအဆင့်အတန်းမတူတဲ့အခါ နင်ငါ့ကို မတူမတန်ဘူးဆိုပြီး
မဆက်ဆံဘဲနေမှာလား”

ဟုပြောလေ၏။

လှရင်သည် ရွှေတိုး၏အမေးကြောင့် ဖြေဆိုရခက်သွား
ပြီး ခေါင်းခါယမ်း၍

“နင်သာဆိုရင်တော့ လူတန်းစား ဘယ်လောက်ပဲကွဲ
ကွဲ နင့်ကို ခွဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောပြီး လှရင်သည် ရွှေတိုးကိုအဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်
လိုက်၏။

ရွှေတိုးသည် သူမအား နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ငါလဲ နင့်သူငယ်ချင်းပဲ၊ ထားမေလဲ နင့်သူငယ်ချင်းပဲ၊
ဘာများကွာခြားလို့လဲ”

ဟုပြောလေရာ လှရင်က ရွှေတိုးကို မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့်
ကြည့်၍

“ထားမေနဲ့နင် ဘယ်တူမှာလဲ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးသည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်
လှရင်ထံမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ရွှေတိုး၏ဖခင်သည် အမျိုးသားကျောင်းမှ အငြိမ်းစား
ကျောင်းဆရာကြီးဖြစ်၏။ ရွှေတိုး၌ငွေတိုးဆိုသော ညီငယ်တစ်
ဦးလည်းရှိ၏။ ရွှေတိုး၏ မိခင်သည် မြို့လယ်ခေါင်ဈေး၌
ငါးပိ၊ ငါးခြောက်များရောင်းဝယ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြုလေ၏။

ရွှေတိုး၏ညီ ငွေတိုးသည် ငယ်စဉ်ကပင် လွန်စွာဆိုး
သွမ်းပြီး မိဘများ၏ ဆိုဆုံးမစကားကို နားမထောင်ဘဲ ခုနစ်
တန်းစာမေးပွဲကိုပင် အကြိမ်ကြိမ်ကျရှုံးသဖြင့် ကျောင်းထွက်
လိုက်ရ၏။

ငွေတိုးသည် ၎င်းကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်းသော လူငယ်လေးများ
နှင့်ပေါင်းသင်းကာ ဝေလေလေလုပ်နေသူဖြစ်၏။

ရွှေတိုးတို့၏ ဖခင် အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာကြီးသည်
ငွေတိုးကြောင့် မြို့ပေါ်၌ အရှက်ရခဲ့လေ၏။

ရွှေတိုးကမူ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ကျောင်းစာကို ကြိုးစား

သင်ယူကာ လူချစ်လူခင်များသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရွှေတိုးသည် စက်ဘီးလေးကိုနင်း၍ အိမ်သို့ပြန်လာစဉ်
လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရန်ဖြစ်နေသော လူငယ်တစ်စု
ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုလူငယ်များကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ညီဖြစ်သူ
ငွေတိုးနှင့် လူငယ်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရွှေတိုးသည် စက်ဘီးပေါ်မှခုန်ဆင်း၍

“ဟေ့...ဟေ့... ရန်မဖြစ်ကြနဲ့၊ ရပ်ကြစမ်း”

ဟုကားဆီးလေရာ ငွေတိုးနှင့်ရန်ဖြစ်နေသော လူငယ်
များသည် ရွှေတိုး၏စကားကို နားမထောင်သည့်အပြင် ရွှေတိုး
ကို ဝင်ရောက် ထိုးကြိတ်လေ၏။

ရွှေတိုးသည် လူငယ်များကို သည်းခံမတော်ဘဲ ပြန်
လည်ထိုးကြိတ်ရာ ရွှေတိုးသည် သန်မာဖျတ်လတ်သူတစ်ဦး
ဖြစ်သဖြင့် လူငယ်များ အထိနာပြီးထွက်ပြေးရလေ၏။

ငွေတိုးသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သဘောကျဟန်
ဖြင့် လက်ခုပ်တီးကာ

“ဒါမှ တို့အစ်ကိုကွ၊ ဒီကောင်တွေစော်ကားလို့ ဘယ်
ရမလဲ၊ အခုတော့ ခွေးပြေးပြေးရပြီ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက ပုဆိုးကိုပြင်၍ဝတ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ မင်းကို ရန်မဖြစ်ပါနဲ့လို့ မိဘ
တွေက အကြိမ်ကြိမ်မှထားတယ်၊ မင်းကတော့ မိဘစကား
ကို ဘယ်တော့မှ နားထောင်မဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ငွေတိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်လဲ ရန်မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့
မြို့ကမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်ကို ရန်စရတဲ့ကောင်မရှိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက ငွေတိုး၏ပခုံးကိုပုတ်၍

“တော်စမ်းကွာ၊ လူမိုက်လုပ်ရတာ ဂုဏ်ယူပြီး ပြော
မနေနဲ့၊ မင်းကြောင့် မိဘတွေ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲရသလဲ၊
လာ...ငါနဲ့ ခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟုပြောကာ ငွေတိုးအားစက်ဘီးပေါ်သို့တင်၍ အိပ်သို့
ခေါ်ခဲ့လေတော့၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမေအား အထက်တန်းကျောင်းပြန်

တက်နိုင်ရန် ကူညီဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံသို့သွား၍ ထားမေသည် စာတော်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ၇ တန်းနှင့်ကျောင်းထွက်လိုက်ရသဖြင့် များစွာ နစ်နာကြောင်းပြောဆိုပြီး ထားမေကျောင်းတက်နိုင်ရန် ကူညီလိုကြောင်းပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဖခင်က

“ဆရာကြီး ဦးရွှေဘိုက ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒီနေ့ညနေ ဦးရွှေဘိုနဲ့ ခြင်းဝိုင်းမှာဆုံရင် ထားမေ ကျောင်းတက်လို့ရအောင် ငါပြောပေးမယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးသည် ထားမေအတွက်များစွာ စိတ် အားတက်ကြွခြင်းဖြစ်ရ၏။

ရွှေတိုး၏ဖခင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ အကူအညီကြောင့် ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုသည် ထားမေအားတွေ့လိုကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးသည် ထားမေရှိရာသို့သွားပြီး သူ့ဖ

ကျောင်းတက်နိုင်ရန် မိမိ၏ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပုံကို ပြောပြလေရာ ထားမေသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေး၍ စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“အရင်တုန်းကတော့ အမေ့ကိုတစ်လှည့် လုပ်ကျွေးဖို့ ပညာရေးကို ပစ်ပယ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှရင်မွေးနေ့မှာ ပညာမဲ့တဲ့အတွက် အနှိမ်ခံရတာကြောင့် ပညာရေးမှာ ပြန်ကြိုးစားချင်လာတယ်၊ အခုလို ငါ့အတွက် ကြိုးစားပေးတာကျေးဇူးတင်တယ် ရွှေတိုး၊ ငါ ဒီနေ့ညနေ ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုနဲ့ သွားတွေ့ပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေသည် ညနေရောက်သောအခါ ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုက ထားမေ့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံ၍

“ငါ့သမီး ကျောင်းတက်ချင်ရင် ဆရာကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းလခလွှတ်နေပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။

ထားမေသည် ဆရာကြီး၏စေတနာကိုနားလည်သော်

လည်း

“ဆရာကြီးရယ်၊ ကျောင်းလခလွတ်နေရင် ကျွန်မမှာ အစွမ်းအစမရှိသလိုဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ဆရာကြီးဦးရွှေတိုးသည် ထားမေ၏ မာနစိတ်ကို သဘောကျသွားပြီး

“ဒါဆိုရင် ငါ့သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျောင်းတက်ချင် လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ထားမေက

“ဆရာကြီးကျောင်းမှာ တံမြက်စည်းလဲ့ပြီး၊ သောက်ရေ ခပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒီအလုပ်တွေလုပ်ပြီးတော့ ကျောင်းလခလွတ်နေခွင့်ပြုပါ”

ဟုပြောလေရာ ဆရာကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်း ညိတ်၍

“ကျောင်းမှာ တံမြက်စည်းလဲ့တဲ့အလုပ်နဲ့ရေခပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါ့သမီးကို ကျောင်းလခလွတ် နေရုံမကဘူး၊ စာရွက်စာတမ်းတွေကအစ ဆရာကြီးစီစဉ်ပေးပါ

မယ်”

ထားမေသည် နံနက် (၇)နာရီထဲ၌ စက်ဘီးကို ကိုယ် တိုင်နင်းကာ စိုက်ခင်း၌ ဘုရားပန်းများယူရ၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့ ပြန်ကာ အိမ်အတွက်သောက်ရေသုံးရေများကို ခပ်ရ၏။

မိခင်နှီးလာလျှင် စားသောက်နိုင်ရန် ဆန်ပြုတ်အိုးတည် ရ၏။ ထားမေတို့ သားအမိသည် နံနက်စာအတွက် လက်ဖက် ရည်၊ ကော်ဖီတို့ကို မသောက်ဘဲ ဆန်ပြုတ်ကိုသာ အရသာရှိ အောင် စီမံ၍ သောက်လေ၏။

ထားမေသည် ဆန်ပြုတ်အိုးတည်ပြီးသောအခါ ဆရာ ကြီးဦးရွှေတိုးကျောင်းသို့သွား၍ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ ရေ ခပ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ၏။

ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာပြီး မိခင်နှင့်တူ နံနက်စာ ဆန်ပြုတ်သောက်လေ၏။ ထားမေသည် ဗိုက်ပြည့်သွားသော အခါ ရသမျှအချိန်ကလေး၌ ကျောင်းစာကိုကျက်ရလေ၏။ ကျောင်းချိန်သို့ရောက်လျှင် ကျောင်းသို့သွားပြီး ကျောင်းတက် လေ၏။

ထားမေ ကျောင်းတက်နေစဉ် မိခင်သည် ဘုရားစောင်းတန်းသို့သွားကာ ထားမေကိုယ်စား ပန်းရောင်းလေ၏။

ကျောင်းမုန့်စားလွှတ်ချိန်၌ အခြားသောကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကဲ့သို့ မုန့်ဝယ်မစားနိုင်သဖြင့် မိခင်ချက်ပြုတ်ထားသော အသီးအရွက်ကြော်နှင့်ထမင်းစားရလေ၏။

ညနေကျောင်းဆင်းသောအခါ ထားမေသည် ကမန်းကတန်း ဘုရားသို့ပြေး၍ ပန်းရောင်းရ၏။ မိခင်ကိုလည်း အိမ်သို့ ပြန်၍ အနားယူစေ၏။ ဘုရား၌ပန်းရောင်းပြီးမှသာ အိမ်သို့ပြန်ရလေ၏။

ထိုအလုပ်များသည် ထားမေ၏ နေ့စဉ်အလုပ်တာဝန်များ ပင်ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ ထားမေသည် အလုပ်လုပ်ရင်းကျောင်းတက်ရသော်လည်း ကျောင်းစာ၌ ပထမချည်းသာရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထားမေအား ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုနှင့်တကွ ဆရာများ၏ အားပေးချီးမြှောက်မှုကို ခံရလေ၏။

ထိုအခါ ထားမေကိုမနာလိုသော ကျောင်းသူများက

“ထားမေဆိုတဲ့ကောင်မဟာ ကျောင်းမှာ ဂျာဒူးဝါလား အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းတက်နေရလို့သာပေါ့၊ တို့လို မိဘပိုက်ဆံနဲ့ကျော့ကျော့လေး ကျောင်းတက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ထောင်နေမလဲ မသိဘူး”

ဟုကဲ့ရဲ့လေ၏။

ထိုအခါ စိတ်ကောင်းမရှိသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကလည်း

“ဟုတ်ပါ၊ ကျောင်းမှာ ဆရာတွေက မျက်နှာသာပေးလို့ ဘာများမှတ်နေလဲမသိဘူး၊ ကြိုးစားပြနေလိုက်တာ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့စကားကို နားထောင်နေသော ရွှေတိုးက

“နင်တို့က သူတစ်ပါးကို မနာလိုဖြစ်နေတာကိုး၊ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကြိုးစားပြီးကျောင်းတက်တဲ့လူကို ချီးကျူးဖို့ ကောင်းတယ်ဟဲ့၊ ဒါမှ အဖိုးတန်တဲ့ မိန်းကလေးဟဲ့”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုး၏စကားကြောင့် မိန်းကလေးများ အနက်တစ်ယောက်က

“နင် ဒီကောင်မကို မျက်စိကျနေတာ အခုမှသိတော့
တယ်၊ ကျမယ်ဆိုလဲ ကျလောက်ပါတယ်။ ထားမေက ကျောင်း
မှာအချောဆုံး အတောင့်ဆုံးမဟုတ်လား”

ဟု ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်ကြလေတော့၏။

✱ ✱ ✱ ✱

ထားမေသည် ဆရာကြီးဦးရွှေဘို ကျောင်း၌ ၈ တန်း
တက်ရသော်လည်း ယခင်က သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့်
ရွှေတိုး၊ လှရင်တို့နှင့် အတန်းချင်းမတူတော့ချေ။ ရွှေတိုးတို့
သည် သူမ ကျောင်းထွက်သွားသောနှစ်၌ ၈ တန်းစာမေးပွဲ
အောင်မြင်ပြီး ၉ တန်းသို့ပင် ရောက်နေ၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမေနှင့် အတန်းချင်းမတူသော်လည်း
ထားမေနှင့်သာ တပူးပူးတတွဲတွဲရှိလေ၏။

သူဌေးသမီးလှရင်မှာမူ ထားမေကို မတူမတန်သလို
သဘောထားကာ ယခင်ကကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းခြင်းမရှိတော့

ဘဲ မေးထူးခေါ်ပြောသာရှိလေ၏။

ထားမေသည် မိမိအပေါ် ဝန်တိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေသော လှရင်အား နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထားမေသည် မုန့်စားဆင်းချိန် အိမ်သို့ပြန်ပြီး ထမင်းစားရန် ကျောင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုစဉ် သူမ၏အနီးသို့ ရွှေတိုးရောက်လာပြီး

“နေပူလိုက်တာ ထားမေရယ်၊ ဒီနေ့အိမ်မပြန်ဘဲ ငါ့ထမင်းချိုင့်မှာပဲ ပေါင်းစားပါလား၊ ဒီနေ့ ငါ့ထမင်းချိုင့်မှာ ဟင်းတွေ ထည့်လာတယ်”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေရာ ထားမေက ရယ်မော၍

“ငါနေ့စဉ် ပြန်စားနေကျပါ၊ ဆင်းရဲသားတွေအတွက် နေပူတာ မဆန်းပါဘူး၊ နင့်ထမင်းချိုင့်ကို နင့်ဘာသာစားပါ၊ ငါ့ကို အခုလို ခေါ်ကျွေးတာကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ဘာတွေ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ နင်နဲ့အတူ စားချင်လို့ခေါ်တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက သက်ပြင်းချ၍

“နင်က ငါ့အပေါ် အခင်အမင်မပျက်ပေမဲ့ သူဌေးသမီး လှရင်ကတော့ ငါ့ကို မတူမတန်သလိုပဲဟယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“လှရင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါမကြိုက်ဘူး၊ သူဟာ ဓနရှင် သမီးပီပီ မာန်မာန ထောင်လွှားနေတယ်၊ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါရွံ့မုန်းလို့ မပေါင်းဘဲ ခပ်ရှောင်ရှောင်နေတာ ကြာပါပြီ”

ဟုပြောလေရာ ထားမေက သက်ပြင်းချ၍

“လှရင်က ငါ့အပေါ်မှာသာ မကောင်းတာပါ၊ နင့်အပေါ်မှာတော့ ကောင်းမှာပါ၊ နင်မရှိရင် ကိုးတန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ဟု စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်စွာဖြင့်ပြောဆိုလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာကြီးဦးစိန်တင်ကျောင်းသို့ အမျိုးသား
ပညာဝန် ဦးစိန်တင်ရောက်ရှိလာပြီး ကျောင်းကို စစ်ဆေး
လေ၏။ ဆရာကြီးဦးစိန်တင်သည် ကျောင်းသူကျောင်းသား
များအား လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းရန် ဆို
ဆုံးမလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီးဦးစိန်တင်က မင်္ဂလာသုတ် ပါဠိ
တော်ကို မည်သူအလွတ်ရွတ်ပြနိုင်သနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဆရာကြီးဦးစိန်တင်ကဆက်လက်၍ မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိတော်
အား မထစ်မငေါ့ဘဲ ကျောင်းကျောင်းပြေးရွတ်နိုင်သူအား ဆုငွေ
၁၀၀ ချီးမြှင့်မည်၊ မည်သည့်ကျောင်းသား ရွတ်ပြနိုင်သနည်း
ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိခင်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ အားလပ်သည့်
အချိန်တိုင်း တရားဓမ္မများကို ရွတ်ဖတ်လေ့ရှိသော ထားမေက
လက်ညှိုးထောင်၍

“ကျွန်မ ရွတ်ပြနိုင်ပါတယ်ဆရာကြီး”

ဟုပြောလေရာ ဆရာကြီးဦးစိန်တင်က

“ငါ့သမီး အတော်လိမ္မာယဉ်ကျေးတာပဲ၊ ဘာသာတရား
လဲ ကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီးပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟုချီးမွမ်းစကားပြောလေရာ ထားမေသည် ဆရာကြီး
ရှေ့တွင် လက်ပိုက်၍ မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိတော်ကို မထစ်မငေါ့ဘဲ
ကျောင်းကျောင်းပြေး အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်၏။

ဆရာကြီးဦးစိန်တင်သည် ထားမေအား အလွန်သဘော
ကျပြီး ဆုငွေ (၁၀၀) ချီးမြှင့်လေ၏။

ထိုသို့ချီးမြှင့်ရင်း ဆရာကြီးက

“ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတဲ့လူငယ်လေးတွေ အတော်ရှားနေပြီ။ ဆရာကြီး ကျောင်းတွေ လှည့်စစ်ရင်း မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိတော်ကို အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်သူ ဘယ်သူရှိသလဲလို့ မေးတဲ့အခါတိုင်း ရွတ်ပြနိုင်သူမပေါ်ခဲ့ဘူး။ ဆရာကြီး ဦးရွှေဘိုကျောင်းမှာ ဒီလိုကျောင်းသူမျိုးရှိတာ ဂုဏ်ယူစရာသိပ်ကောင်းတယ်”

ဟုချီးမွမ်းလေရာ ပညာဝန်ကြီး၏စကားကြောင့် ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိလေ၏။ ထားမေကို ကျောင်းလခလွတ် ထားရှိခြင်းသည် များစွာမှန်ကန်ပြီး မိမိကျောင်းအတွက် ဂုဏ်တက်စေသည်ဟုလည်းယူဆမိ၏။

ထားမေတစ်ယောက် ပညာဝန်ကြီး၏ ဆုငွေ (၁၀၀)ကို ရရှိသွားသောသတင်းမှာလည်း ကျောင်းတစ်ခုလုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။ ထိုသို့ ထားမေ၏နာမည်သတင်းကျော်ကြားခြင်းအား မနာလိုမရှူမိခဲ့သူတစ်ဦးရှိလေ၏။

ထိုသူမှာ ထားမေ၏ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော

သူဌေးသမီး လှရင်ပင်ဖြစ်၏။

လှရင်က မျက်နှာမဲ့၍

“ကောင်မက ပညာဝန်ကြီးချီးမြှင့်တဲ့ငွေ ၁၀၀ ရလို့ ဟုတ်လှပြီဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတယ်။ ငွေတစ်ရာလောက်များငါ့အဖေဆီမှာ အချိန်မရွေးတောင်းလို့ရတယ်”

ဤသို့လှရင်က ထားမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး နိမ့်ချပြောဆိုသည့်အခါတိုင်း ရွှေတိုးသည် ထားမေဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်တတ်၏။

“ဒီမှာလှရင်၊ နင်က ဓနရှင်သမီးပီပီ အတော်ငွေဂုဏ်မောက်တာပဲ။ ထားမေက ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ဈေးရောင်းနေပေမဲ့ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် ကျောင်းတက်တဲ့ မိန်းမကောင်းလေးပါဟယ်။ ထားမေကို ဘဝင်မြင့်တယ်လို့ နင်ထင်နေသလား၊ တကယ်တော့ မိဘရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ငါတို့တွေသာ ပေါကြော့ဖြစ်ပြီး ရှက်ဖို့ကောင်းတာ”

ဟုပြောလေရာ လှရင်၏မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ရွှေတိုး ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်မကို နင်ဘာဖြစ်လို့

အထင်ကြီးနေတာလဲ။ ဒီကောင်မမျိုးဟာ သူ့ကို ဆရာမိဘတွေက ချီးမွမ်းတာကို ဂုဏ်မောက်နေတာဟဲ့။ သူ့ရဲ့ပင်ကို စိတ်ရင်းက ဈေးသည်ပီပီ အလွန်လည်ဝယ်တယ်။ လူတွေ ချီးမွမ်းတာ ခံချင်လို့ ကြိုးစားပြနေတာဟဲ့။ နင်တောင်ဒီကောင်မကို အဟုတ်မှတ်နေပြီပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“ထားမေရဲ့စိတ် ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်ဆိုတာ ငါအသိဆုံးပါ။ တကယ်တော့ နင့်စိတ်တွေကိုသာ ပြင်ရမှာဟဲ့။ နင်ဟာ ဓနဂုဏ်မောက်ပြီး သူငယ်ချင်းဆိုတာ မသိတော့ဘူး”

ဟုပြောကာ လှရင်ကိုကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

လှရင်သည် မိမိကဲ့သို့ မိဘက ရွှေလိုဥထားသော သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်၍ ဈေးသည်မတစ်ယောက်ကို ချီးမွမ်းသွားသော ရွှေတိုးကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ရွှေတိုး နင်တော်တော်နဲ့သေးတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ဘာလဲဆိုတာ နင်မသိဘူး။ ငါ့လို သူဌေးသမီး

တစ်ယောက်နဲ့ဈေးသည်မတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူက တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ နင်တစ်နေ့သိစေရမယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောဆိုနေလေတော့၏။

ထိုနှစ်က အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသောအခါ
ရိုးသားကြိုးစားသော ထားမေသည် ပထမရရှိလေ၏။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းများ ထွက်ပြီးနောက် ဆုပေးပွဲကို
ဆရာကြီးဦးရွှေဘို၏ ခြံဝင်းကြီး၌ ကျင်းပလေ၏။

ထိုဆုပေးပွဲသို့ မိဘဆရာများလည်း တက်ရောက်ကြ
ကုန်၏။

ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ဆုအသီး
သီးချီးမြှင့်ပြီးနောက်

“ဒီနှစ်ဆရာကြီးတို့ကျောင်းမှာ ရှေးတုန်းက မပေးဘူးခဲ့
တဲ့ ဆုတစ်ဆုကိုပေးဖို့ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီနှစ် ၈ တန်း
စာမေးပွဲကို ပထမဆင့်နှုတ်အောင်မြင်တဲ့ မထားမေဟာ ဆရာကြီး
တို့ကျောင်းက ကျောင်းလခလွတ်ပေးတာကို လက်မခံဘဲ ကိုယ့်
အစွမ်းအစနဲ့ကျောင်းမှာအလုပ်လုပ်ပြီးတော့ ကျောင်းတက်ခဲ့
တယ်။ ဒီနေ့ခေတ်လို ငွေရေးကြေးရေး ခက်ခဲနေတဲ့ ခေတ်ကြီး
မှာ မထားမေလို့ ကိုယ်ခူးကိုယ်ချွန်ပြီး ပညာရှာဖွေတဲ့ မိန်း
ကလေးမျိုးကို ချီးမြှောက်ရမှာဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့
ထားမေဟာ ဆရာကြီးတို့ကျောင်းကနေ ပညာဝန်ကြီး
ချီးမြှင့်တဲ့ဆုကိုလဲ ရရှိသွားခဲ့တယ်။ ဒီဆုမျိုးကို ဘယ်ကျောင်း
ကမှ မရခဲ့ဘူးလို့ ပညာဝန်ကြီးက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့်
မထားမေရဲ့ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းပြီး ရိုးသားကြိုးစားတဲ့စိတ်
ဓာတ်ကို ကုန်ပြုတ်အနေနဲ့ဆရာကြီးတို့ကျောင်းက ရွှေတံဆိပ်ဆု
ချီးမြှင့်လိုက်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုသည် သူ၏ကျောင်း၌ တစ်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ မချီးမြှင့်ခဲ့ဖူးသော ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ထားမေ

အား ချီးမြှင့်လေရာ ကျောင်းသူကျောင်းသားများက အားရ
ဝမ်းသာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြလေ၏။

လှရင်သည် ထားမေ ရွှေတံဆိပ်ဆုယူခြင်းကိုလက်ခုပ်
မတီးနိုင်ဘဲ

“နင်ရတဲ့ရွှေတံဆိပ်ဆုဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးလဲ၊ ငါ
ဆီမှာ အဖေပေးထားတဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိ
တယ်၊ နင့်လိုကောင်မမျိုးဟာ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မယှဉ်နိုင်
ပါဘူး”

ဟုတွေးနေလေ၏။ ထိုစဉ် အနီး၌ ထိုင်နေသော ရွှေတိုး
က ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍

“ထားမေ အရမ်းတော်တယ်”

ဟု လှရင်ဘက်သို့လှည့်ပြီးပြောလိုက်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ထားမေသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော်လည်း
ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့် ကြိုးစားလာခဲ့ရာ ၉ တန်းစာမေးပွဲကို
လည်း ပထမဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်လေ၏။ ရွှေတိုးသည် လှရင်
ထက် ထားမေထံ၌သာ အနေများသဖြင့် လှရင်သည် ထားမေ
ကိုများစွာဝန်တိုခြင်းဖြစ်ရလေ၏။

ရွှေတိုးသည် ပညာရေးကို ကြိုးစားသူပီပီ ၁၀ တန်း
စာမေးပွဲကိုအောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ ပညာရေးထက် အလှအပရေး
ရာကို ဦးစားပေးသော လှရင်သည် ၁၀ တန်းစာမေးပွဲကို

ကျရှုံးလေတော့၏။

ထိုအခါ ဥတန်းစာမေးပွဲအောင်မြင်လာသော ထားမေ
နှင့် လှရင်သည် တစ်တန်းတည်းဖြစ်သွားလေ၏။

ထားမေသည် တစ်တန်းတည်း ပညာသင်ကြားသော
သူငယ်ချင်းများဖြစ်သဖြင့် လှရင်ကို ဖော်ရွေစွာဆက်ဆံလိုသော်
လည်း မာန်မာနထောင်လွှားသော လှရင်ကြောင့် မေးထူးခေါ်
ပြောသာ ဆက်ဆံဖြစ်လေ၏။

ရွှေတိုး၏ မိဘများသည် စီးပွားရေးမကောင်းသော်လည်း
သားဖြစ်သူကို ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ကြိုးစားပို့ဆောင်မည်ဆို
၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေတိုး၏ မိဘများသည် ရှိမဲ့စုမဲ့လေးများကို
စုဆောင်းရလေတော့၏။

ရွှေတိုးမှာလည်း ကောလိပ်ကျောင်းတက်ရန် စိတ်အား
ထက်သန်နေလေတော့၏။

本人大

တစ်နေ့သ၌ ရွှေတိုး၏ ညီ ငွေတိုးနှင့် ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်
သူငယ်ချင်းများသည် ဘုရားအနီးရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌
ဘင်ဂျီတီးရင်း သီချင်းဆိုနေကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထားမေသည် စက်ဘီးကိုနှင့်၍
ငွေတိုးတို့လူစုအရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။

ငွေတိုးတို့လူစုသည် ချောမောလှပသော ထားမေကို
မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ငေးမောကြည့်ကြ၏။

ထိုသူများအနက် ဘင်ဂျီတီးနေသော တင်လှဆိုသူက
သွားရည်တဖြားဖြားကျရင်း

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ထားမေရဲ့ တင်ကြီးက ထွားပြီး

ကားနေတာလဲ။ တို့မြို့မှာ ထားမေလောက် မက်လောက်စရာ မရှိဘူး၊ ဒီကောင်မကြီးကို ရရင်တော့ကွာ၊ ဆွေမျိုးကို မေ့သွားမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ တင်လှ၏စကားကို နားထောင်၍ အေးမောင်ဆိုသူက

“ဒီကောင်မကြီးက ငွေတိုးအစ်ကို ရွှေတိုးရဲ့ပစ္စည်းကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ တင်လှက

“ငွေတိုးရဲ့အစ်ကိုက သူဌေးသမီးလှရင်ရော၊ ထားမေရော နှစ်ယောက်စလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးထားတာကွ၊ ငါတို့သူငယ်ချင်း ငွေတိုးအတွက်တော့ တို့မြို့မှာ ပိုးပန်းစရာ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာငွေတိုးသည် သူငယ်ချင်းများ၏စကားကြောင့် လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်ခန့်က မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ရင်ခုန်ဖွယ်အဖြစ်ကို မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိ၏။

သူ၏ ဖခင်ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ထားမေ၏မိခင်

သောက်ရန် ပန်းနာရင်ကျပ်ဆေးကို ငွေတိုးအား လမ်းကြိုပေးခိုင်းလိုက်လေ၏။

ငွေတိုးသည် ပန်းနာရင်ကျပ်ဆေးဘူးကို ကိုင်၍ ထားမေတို့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍

“ထားမေ၊ ထားမေ”

ဟုအသံပြုကြည့်ရာ အိမ်ထဲတွင် မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။

ငွေတိုးသည် ထားမေကို ခေါ်မရသဖြင့် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ ထပ်မံအသံပြုကြည့်ပြန်၏။ သို့သော် အိမ်ထဲ၌ မည်သူမျှ ရှိပုံမရဘဲ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ငွေတိုးသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ မျက်လုံးစောကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ခန်းထဲတွင် မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထဲ၌ လှိုက်ဖိုသွားလေ၏။

ထားမေသည် လုံချည်ရင်လျားပြီး ဖျာပေါ်၌ ပိုးလိုးပက်

လက် အိပ်ပျော်နေ၏။ သူမ၏ ဝင်းဝါစိုပြည်သော အသားစိုင်များနှင့် ဖွံ့ထွားသော ကိုယ်လုံးကြောင့် ပုရိသတစ်ယောက်အတွက် တပ်မက်ဖွယ်အတိဖြစ်နေလေ၏။

ငွေတိုးသည် ထားမေအိပ်မောကျနေပုံကိုကြည့်၍ မိမိ၏ ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းခုန်နေကြောင်းသတိပြုမိ၏။

ငွေတိုးသည် သူမ၏ရင်နှစ်မြွှာကိုစူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချ၍ အိမ်ပေါ်မှာ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့က ဖခင်ကြီးပေးလိုက်သောဆေးကို ဘုရားစောင်းတန်း၌ ပန်းရောင်းနေသော ထားမေ၏မိခင်ထံသို့ သွားရောက်ပေးပို့ခဲ့လေ၏။

ငွေတိုးသည် လွန်ခဲ့သောအပတ်က ထားမေ၏ တပ်မက်ဖွယ်အလှကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ခဲ့ရပုံကို သတိရနေစဉ် သူငယ်ချင်းတင်လှက

“ဟေ့ကောင် ငွေတိုး၊ မင်းဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ ထားမေကို မျက်စိကျနေပြီလား၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ ညီအစ်ကို ချင်းဖိုက်တင်ချရမယ်နော်၊ သတိထားလိုက်ဦး”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ရွှေတိုးနှင့် ထားမေ၏ဆက်ဆံရေးကိုတွေး၍

“ငါ့အစ်ကိုနဲ့ထားမေဟာ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ ငါ သေသေချာချာ သိတယ်ကွ၊ သူတို့ဟာ ဒီနေ့အထိ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲဖြစ်နေသေးတယ်၊ ငါ့အစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကို ငါအသိဆုံးပါကွာ၊ အစ်ကိုဟာ လူရိုးကြီးကွ၊ ထားမေက အစ်ကိုကိုကြိုရင်တောင် အစ်ကိုက သူ့သိက္ခာကိုထိန်းပြီး နောက်လှည့်ပြေးမဲ့လူစားမျိုးကွ၊ ငါ့အစ်ကိုဟာ အတော်အကြောင်းကြောင်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အေးမောင်က ဘင်ဂျီကိုယူ၍ တီးလိုက်ပြီး

“မင်းအစ်ကိုနဲ့ထားမေက ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ထားမေကို မင်းကြိုသင့်တယ်ကွ၊ ဒီမြို့မှာ ထားမေကို လိုချင်တဲ့ယောက်ျားတွေ အများကြီးကွ၊ အဲဒီအထဲမှာ ငါလဲပါတယ်၊ ငါတို့က မမှီတဲ့ပန်းကို တုံးချပြီး မလှမ်းချင်လို့ ငြိမ်နေတာကွ၊ ဒီကောင်မကို မင်းကြိုရင်တော့ ဟန်နိုင်ပါတယ်”

ဟု မြောက်ထိုးပင့်ကော် ပြုလုပ်မေးလေ၏။ ငွေတိုးသည် အေးမောင်၏စကားကြောင့် ထားမေ၏ ရင်ခုန်စရာ အလှများကိုပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ရင်ခုန်နှုန်းမြန်လာလေ၏။

ငွေတိုးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ထားမေ၏မျက်နှာကို မကြာခဏမြင်ယောင်နေလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ထားမေကို စားလည်းသည်စိတ်၊ သွားလည်းသည်စိတ် ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။

ငွေတိုးသည် ထားမေကို ချစ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း မိမိကိုယ်မိမိ ဝန်ခံရလေတော့၏။

ငွေတိုးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ထားမေအနီး၌ ရစ်ဝဲ၍ နေလေတော့၏။ ထားမေ ဘုရားစောင်းတန်းမှ အပြန်လမ်း၌ ဘင်ဂျီတီးနေသော ငွေတိုးကို မကြာခဏမြင်တွေ့ရလေ၏။

ငွေတိုးသည် ထားမေနှင့်နီးစပ်နိုင်ရန် ထားမေ ဘုရားမှ အိမ်သို့အပြန်လမ်း၌ သူမ၏စက်ဘီးကယ်ရီယာအနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ စက်ဘီးအနောက်မှလိုက်ရင်း ထားမေကို ရိသဲ့သဲ့ စကားများပြောဆိုလေ၏။

ထားမေသည် ငွေတိုး၏ မရိုးသားသောစိတ်ဓာတ်ကို သိရသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ငွေတိုးကို စက်ဘီးပေါ်သို့ မခေါ်တော့ချေ။

ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်၌ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါရှိသကဲ့သို့ ရွှေတိုး၏ဖခင် အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာကြီး ဦးတင်၌လည်း ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါရှိလေ၏။

ဒေါ်ခင်ခင်နှင့်ဦးတင်တို့သည် မြို့နှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ကွင်းချောင်းရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ဖော်စပ်သော ပန်းနာရင်ကျပ်ဆေးကို စားသောက်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါပျောက်ဆေးများ ကုန်စင်သွားသဖြင့် ရွှေတိုးနှင့် ထားမေကို ကွင်းချောင်းရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ကပ္ပိယကြီးထံသို့ သွားရောက်ရန် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုနေ့သည် ထားမေ ကျောင်းအားရက်ဖြစ်သဖြင့် ရွှေတိုး

နှင့်ထားမေသည် တမင်းထုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ကွင်းချောင်းရွာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုရွာသို့ မြို့ပြင်မှ လှည်းကြီးဖြင့်သွားလျှင် မွန်းတည့်ချိန်၌ ရောက်ရှိနိုင်၏။ ရွှေတိုးတို့သည် ကွင်းချောင်း ရွာသို့ရောက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးအား ပန်းနာရင်ကျပ်ဆေး ကို တောင်းလေရာ ကပ္ပိယကြီးက ဆေးများကိုပေးပြီး

“လူလေးတို့ ရွာပြန်ရင် လှည်းလမ်းနှစ်မပြန်ဘဲ ရေလမ်း ကပြန်ပါလား၊ ကျောင်းအနောက်မှာ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ လှေရှိ တယ်၊ လှေကိုလှော်ပြီးတော့ မြို့ကဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းမှာ ကပ်ထားလိုက်ပါ။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကပ္ပိယကြီးမြို့ကျောင်းကို လာစရာရှိတယ်၊ မြို့ကျောင်းကိုရောက်မှ လှေကို ရွာပြန်လှော် သွားမယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးသည် ရေလမ်းခရီးမှ ကိုယ်တိုင် လှေလှော်၍ အေးအေးသက်သာပြန်ရမည်ဆိုသဖြင့် သဘောကျ သွားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ရွှေတိုးတို့သည် ကပ္ပိယကြီး၏လှေကို လှော်၍ ကွင်းချောင်းရွာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ငှင်းတို့လှေသည် ညနေစောင်းအချိန်၌မြို့သို့ပြန်ရောက် မည်ဖြစ်၏။

ရွှေတိုးနှင့်ထားမေသည် လှေကို တစ်လှည့်စီလှော်ခပ် ရင်း ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

ငှင်းတို့နှစ်ဦးစလုံး ရုပ်ရည်ချောမောသန်ပြန့်သူများဖြစ် သဖြင့် အဝေးမှမြင်သူများသည် လှေကိုသဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုသွားလေ၏။

ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်မှ လှေထိုးသားများသည် အနီးမှလှော်ခပ်သွားသော ရွှေတိုးတို့လှေကလေးကို အားကျ ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီစုံတွဲ သိပ်လိုက်ဖက်တယ်၊ ချစ်သူကျွန်းကို သွားကြ ပါလား”

ဟုအော်ဟစ်ပြီးနောက်ပြောင်ကြလေ၏။

ငှင်းတို့၏နောက်ပြောင်မှုကြောင့် ထားမေသည် ရှက် လွန်း၍ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲနီသွားလေ၏။ ရွှေတိုးကမူ ငှင်းတို့စုံတွဲကို နောက်ပြောင်ခံရခြင်းအတွက် ဝမ်းသာကြည်နူး

သွားသလိုရှိ၏။

လူများနောက်ပြောင်သကဲ့သို့ မိမိတို့သည် အမှန်တကယ် ချစ်သူများဖြစ်လျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟု တွေးမိလေ၏။

လှေဦး၌ ကြုံကြုံလေးထိုင်နေသော ထားမေသည် အလွန်ချောမောလှပပြီး ကာလသားများ မက်လောက်စရာ မိန်းမလှမျိုးဖြစ်ကြောင်းလည်း သတိပြုမိ၏။

ရွှေတို့သည် ထားမေ၏ သိမ်သောခါးနှင့်စွင့်ကားသော တင်ကိုကြည့်ရှုရင်း မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားများ တမ်းတမ်းတတ ချိုးမွမ်းပြောဆိုသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိ၏။ မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားတစ်ဦးက

“ထားမေကိုသာ ရလိုက်ရင် မင်္ဂလာဦးညမှာတစ်ည လုံးထိုင်ပြီး အလှအပတွေကို အားပါးတရကြည့်နေမယ်”

ဟုပြောဖူး၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမေ၏ မက်မောစရာအလှအပများ အကြောင်းကိုတွေးတောနေစဉ် ထားမေသည် သူမကို ငေးကြည့်နေသော ရွှေတိုးကို သတိပြုမိသွားပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း

ဖြင့်

“ဟဲ့...ရွှေတိုး၊ နင်ငါ့ကို ဘာလို့ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ရွှေတိုးသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး

“မကြည့်...မကြည့်ပါဘူးဟယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက မျက်စောင်းထိုး၍

“မကြည့်ဘူးဟုတ်လား၊ နင့်မျက်လုံးက ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူးနော်”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ရွှေတိုးသည် ပိုမို၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး

“တကယ်ပြောတာပါဟာ၊ နင့်ပေါင်တွေကို ငါမကြည့်ပါဘူး တကယ်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဖုံးသမျှပေါ်ပြီး နှစ်ဦးစလုံးရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားကြလေတော့၏။

ရွှေတိုးသည် ရှက်ရှက်နှင့်လှေ့ကို ကုန်း၍လှေ့လေ

တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် လှေကို ဆက်လက်၍ လှော်ခပ်သွားသောခါ
ညနေနေစောင်းသောအချိန်၌ လှေသည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းအနီးမှ
ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။

ထိုကျွန်းအစပ်၌ နေပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်
နေပြီး ကျွန်းပေါ်ရှိ ကျောက်ဆောင်၌ ဆေးနီဖြင့် ချစ်သူကျွန်း
ဟု ရေးခြစ်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထားမေသည် နေပင်များထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေပြီး
ချစ်သူကျွန်းဟု ပေးထားသောကျွန်းကလေးကို အလွန် စိတ်
ဝင်စားသွားပြီး ကျွန်းပေါ်သို့တက်ရောက်ပြီး ကြည့်ရှုချင်စိတ်
များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မိမိတို့လှေအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသော ရွက်လှေပေါ်မှ
လှေထိုးသားများက “ချစ်သူကျွန်းသို့သွားပါလား” ဟု
နောက်ပြောင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် လှေကိုကုန်း၍ လှော်နေသော
ရွှေတိုးဘက်သို့လှည့်၍

“အဲဒီကျွန်းကလေးကို ခဏလောက်တက်ကြည့်ရ

တော့နာတပေ

အောင်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ငါလဲ ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ကြည့်ချင်လို့ နင့်ကိုအဖော်
စပ်မလို့ဟဲ့”

ဟုပြောလေ၏။

ရွှေတိုးသည် ချစ်သူကျွန်းဟု အမည်ပေးထားသော ကျွန်း
သို့လှေကိုကပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်းအစပ်၌လှေတစ်စီးဆိုက်ကပ်ထားကြောင်း
တွေ့ရ၏။ လှေကပ်ပြီးသောအခါ ရွှေတိုးက ဦးစွာဆင်း၍
ထားမေအား ကျွန်းပေါ်သို့ဆင်းနိုင်ရန် ကူညီပေးလေ၏

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်းပေါ်မှ အဝတ်အစား ကပိုကရို
ဝင်ဆင်ထားသော စုံတွဲတစ်တွဲသည် ၎င်းတို့၏လှေရှိရာသို့
ကတိုက်ကရိုက်ဆင်းလာပြီးလှေကိုလှော်ခပ်ပြီးထွက်ခွာသွား
လေ၏။

ရွှေတိုးက ကျွန်းပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားသောစုံတွဲကို
ကြည့်၍ ရယ်မော၍

တော့နာတပေ

“ချစ်သူကျွန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ကျွန်းပေါ်
ကို သမီးရည်းစားတွေ လာချိန်းတွေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ရွှေတိုးသည် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ကျွန်း
ပေါ်ရှိ လူသွားလမ်းအတိုင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်သောနေရာ၌
ဖျာစုတ်လေးများ ခင်းထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

၎င်းတို့သည် သေးငယ်သော ကျွန်းကလေးကို လှည့်
ပတ်ကြည့်ပြီး ချုံထူထပ်သည်မှလွဲ၍ မည်သည့်ထူးခြားမှုမှ
မတွေ့သဖြင့် စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ကျွန်းမှပြန်ထွက်ရန် ပြင်
လေ၏။

ရွှေတိုးတို့သည် ကမ်းစပ်လှေဆိုက်ထားသောနေရာသို့
ရောက်သောအခါ လှေကိုမတွေ့သဖြင့် ရွှေတိုးက

“ဟိုက်... ကမ်းစပ်မှာချည်နှောင်ထားတဲ့ လှေဘယ်
ရောက်သွားသလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထားမေက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ လှေဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဟင်...”

လှေမရှိရင် ကျွန်မတို့ဘယ်လိုပြန်ကြမလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲရှင်”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ရွှေတိုးသည် မိမိသေချာစွာချည်ထားသောလှေကို မတွေ့
ရသဖြင့်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါတို့လှေချည်ထားတာ ဒီနေရာမှ
ဟုတ်ရဲ့လား၊ နေရာအနှံ့လျှောက်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်းအနှံ့လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။ သို့သော်
၎င်းတို့ချည်နှောင်ထားသော လှေကို မတွေ့ရတော့ချေ။ လှေ
သည် ရေစီးအတိုင်းမျောပါသွားပုံရ၏။

ထားမေသည် ကျွန်းပေါ်မှာ မပြန်နိုင်တော့သဖြင့်
အလွန်စိုးရိမ်သွားပြီး

“ဟင်...လှေမရှိရင် ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့
အိမ်ကိုပြန်မှာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ကြံစမ်းပါဦး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတိုးက

“ငါလှေကို သေသေချာချာကြိုးချည်ထားလိုက်ပါသေး

တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လှေက မျောသွားရတာလဲ၊ ငါတို့ ကျွန်း ပေါ်တက်ကြည့်တာ မှားပြီထင်တယ်”

ဟုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်လေ၏။ ထားမေသည် အိမ်ပြန်နောက်ကျပြီး မိခင်ဖြစ်သူ စိုးရိမ်နေမှာမြင်ယောင်ကာ အလွန်စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ ရွှေတိုးမှာလည်း မကြံတတ် အောင်ပင် ဖြစ်နေပုံရ၏။

၎င်းတို့သည် ကျွန်းပေါ်မှနေ၍ အနီးအနားမှ ဖြတ်သန်း သွားလာသော လှေများကို အကူအညီတောင်းရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်းလာပြီး ကျွန်းအနီးသို့ မည်သည့်လှေမှ မဖြတ်တော့ချေ။

ထားမေသည် မိမိတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်နေသည့် အရေးကို မြို့ပေါ်မှလူများသိလျှင် ဟုတွေးကာ အလွန်ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

ထားမေ အပြန်နောက်ကျသဖြင့် အစိုးရိမ်ကြီးသော မိခင် သည် ရွှေတိုးတို့မိဘများထံသို့ သွားရောက်မေးမြန်းလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ရွှေတိုးလည်း ပျောက်နေသဖြင့် မိဘများ အထင်

အမြင်လွဲကာ မိမိတို့နှစ်ယောက်ကို မိုက်လုံးကြီးရန်ကောဟု ဒေါသပုန်ထပေတော့မည်။

ထားမေသည် ထိုအကြောင်းကိုတွေးကာ ဝမ်းနည်းလွန်း သဖြင့် တအင့်အင့်ရွှက်ငိုနေလေတော့၏။

ထားမေ ငိုယိုနေပုံကို ကြည့်၍ရွှေတိုးက

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ဟယ်၊ ခဏနေရင် လှေကြိုလိုက်ဖို့တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထားမေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“နေဝင်တော့မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်းနားကို ဘယ်လှေ က ကပ်တော့မှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတိုးက ရယ်စော၍

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျွန်းပေါ်မှာ ဇာစ်ညအိပ်လိုက်တာပေါ့၊ တစ်ညဆိုတာ ဘာမှ မကြာပါဘူး၊ မနက်မိုးလင်းရင် လှေတွေ အများကြီးတွေ့မှာပါ”

ဟုပြောလေရာ ထားမေက ရွှေတိုးကို မကျေမချမ်း

ကြည့်၍

“နင်ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့မြို့ပေါ်က တစ်ညလောက်ပျောက်သွားရင် မြို့ကလူတွေ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေ၏စကားကြောင့် ရွှေတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို လူတွေသိပါတယ်၊ ငါတို့ဒီမှာ အမှန်တကယ်ဒုက္ခရောက်နေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေက ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုရင်း

“မြို့ကလူတွေက ဘယ်လိုထင်ထင် ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ငါတို့မိဘတွေ စိုးရိမ်နေလိမ့်မယ်၊ ငါ့အမေ မုဆိုးမကြီးဆိုရင် ဘယ်လောက်များ စိုးရိမ်နေရှာမလဲ၊ တစ်မြို့လုံး အနှံ့လှည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာမေးမြန်းလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ပျောက်နေတဲ့သတင်းက တစ်မြို့လုံးအနှံ့ပြန့်ပြီပေါ့၊ နင် ဒါတွေ မစဉ်းစားဘဲ ဘာလို့လွယ်လွယ်လေး စဉ်းစားနေတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက ထားမေကို ဂရုထားသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီအကြောင်းတွေ ငါမတွေးဘဲနေမလား၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကို လူတိုင်းသိတယ်၊ မြို့ပေါ်က လူတွေက ငါတို့ဒီလောက်မိုက်မဲမယ်လို့ ယူဆမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထားမေသည် ရွှေတိုး၏ နှစ်သိမ့်စကားများကို နားမဝင်ဘဲ မိခင် စိုးရိမ်နေမည်ဟု တွေးကာ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲရှာ၏။

ထားမေသည် ဆိုးဝါးလှသော မိမိတို့ကံကြမ္မာကိုတွေး၍

“တစ်သက်လုံးထိမ်းလာခဲ့တဲ့ သိက္ခာတွေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ ရေစုန်မျောပါပြီ”

ဟုပြောရင်း ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်နေလေ၏။

ထိုသို့ငိုရှိုက်နေစဉ်မှာပင် နေအလင်းပျောက်၍ မှောင်မိုက်ခြင်း ရောက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်၌ အိပ်တန်းတက်သော

ငှက်တို့၏ အသံကိုပင်မကြားရတော့ချေ။

ရွှေတိုးသည် ကျွန်းပေါ်တွင် အသင့်တွေ့ရသော ဖျာစုတ် တစ်ချပ်ကိုယူ၍ ထားမေအတွက် ခင်းပေးလေ၏။

ထားမေသည် ထိုဖျာကိုကြည့်၍ ကျွန်းပေါ်၌ ညအိပ်ရ မည့်အရေးကိုတွေးပြီး ရင်မောသွားပြန်၏။

ကျွန်းပေါ်တွင် သွေးမတော် သားမစပ် လူရွယ်နှစ် ယောက် အတူတကွ ညအိပ်ရတော့မည်။

ရွှေတိုး၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ယုံကြည်သော်လည်း ကံကြမ္မာကို ယုံကြည်ချင်းမရှိချေ။

ရွှေတိုး စိတ်မိုက်ရိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်ဟုတွေးပြီး ရင်ထိတ်နေပြန်၏။

ရွှေတိုးသည် ငိုယိုနေသော ထားမေ၏အနီး၌ ထိုင်၍ တတ်နိုင်သမျှနှစ်သိမ့်ရှာ၏။

ထားမေက အမေစိုးရိမ်နေတော့မယ် ဟူသော စကား ကိုသာ တွင်တွင်ပြောလေ၏။

ညအချိန်သို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့နှစ်ဦး

စလုံး ဗိုက်ထဲတွင် အစာမရှိ၍ ဆာလောင်နေကြ၏။

ထားမေသည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ဖျာစုတ်လေးပေါ်မှာ ခဏလှဲချလိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် ရွှေတိုးလည်း ထားမေ၏အနီးတွင်လှဲအိပ် လိုက်၏။ ထားမေက လှဲနေရာမှထထိုင်၍

“နင် ငါ့အနားမှာ ဝင်မအိပ်နဲ့၊ ကိုယ်ဘာသာ ဝေးရာမှာ လှဲအိပ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေရာ ရွှေတိုးက ရယ်မော၍

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ထားမေ၊ ငါလဲ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ခဏလှဲ လိုက်တာပါ။ နင့်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူးစိတ်ချ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ထားမေသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ဖျာ ပေါ်မှာ ပြန်လှဲချလေ၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမေ စိတ်ချလက်ချအိပ်ပျော်စေရန် ကတိအတန်တန်ပေးလေ၏။ ထိုညသည် လသာသောည တစ်ညဖြစ်၏။

ထားမေသည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ဖျာပေါ်၌ မှေးခနဲဖြစ်

၁ မေမြတ်သူ

သွားလေ၏။

ရွှေတိုးသည် အိပ်မပျော်ဘဲ ဟိုသည်လူးလွန်းရဦး
ထားမောက်သို့အကြည့်ရောက်သွား၏။

ထိုအခါ ထားမ၏ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်ကို
မဝီ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ဖြင့်မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထားမသည် တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏။ ရွှေတိုး
သည် ထားမ၏ ကိုယ်လုံးကိုအနီးကပ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင်
ပူလောင်လာလေ၏။

ထားမ၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည် ဖျာပေါ်၌
ပြန့်ကျဲနေ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ ယနေ့ည မိမိတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိ၏။

မိမိက အပြင်းအထန်ကြိုးစားလျှင် ထားမသည် မိမိ
ပြုသမျှ နုရရှာပေတော့မည်။

ရွှေတိုးသည် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်ပြီး ရေငတ်သလို
ဖြစ်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ စိတ်မိုက်ရိုင်းများဝင်လာကာ ထား
မ၏အလှကို မရရအောင် သိမ်းပိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ရွှေတိုးသည် ထားမကို သိုင်းဖက်လိုက်ရာ ထားမက
ရုန်းကန်ရင်းဖျာပေါ်၌ လူးလိမ့်နေ၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမ၏ပါးကိုနမ်းရန်ကြိုးစားလိုက်၏။
ထားမသည် ရုန်းကန်ရင်း

“ရွှေတိုး နင်မယုတ်ပါနဲ့နော်၊ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ မကြံ
နဲ့နော်”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

သို့သော် ရွှေတိုး၏ အနမ်းကြောင့် ရုန်းကန်ရင်း
တဖြည်းဖြည်း အင်အားမဲ့လာသလို ခံစားရ၏။ ထားမသည်
နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အစွမ်းကုန်ရုန်းရင်း ရွှေတိုး၏ပိုက်ကို ခူးဖြင့်
ဆောင့်တိုက်လိုက်ရာ ရွှေတိုးသည်

“အမလေးဗျ”

ဟုအော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့လန်ကျသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားပြီး မိမိအိပ်မက်
ဓက်နေကြောင်းသိရ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌သူသည် ထားမ၏ အပျိုစင်ဘဝကို သိမ်း

ပိုက်နိုင်အောင်ကြိုးစားခဲ့၏။

ထားမေတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေဖက်ခဲ့ပုံအား ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုသို့မြင်ယောင်ရင်း ရင်ခုန်နှုန်းများ တဖြည်းဖြည်း မြန်ဆန်လာ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ထားမေအလွန်လှ၏။ တပ်မက်ဖွယ်လည်းအလွန်ကောင်း၏။

ရွှေတိုး၏ရင်ထဲတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြိုဘူးသော ပူလောင်မှုမျိုးကို ခံစားရ၏။ အာခေါင်များခြောက်သွေ့ပြီး ရေဆာလာ၏။

ရွှေတိုးသည် ထိုအတွေးများဖြင့်ပင် အိပ်မပျော်ဘဲ မိုးလင်းသွားလေ၏။

မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသော တံငါလှေတစ်စင်းကို အော်ခေါ်၍ အကူအညီတောင်း၏။

တံငါသည်လူကြီးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြ၍ အကူအညီတောင်းရာ ၎င်းတို့၏ မျောပါသွားသောလှေသည် ကမ်းတစ်နေရာ၌ ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားကြောင်း တံငါသည်

လူကြီးက ပြောလေ၏။

ထို့နောက် တံငါသည်လူကြီးသည် ရွှေတိုးတို့အား လှေရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရွှေတိုးတို့သည် ကမ်းစပ်တစ်နေရာ၌ ၎င်းတို့၏ လှေကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ မြို့ပေါ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော နှစ်ဖက်မိဘများသည် ရွှေတိုးတို့အနောက်သို့လိုက်ရန်ကြံကြ၏။

ရွှေတိုးတို့မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တအံ့တဩကြည့်၍ ဖခင်က သားဖြစ်သူ အား

“မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့ကောင်၊ မင်းတို့ဒီလိုဖြစ်ချင်ရင် မိဘတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသိပေးပါလား။”

ဟုဆူပူလေ၏။ ထားမေ၏မိခင်သည် ထားမေကိုဖက်၍ ငိုယိုကာ

“သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ သမီးကို အမေ နှမြောလိုက်တာကွယ်”

ဟု မချီတင်ကဲပြောလေ၏။

နှစ်ဖက်မိဘများသည် ရွှေတိုးတို့နှစ်ယောက်ကို ခိုးရာ
လိုက်ပြေးသွားသည်ဟု ယူဆနေကြ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးနှင့်ထားမေက ၎င်းတို့၏ဖြစ်ရပ်ကို တစ်
လှည့်စီရှင်းပြလေ၏။

ရွှေတိုး၏စကားကို နားထောင်ရင်း သူ၏မိခင်က ရင်
ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိ၍

“အမလေး ဒါဆိုရင် ငါ့သားက ချစ်သူကျွန်းမှာ ထား
မနေနှစ်ယောက်အတူ ညအိပ်ခဲ့တာပေါ့၊ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်း
ကုန်ပါပြီကွယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက

“ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မောင်နှမလိုပဲနေခဲ့ကြတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးတင်
က ရွှေတိုးကိုကြည့်၍ခေါင်းယမ်းကာ

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူကျွန်းမှာ တစ်ညသွား
အိပ်ပြီးမောင်နှမလိုပဲနေခဲ့ကြတယ်ဟုတ်လား”

ဟုမယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

ထားမေကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့ မောင်နှမလို
ပဲ နေခဲ့ကြတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထားမေ၏မိခင်သည် ထားမေကိုဖက်၍

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါသမီးရယ်၊ အမေ
တို့ အပြစ်မပြောပါဘူး၊ အားလုံးကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထားမေသည် ခေါင်းရှုပ်လာဟန်ဖြင့်

“အမေတို့ မယုံလဲ ကျွန်မမတတ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ချင်
ရာထင်ကြတော့”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှပြေးထွက်သွားလေ၏။

ထားမေသည် ရွှေတိုး၏သတင်းကို ဖုံးဖိထားသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း တစ်မြို့လုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။ ထိုသတင်း စကားသည် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားသို့ပြန့်နှံ့သွားရာ ကောလဟလအဖြစ်မှ နိုင်မာသော သတင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ လှရင်သည် ထိုသတင်းကို ကြားသိပြီး ရူးမတတ်ဖြစ်သွားကာ၊

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရွှေတိုးရဲ့ဖူးစာရှင်ဟာ ငါပဲဖြစ်ရမယ်၊ ထားမေလို

ဘာမဟုတ်တဲ့ ပန်းရောင်းတဲ့ ကောင်မက ငါရှေ့ကဦးသွားတာ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဟုရေရွတ်နေတော့လေ၏။ ထိုကိစ္စကို ကြားသိပြီး နောက် လှရင်ကဲ့သို့ ရင်နင့်ကြေကွဲရသူတစ်ဦးလည်းရှိ၏။ ထိုသူသည် ရွှေတိုး၏ညီ ငွေတိုးဖြစ်၏။ ငွေတိုးသည် ထားမေကို အရူးအမူး စွဲလမ်းနေသူဖြစ်သဖြင့် ထိုသတင်းသည် ငွေတိုး၏အသည်းကို ကျွဲခတ်သည့်နှယ်ခံစားရ၏။

ငွေတိုးသည် ရွှေတိုးတို့ ပျောက်ဆုံးသွားသောညက တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဖြစ်ရ၏။

သူသည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ထားမေ၏ဆက်ဆံ ချမ်းကိုးသိသဖြင့် ဤသို့ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို များစွာအံ့သြ၏။

သူသည် ထားမေ၏မေတ္တာပန်းကို တစ်နေ့နေ့တွင် မရရအောင် ခူးဆွတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထိုနေ့က ထားမေတို့ ပြန်လာပြီး ချစ်သူကျွန်း၌ ညအိပ်သည် ဆိုခြင်းကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

“ချစ်သူကျွန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အတူ သွားအိပ်

ခဲ့တယ်၊ ဒါဆိုရင် ထားမေက အပျိုဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ”

ရွှေတိုးတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေတိုးသည် မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေသော ငွေတိုး၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍

“ချစ်သူကျွန်းမှာ ငါတို့ညအိပ်တယ်ဆိုတာနဲ့ လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ငွေတိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ခင်ဗျားတို့ ချစ်သူကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထူးခြားမှုတွေ ကိုတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ရွှေတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မကြားဖူးပါဘူးကွာ၊ ချစ်သူကျွန်းဆိုတဲ့ နာမည်လေး ထူးခြားလို့ ဝင်ကြည့်တာ ကျွန်းပေါ်မှာ နေပင်တွေပဲရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ငွေတိုးက ရွှေတိုးစကားကြောင့်

“ဪ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ချစ်သူကျွန်းကို တက်ကြည့်တာကိုး၊ ချစ်သူကျွန်းဆိုတာ သိပ်ထူးခြားတယ်၊ ချစ်သူကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေအများကြီးရှိတယ်။

ခင်ဗျားတို့ဟာ ပညာတတ်တွေဖြစ်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို မသိတာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ချစ်သူကျွန်းပေါ်ကို ရိုးသားတဲ့ ချစ်သူတွေ ဘယ်သူမှမတက်ရဲဘူးဗျ”

ဟုပြောလေ၏။ ရွှေတိုးက အံ့သြဟန်ဖြင့် နားထောင်၍

“ဘာ...ရိုးသားတဲ့ချစ်သူတွေ မတက်ရဲဘူးဟုတ်လား၊

ဒါဆိုရင် ကျွန်းပေါ်မှာ ဘာတွေရှိနေလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ငွေတိုးက

“ကျွန်းပေါ်ရောက်သွားတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတွေဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်းထိန်း အချစ်နယ်ကျွံသွားတာချည်းပဲ၊ ဒီစကားကို မယုံလို့ လက်တွေ့စမ်းကြည့်တဲ့ ချစ်သူတွေဟာ မှန်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့ဟာ ချစ်သူစုံတွဲတွေမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်သည်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် အချစ်နယ်မကျွံဘူးလို့ ပြောရင် ဘယ်သူယုံကြမှာလဲ”

ရွှေတိုးသည် ငွေတိုး၏စကားကြောင့် ညကမိဘများ၏

ထူးခြားသောမျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

မိမိတို့သတင်း မြို့တွင်းသို့ပြန့်နှံ့သွားလျှင် တွေးခုံစရာ ပင်မရှိ။

လူအများ၏ တံတွေးခွက်တွင်ပက်လက်မျောပေလိမ့်မည်။

ထားမေနှင့် မိမိတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာကို မြေပေါ်တွင် နင်းခြေကြလိမ့်မည်။ ရွှေတိုးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်း ခါယမ်း၍

“ဒါတွေကို ငါတို့နှစ်ယောက်တကယ်မသိဘူးကွ၊ ချစ်သူကျွန်းဆိုတာမည်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ တက်ကြည့်တာကွ၊ ဪ ဒါကြောင့် ရွက်လှေပေါ်ကလူတွေက ငါတို့နှစ်ယောက် ကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူကျွန်းကို သွားပါလားလို့ တိုက်တွန်းကြ တာကိုး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ငွေတိုးက ရွှေတိုး၏မျက်နှာကိုသေချာစွာကြည့်၍

“အစ်ကို မညာနဲ့နော်၊ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် အမှန် တကယ် မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ရွှေတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“တကယ်ပါ ငါထားမေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ ခဲ့ဘူး ဒါပေမဲ့”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးက အထိတ်တလန့်ကြည့်၍

“ဘာ... ဒါပေမဲ့လည်း ပြောစမ်းပါဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ရွှေတိုးသည် ညက ကျွန်းပေါ်၌ မက်ခဲ့သော ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် အိပ်မက်ကို ပြန်လည်မြင် ယောင်လာပြီး

“ငါသူကိုမကျူးလွန်ခဲ့ဘူးကွ၊ ငါရင်ထဲမှာတော့ မီးလို ပူနေခဲ့တယ်။ အာခေါင်တွေခြောက်ကပ်ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုချင်နေသလိုပဲ၊ ငါမကောင်းတဲ့အိပ်မက်တွေလည်း မက်တယ်ကွ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါထားမေကို အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်ခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ငွေတိုး၏ရင်ထဲတွင် မနာလို ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထားမေတို့သတင်းသည် မြို့က
လေး၌ တောမီးကဲ့သို့ ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။ မြို့ကလေး၌
ထားမေသည် အချောဆုံးအလှဆုံး မိန်းမဖြစ်ပြီး ရွှေတိုးသည်
အတင့်တယ်ဆုံး ယောက်ျားဖြစ်၏။ ရွှေတိုးသည် ၎င်းတို့မြို့
ကလေး၌ အချောဆုံးအလှဆုံး မိန်းမနှစ်ဦးဖြစ်သည့် ထားမေနှင့်
လှရင်တို့နှင့် ပတ်သက်နေသူလည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
၎င်းတို့၏ သတင်းကို စိတ်ဝင်စားသူအလွန်များပြားလေ၏။

ရွှေတိုးသည် မိန်းမလှနှစ်ဦးအနက် မည်သူကို ရွေးချယ်
မည်နည်းဟု တစ်မြို့လုံး စိတ်ဝင်စားနေလေ၏။

ယခုရွှေတိုးနှင့် ထားမေတို့ ချစ်သူများကျွန်းမှာ ညအိပ်
ကြသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးငြိစွန်းခဲ့မှာ သေချာ၏။ ရွှေတိုးသည်
အလှဆုံးနှစ်ယောက်အနက် လှရင်ကို ပစ်ကာ ထားမေကိုရယူ
ခဲ့ချေပြီ။ ထိုသတင်းသည် တစ်မြို့လုံး၏ အာရုံကို အဖမ်းစား
နိုင်ဆုံးသတင်းဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုသတင်းကြောင့် သူဌေးသမီးလှရင်သည် နေမထိတိုင်
မသာဖြစ်ကာ ရွှေတိုးကို ခေါ်ယူမေးမြန်းလေ၏။

ရွှေတိုးသည် လှရင်မေးခွန်းကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး
“နင်ဘာကြောင့် ငါကို ဒီလိုမေးခွန်းမေးတာလဲ၊ ဒီမေး
ခွန်းကို မြို့ပေါ်က အခြားသူတွေမေးရင် ခံနိုင်သေးတယ်၊
နင်ကိုယ်တိုင်မေးရင်တော့ ငါမခံနိုင်ဘူး၊ ငါက ကိုယ့်သူငယ်
ချင်းကို သစ္စာဖောက်မဲ့သူလား”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှရင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူကျွန်းမှာ
တစ်ညလုံး အတူရှိနေခဲ့တယ်၊ ချစ်သူကျွန်းရဲ့ဒဏ္ဍာရီတွေကို
နင်မကြားဖူးဘူးလား၊ ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်ရင် မမှားတဲ့လူ

မင်းမြတ်သူရ

မရှိဘူးတဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊
ချစ်သူတွေမှမဟုတ်တာ၊ လူတွေက မတရားစွပ်စွဲသလို ငါတို့
ကို မစွပ်စွဲနဲ့”

ဟုပြောလေရာ လှရင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်မြို့လုံးရဲ့တံတွေးခွက်ထဲမှာ နင်တို့
နှစ်ယောက်မျောနေပြီဟဲ့၊ နင်တို့အစား ငါရှက်လိုက်တာ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက လက်သီးဆုပ်၍

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ရေနစ်တဲ့သူကို ဝါးကူထိုးပြီး ငါတို့ကို
လှောင်ပြောင်နေတာလဲ၊ နင် ငါတို့သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလား၊
အမှန်ဆိုရင် သူများပြောရင်တောင် နင်က ဖုံးဖိပေးရဦးမှာ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှရင်က အဝေးဆီကိုငေး
ကြည့်၍

“နင်တို့ကို ငါကိုယ်တိုင် ဖုံးဖိပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
နင်တို့နှစ်ယောက်ကရော ယုံစရာကောင်းလို့လား၊ ချစ်သူများ

ဝေတာနာတပေ

ရမ္မက်အိမ်နိဂုံး ၀၇

ကျွန်းပေါ်ကို နင်တို့တက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ နင်တို့မှာအပြစ်
မရှိဘူးဆိုရင်တောင် နင်တို့အမှားကြောင့် နင်တို့ခံရတာပဲ”

ဟုဒေါသတကြီး ပြောလေတော့၏။ ရွှေတိုးသည် စိတ်
ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိ၏။

အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း လှရင်ကပင် မိမိတို့ကို မယုံကြည်
တော့ပါလား။

နဂါးမ

ဝေတာနာတပေ

အချို့က အပျိုစင်မဟုတ်တော့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော
စာချိုးများဖြင့် နောက်ပြောင်ကြလေ၏။

ထားမေသည် မိန်းမသားဖြစ်၍ ထိုဂယက်ကို များစွာ
ခံရလေ၏။

မိမိ၏ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကြောင့် အိမ်တွင်းအောင်း
၍သာနေချင်သော်လည်း အများကဲ့ရဲ့မှာစိုးသဖြင့် အရဲစွန့်ပြီး
ဈေးရောင်းထွက်ရလေ၏။

ရွှေတိုးမှာလည်း ရောက်လေရာအရပ်၌ သူနှင့်ထားမေ
အကြောင်းကိုသာ စပ်စုခြင်းခံရ၏။ ရွှေတိုးသည် အမှန်တရား
ကို ဒိုင်ခံရှင်းပြသော်လည်း ယုံကြည်သူနည်းပါးလှ၏။

လူတို့၏အာရုံသည် သတင်းကောင်းထက် မကောင်း
သတင်း၌သာ မွေ့လျော်သည်မဟုတ်ပါလား။

ရွှေတိုးသည် ထိုနှစ်က ကောလိပ်ကျောင်းတက်ရန် ကြံ
စည်ထားသော်လည်း အိမ်၏စီးပွားရေးအဆင်မပြေသဖြင့်
နောက်တစ်နှစ်ဆုတ်လိုက်ရလေ၏။

ရွှေတိုး၏အခက်အခဲကို နားလည်စာနာသော ဆရာကြီး

တစ်မြို့လုံး ပြန့်နေသောသတင်းများက ထားမေအတွက်
ခေါင်းမဖော်ရဲစရာပင်ဖြစ်၏။

ထားမေသည် ဘုရားစောင်းတန်း၌ ပန်းရောင်းခြင်းအမှု
ကိုပင် မပြုနိုင်တော့ချေ။

ထားမေသည် တစ်လခန့်ကြာမှ မိမိစိတ်ကို မိမိထိန်း၍
ပန်းရောင်းခြင်းအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်လေ၏။

ပန်းရောင်းထွက်သောထားမေကို တစ်မြို့လုံးရှိ ကာလ
သားများ၏ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရလေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားအချို့သည် ထားမေကို အထင်
သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဦးရွှေဘိုသည် သူ၏ကျောင်း၌ လခစားကျောင်းဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်စေ၏။

ရွှေတိုးကျောင်းဆရာအလုပ်ရပြီး များမကြာမီ ဆရာကြီး ဦးရွှေဘိုသည် ထားမေအား ဆရာမအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့လေ၏။

ထားမေသည် ရွှေတိုးနှင့်အတူယှဉ်တွဲ၍ အလုပ်မလုပ် ချင်သော်လည်း အသက်အရွယ်ထောက်လာသော ဆရာကြီး ဦးရွှေဘို၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် ထိုအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့လေ၏။

ဤနေရာတွင် လှရင်၏ဖခင် သူဌေးကြီးဦးလှအကြောင်း ဆက်ပါဦးမည်။

သူဌေးကြီးဦးလှသည် မြန်မာပြည်အနှံ့ဘုရားဖူးထွက် ရင်း လူရှုပ်လူပွေ ဝင်းစိုးဆိုသူနှင့်ခင်မင်ခဲ့လေ၏။ ဝင်းစိုးသည် အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပြီး ဘုရားဖူးရင်း အသက် အာမခံလုပ်ငန်းအတွက် ဖောက်သည်ရှာခြင်းဖြစ်၏။

ဝင်းစိုးသည် ဘုရားဖူးခရီး၌ ဦးလှနှင့်ခင်မင်ပြီး ဦးလှ အား အသက်အာမခံထားရှိရန် ဆွယ်တရားဟောနိုင်ခဲ့၏။

ဝင်းစိုးသည် ဦးလှတို့မြို့ကို အလည်အပတ်လိုက်ပါလာ ပြီး ဦးလှသည် များစွာကြွယ်ဝချမ်းသာသူဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထို့ပြင် ဦးလှသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသလောက် ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဝင်းစိုးသည် သူဌေးကြီးအား ရန်ကုန်မြို့
သို့အလည်အပတ်ခေါ်သွားပြီး လူလည်လူရှုပ်ပီပီ ရသမျှချူယူ
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးလှသည် ပညာမဲ့သူဖြစ်၍ အသက်အာမခံကိုယ်စား
လှယ်ဖြစ်သူ ဝင်းစိုးကို အစိုးရအရာရှိကြီးဟုထင်ကာ အထင်
ကြီးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝင်းစိုးနှင့်အတူ ဘုရားဖူးလိုက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝင်းစိုးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဦးလှအား
တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

လူရှုပ်ဝင်းစိုးသည် သူဌေးကြီးဦးလှ၏ စရိုက်သဘာဝ
ကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ဦးလှသည် အစားအသောက်
အလွန်ခံမင်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးကို ရန်ကုန်မြို့၌ပျော်စေရန် အစား
အသောက်များနှင့်မြူဆွယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝင်းစိုးသည် ဦးလှအား ရန်ကုန်မြို့၌ အစားအသောက်
အစုံလင်ဆုံးဖြစ်သော တရုတ်ဟိုတယ်များသို့ ခေါ်ယူသွား
လေ၏။ ဟိုတယ်များသို့ရောက်သောအခါ စားသောက်ဖွယ်ရာ
အမျိုးမျိုးကို မှာယူကျွေးမွေးလေ၏။

ဦးလှသည် မိမိတစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်မျှမစားဖူးသော
စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ခံတွင်းတွေ့နေလေ၏။

တရုတ်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှ ဝက်မြေမနင်းသားဟင်းလျာ
ကို အလွန်သဘောကျလေ၏။ ထိုဟင်းလျာသည် ဝက်မြေ
မနင်းသားကို တစ်ကောင်လုံးကင်ထားပြီး ငွေလင်ပန်းကြီးပေါ်
တွင်တင်၍ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် ဝက်မြေမနင်းသားဟင်းလျာ စားသောက်
ရန် ပြင်ဆင်ရာ၌ တရုတ်ဟိုတယ်ရှိ အလှဆုံးမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်သော မကျင်လွမ်းဆိုသူကို ခေါ်ယူပြင်ဆင်
လေ၏။

မကျင်လွမ်းသည် ရုပ်ရည်အတော်အသင့်သာရှိသော်
လည်း သူမ၏တင်သားများမှာ အလွန်လှပပြီး စွဲမက်ဖွယ်

ကောင်းလှ၏။

သူမ၏ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားပြီး မျက်လုံးများမှာ ကြည်လင်နေကာ အသားအရည်မှာ ရွှေရောင်ဝင်းပြီး သန့်ပြန့်နေ၏။

ဝင်းစိုးသည် မကျင်လွမ်းကို ကြိုတင်၍ ဘောက်ဆူးပေးထားပြီး ဦးလှကို အထူးဂရုစိုက်ရန် မှာကြားထား၏။

မကျင်လွမ်းသည် တရုတ်ဟိုတယ်ရှိ အပျော်မယ်ဖြစ်သဖြင့် ဦးလှကို မရှက်မကြောက်ဆက်ဆံလေ၏။

ဦးလှသည် တောသူဌေးတစ်ဦးသာဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာ အတွေ့အကြုံနည်းပါး၏။

မကျင်လွမ်းကဲ့သို့ မိန်းမလှတစ်ယောက်က မိမိကို ကြင်နာမာန်ဖြင့် ပြုစုခြင်းအား အလွန်သဘောကျ၏။

မိမိကဲ့သို့ အရွယ်လွန်သူတစ်ဦးအား ပြုစုခြင်းအတွက် မကျင်လွမ်းကို အားနာသလိုဖြစ်မိ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးလှသည် မကျင်လွမ်းတို့ဟိုတယ်သို့သာ သွားရောက်ရန် တောင်းဆိုလေတော့၏။

ဝင်းစိုးသည် မကျင်လွမ်းအား ဘောက်ဆူးများပိုပေးကာ ဦးလှအား အထူးပင်ဂရုစိုက်ခိုင်းလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် ဦးလှအား အဆင်းဘီးတပ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မကျင်လွမ်းက ဦးလှကို စိတ်ဝင်စားနေဟန်တူသည်ဟု ပြောလေ၏။

ဦးလှသည် ဝင်းစိုး၏စကားကြောင့် မိမိနားကိုပင် မိမိမယ့်နိုင်ဖြစ်သွားလေ၏။

မိမိကဲ့သို့ သက်ကြားအိုတစ်ယောက်ကို မကျင်လွမ်းလို မိန်းမလှလေးက မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်မည်လော။

ထိုအခါ ဝင်းစိုးက

“ဦးလေးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပြောရတာ မိချောင်းမင်းရေကင်းပြသလိုဖြစ်နေပြီ၊ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးလေဗျာ၊ မျက်စိမရှိတဲ့အတွက် အသက်အရွယ်ဆိုတာလည်းမရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဒီဟိုတယ်ကိုလာနေတာကြာပြီ၊ မကျင်လွမ်းဟာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဒီလိုအရောမဝင်ပါဘူး၊ ဦးလေးကိုမြင်မှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိဘူး၊ တောက်...နာတယ် ဦးလေးရယ်၊

ကျွန်တော်တို့လို သက်တူရွယ်တူရှိရဲ့သားနဲ့ ဦးလေးလိုလူကို မကျင်လွမ်းက ဘာကြောင့်မေတ္တာသက်ဝင်နေသလဲမသိဘူး၊ ဟဲ့ဟဲ့... ဦးလေး အသက်ကြီးမှ ကံပေါ်ပြီနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးလှသည် မကျင်လွမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ အသက်အရွယ်နှင့်မမျှအောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

ဝင်းစိုးက ဆက်လက်၍

“ဦးလေးက မကျင်လွမ်းထက် အသက်ကြီးပေမယ့် ဦးလေးတို့နယ်မှာ ပြိုင်ဘက်မရှိအောင်ချမ်းသာတဲ့သူဌေးကြီး၊ မကျင်လွမ်းကတော့ ဟိုတယ်မယ်လေးတစ်ယောက်ပါ၊ မကျင်လွမ်းဟာ ဦးလေးနဲ့မထိုက်တန်ပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဝင်းစိုး၏စကားကြောင့် ဦးလှက ကမန်းကတန်းလက်ကာပြု၍

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မကျင်လွမ်းဟာ ဟိုတယ်မယ်ဆိုပေမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝင်းစိုးက ဦးလှတစ်ယောက် မကျင်လွမ်းကို အကျကြီးကျနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

ထို့ကြောင့်

“ကျွန်တော် စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးပါရစေ၊ ဦးလေးနဲ့မကျင်လွမ်း အဆင့်အတန်းချင်းမတူတဲ့အတွက် ရှေ့ဆက်တိုးလို့မရပါဘူး၊ ဦးလေး မျက်လုံးမှိတ်ဆက်တိုးရင် စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်၊ ဦးလေးကို ဒီဟိုတယ်ခေါ်လာမိတာ ကျွန်တော့် အမှားပါ”

ဟုပြောလေရာ ဦးလှ၏ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွားပြီး

“ဒီလောက်လဲ ပူမနေပါနဲ့ မောင်ဝင်းစိုးရယ်၊ ဦးလေးတို့နယ်မှာ ဦးလေးလောက် ချမ်းသာတဲ့သူမရှိဘူး၊ ဦးလေးဘာလုပ်လုပ် တားဝံ့တဲ့သူလဲမရှိဘူး၊ ဦးလေးဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်လို့ရတယ်၊ မကျင်လွမ်းနဲ့ဦးလေးရဲ့အချစ်ကို တားဆီးတဲ့သူဟာ ဦးလေးရဲ့ရန်သူပဲ”

ဟုကြိုးဝါးလေတော့၏။ ဝင်းစိုးသည် ဦးလှကို အဆင်းဘီးတပ်ပေးလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားလေ၏။

သူဌေးကြီးဦးလှသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ပတ်ခန့်
ဘုရားဖူးထွက်မည်ဆိုသော်လည်း တစ်လနီးပါးကြာမြင့်ခဲ့၏။

မကျင်လွမ်း၏ မာယာညွတ်ကွင်းထဲသို့ သက်ဆင်းသွား
ပြီး ဇာတိမြို့သို့ မပြန်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

လူရှုပ်လူပွေ ဝင်းစိုးသည် မကျင်လွမ်းနှင့် ပိုမိုနီးစပ်စေ
ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဦးလှအား မကျင်လွမ်းနေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ သူမနေထိုင်သော သယံဇာတကျွန်းဘက်သို့

ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဦးလှသည် မကျင်လွမ်းအတွက် အစိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်
ရှောက်ခဲ့လေ၏။

မကျင်လွမ်း၏ခြံရှေ့သို့ရှစ်ကားရပ်သွားသောအခါ ဝင်းစိုးက
“ကျွန်တော်မဆင်းတော့ဘူးဦးလေး၊ ဦးလေးတစ်
ယောက်ထဲ သွားပေတော့”

ဟုပြောလေရာ ဦးလှသည် မဝံ့မရဲဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်
သွားလေ၏။

ဦးလှသည် အိမ်ရှေ့မှ အသံပြုလိုက်ရာ ဧည့်ခန်းထဲရှိ
ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် အိပ်နေသော မကျင်လွမ်းကိုတွေ့ရ၏။

မကျင်လွမ်းသည် ဦးလှကိုမြင်သောအခါ အဝတ်အစား
ကပိုကရိုနှင့် လူးလဲထလေ၏။

ဦးလှသည် မကျင်လွမ်းအနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး
“နေသာသလိုနေပါ ကျင်ကျင်ရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
အိပ်ရာထဲ လဲနေတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ မကျင်လွမ်းက သက်ပြင်းချ၍

“လွန်ခဲ့တဲ့ညက ဟိုတယ်ကအပြန်မှာ ရေချိုးမှားသွားလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးလှက

“ဟိုတယ်မှာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်က ပင်ပန်းလိုက်တာ ကျင်ကျင်ရယ်”

ဟုပြောလေရာ မကျင်လွမ်းက

“ဟိုတယ်မှာမလုပ်ရင် ကျွန်မ ထမင်းငတ်သွားမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးသာ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ ရန်ကုန်သား ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးလှက

“ဘာဖြစ်လို့လဲကျင်ကျင်ရယ် ပြောပါဦး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မကျင်လွမ်းက

“တစ်နေ့ အစ်ကိုကြီး မြို့ပြန်သွားရင် ကျင်ကျင်တစ်ယောက်တည်း လွမ်းပြီးကျန်ရစ်ခဲ့မှာမို့လို့ပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဦးလှ၏ရင်ကို ထိခိုက်သွားပြီး

“အစ်ကိုကြီး မကြာမကြာ ရန်ကုန်ကိုလာမှာပါကွာ၊

ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်ဟိုတယ်မှမသွားဘူး၊ ကျင်ကျင်ရှိတဲ့ ဟိုတယ်ကိုပဲ လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောလေတော့၏။

◆ ◆ ◆

နောက်တစ်နေ့၌ မကျင်လွမ်းသည် နေမကောင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ဟိုတယ်သို့မလာဘဲ အိမ်မှာပဲနေလေ၏။

သူမကို ဂရုဏာပိုနေသော ဦးလှသည် မကျင်လွမ်းအိမ်သို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။

ဦးလှသည် ဈေးမှ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီး၊ ကြက်ဥစသည်တို့ကို ဝယ်ယူပေးလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် ဦးလှအား သူ၏ကျစ်ကားဖြင့်လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

မကျင်လွမ်းသည် ထိုနေ့က နေမကောင်းဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း အလှဆုံးဖြစ်အောင်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မကျင်လွမ်းသည် ကြက်တစ်ကောင်လုံးကိုပေါင်းထားပြီး ဦးလှနှင့်မကျင်လွမ်းသည် ကြက်ပေါင်းရည်ကိုအတူသောက်ကြ၏။

ကြက်ပေါင်းရှည်သောက်ပြီးသောအခါ နွားနို့နှင့်ကြက်ဥများကို စားလေ၏။

ဦးလှသည် မကျင်လွမ်း ကျန်းမာလာ၍ အားရဝမ်းသာဖြစ်နေလေ၏။ မကျင်လွမ်း နေမကောင်းဟန်ဆောင်နေခြင်းကို ရိုးအသော ဦးလှ မသိရှာချေ။

မကျင်လွမ်းသည် စားသောက်ပြီးသောအခါ ပူအိုက်သည်ဟု ဆိုကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဦးလှသည် သတင်းစာဖတ်၍ ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်စောင့်နေလေ၏။

မကျင်လွမ်းသည် ရေချိုးပြီးသောအခါ လုံချင်ရင်လျားနှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

မကျင်လွန်သည် ဒူးတုတ်ထိုင်၍ သနပ်ခါးသွေးနေလေ၏။ မကျင်လွန်သည် သနပ်ခါးသွေးရင်း

“အစ်ကိုကြီး ပျင်းနေပြီလား၊ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့လေ၊ စကားပြောရအောင်”

ဟုခေါ်လေ၏။

သူဌေးဦးလှ အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မကျင်လွန် သနပ်ခါးလိမ်း၍ ပြီးသွားပြီး

“ကျွတ်...ကျွတ်... ဧကံကြောတွေက တက်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဟုညည်းညူလေ၏။

သူဌေးဦးလှသည် ရေချိုးပြီးကာစ အလှကြီးလှနေသော မကျင်လွန်ကို ကြည့်၍

“ဧကံကြောတက်ရင် အစ်ကိုကြီးနှိပ်ပေးမှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

“ငရဲကြီးနေပါဦးမယ် အစ်ကိုကြီးရယ် မနှိပ်ပါနဲ့”

ဟုတားဆီးလေ၏။

သူဌေးဦးလှသည် မကျင်လွန်ကို ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်စေပြီး နှိပ်ပေးလေ၏။

ခဏကြာအောင် နှိပ်ပြီးနောက် မကျင်လွန်က ဦးလှကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း

“ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတာ ကြာလှပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးလှသည် မကျင်လွန်ပခုံးပေါ်သို့ လက် တင်၍

“အစ်ကိုကြီးလဲ အထီးကျန်နေတာကြာပါပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးလှသည် နှစ်ပေါင်းများစွာအေးချမ်းတည်ငြိမ်သော ဘဝမှ ပူလောင်သောအမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။

သူဌေးဦးလှသည် အမိုက်မှောင်အတွင်းသို့ တိုးဝင်ပြီး
နောက် အနောက်သို့ဆုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ဦးလှသည် မြို့သို့ပြန်ပြီး အပေါင်းအသင်းအချို့ကို
မကျင်လွှမ်းအကြောင်းပြောပြလေ၏။

ထိုသူများအားလုံး ဗုံးခွဲလိုက်သကဲ့သို့ အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွား၏။ ဦးလှနှင့်ရင်းနှီးသော ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်က

“နေစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရယ်၊ ကိုယ့်လူရဲ့အသက်က
(၆၀) တျော်ပြီ၊ ကိုယ့်လူနဲ့ယူမဲ့ကောင်မလေးက (၃၀)ပဲရှိသေး

တယ်၊ အသက်ချင်း ခေါက်ချိုးကွာတယ်၊ နောက်ပြီးတော့
သူက ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန်သူတွေ မျက်နှာများတယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးလှသည် မိတ်ဆွေများ မကျင်လွှမ်းကိုအထင်သေးမှာ
စိုး၍ ဟိုတယ်မယ်ဟု ထုတ်မပြောခဲ့ချေ။

ဦးလှ၏မိတ်ဆွေ တရားသူကြီး ဦးအောင်လှက

“ဒီမှာ ဦးလှ၊ ခင်ဗျားပြောသလောက်ဆိုရင် ဒီမိန်း

ကလေးက ပြည်ထောင်စုမယ်လောက်လှတယ်၊ သူ့လို မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားလို သက်ကြွေးအိုကြီးကို ယူ
မှာလား၊ သူ့ယူမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို မေတ္တာရှိလို့မဟုတ်ဘူး၊
ခင်ဗျားရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို မက်မောလို့ဗျ”

ဟုပြောလေရာ သူဌေးဦးလှသည် တရားသူကြီးကို
ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စကားတွေက မကျင်လွှမ်းရဲ့မေတ္တာကို
စော်ကားနေတာပဲ၊ မကျင်လွှမ်းဟာ ကျုပ်ဘယ်လောက်ချမ်းသာ

တယ်ဆိုတာ မသိရှာဘူး၊ ကျုပ်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်နေတာပါ၊
ကျုပ်ကတော့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ကျုပ်ဟာ အရင်ဘဝက ပါရမီ
ဖြည့်ဖက်လိုက်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးလှ၏ အပေါင်းအသင်းများသည်
ဦးလှ ကို ဆေးမမီနိုင်ဟု ယူဆသွားလေ၏။

ဦးလှသည် သူ၏အကြံအစည်များကို လူတိုင်းက ဖျက်
နေသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ တိုင်ပင်လိုစိတ်မရှိတော့ချေ။

မကျင်လွမ်းကို မခွဲနိုင်သဖြင့် မိမိလုပ်ချင်ရာကို တစွတ်
ထိုးလုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဦးလှသည် သစ္စာရှိစွာဖြင့် မကျင်လွမ်းအား
လက်ထပ်ရန်ကြံစည်နေချိန်၌ တဏှာရာဂကြီးသော မကျင်လွမ်း
သည် ရန်ကုန်မြို့၌ လူရှုပ်ဝင်းစိုးနှင့် ဖောက်ပြန်လေ၏။

ဝင်းစိုးသည် မကျင်လွမ်း၏အိပ်ခန်းထဲ၌အရက်သောက်ရင်း

“ဟားဟား... ကျင်ကျင် ပိုင်တယ်ကွာ၊ အဘိုးကြီး
တော့ ကျင်ကျင်ကိုစွဲပြီး ရူးမတတ်ဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မကျင်လွမ်းက ဝင်းစိုးကို

ခုတင်ပေါ်သို့ဆွဲတင်၍

“အရက်တွေပဲ သောက်မနေနဲ့ကွာ၊ ပျော်ကြရအောင်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သူဌေးဦးလှတစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့သူ မိန်းမလှတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်မည်ဆိုသောသတင်းသည် မြို့အနှံ့သို့ ပြန့်နှံ့လေ၏။ ဦးလှတစ်ယောက် ဤအသက်အရွယ်အထိ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ပါလျက် ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်သော ဦးလှအား

“အသက်ကြီးမှ ရမ္မက်ကြီးတဲ့လူကြီး ဘေးတွေ့မယ်”

ဟု ကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။

လှရင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည်ဆို

သဖြင့် လွန်စွာစိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ရ၏။

ဖခင်သာ မရှိလျှင် မိမိဘဝသည် မည်မျှ အထီးကျန်ဆန်မည်နည်း။

လှရင်သည် မိမိတိတ်တခိုးချစ်နေသော ရွှေတိုးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပူပန်ရ၏။

ရွှေတိုးနှင့်ထားမေသည် ဆရာကြီးဦးရွှေဘို၏ ကျောင်း၌နေစဉ်တွေ့ဆုံနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လှရင်သည် ထားမေနှင့်ရွှေတိုးတို့ တစ်ကျောင်းတည်း အတူရှိနေခြင်းကို အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်၏။ ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုကျောင်း၌ ရွှေတိုးတို့အခြေအနေကို သိရှိရန် ၎င်းတို့ မိမိအလုပ်လုပ်နေသော ကလေးမလေးအား ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုကျောင်း၌အပ်နှံလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျောင်းတက်ရင်း ထားမေတို့၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုပြီး ထားမေတို့၏နေထိုင်သွားလာပုံကို လှရင်အား နေ့စဉ်အစီရင်ခံရလေ၏။

ထားမေနှင့်ရွှေတိုး မုန့်စားဆင်းချိန်၌ ထမင်းအတူစားသည်ဟု သိရသောအခါ လှရင်သည် လွန်စွာမနာလို ဝန်တိုဖြစ်သွားပြီး

“သူတို့ဟာ အတော်အရှက်ကင်းတဲ့သူတွေပဲ၊ တစ်မြို့လုံးရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောတာ မကြာသေးဘူး ကျောင်းမှာ ထမင်းအတူစားနေပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ထားမေဆိုတဲ့ကောင်မဟာ ငါ့လက်ထဲက ရွှေတိုးကို လုယူသွားမှာ သေချာတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမရဲ့အကြောမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းမှာ အတူတကွလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခွဲထုတ်ရမယ်”

ဤကဲ့သို့ လှရင်တစ်ယောက် ဒိန်းတလိန်းနတ်ဖမ်းစားကာ မနာလိုဝန်စိတ်များဖြစ်ပေါ်နေချိန်တွင် ရွှေတိုးနှင့် ထားမေတို့တစ်တန်းထဲအတူ စာသင်ခြင်းကို မကျေနပ်သူတစ်ဦးလည်းရှိ၏။

ထိုသူမှာ ရွှေတိုး၏ညီ ငွေတိုးဖြစ်လေ၏။

ငွေတိုးသည် ထားမေကို လွန်စွာစွဲလမ်းတမ်းတသဖြင့်

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏လက်မှ ထားမေ၏မေတ္တာကို မရရအောင် လုယူရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ငွေတိုးသည် ငယ်စဉ်ကပင် လိုချင်တာကို မရရအောင် ယူတတ်သော အကျင့်စရိုက်ရှိ၏။

သူသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ချစ်သူပင်ဖြစ်စေကာမူ မရမက သိမ်းပိုက်လိုသောဆန္ဒရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ထားမေ၏မေတ္တာကို တစ်နေ့နေ့တွင် ရယူရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ရွှေတိုးနှင့်ထားမေသည် ကျောင်းလွှတ်သည့်အချိန်၌ အတူယှဉ်တွဲ၍ပြန်လာတတ်၏။

ငွေတိုးသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် မခံရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေမိ၏။

ထားမေသည် အစ်ကိုဖြစ်သူကိုသာ ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံပြီး မိမိအပေါ်တွင် စိမ်းကားသည်ဟု ထင်မြင်နေမိ၏။

ငွေတိုးသည် အချစ်ရုံးသမားဘဝသို့ရောက်နေသောကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူကို တဖြည်းဖြည်း မနာလိုဖြစ်လာ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူသည် မိမိထက်များစွာသာလွန်၏။

ဗိုကြောင့် ထားမေက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ပစားပေး
သည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့၏။

ထိုသို့ထင်မြင်အောင် ပညာမဲ့သော သူငယ်ချင်းများက
မြှောက်ပင့်ပေးကြ၏။ သူ၏သူငယ်ချင်း လူဆိုးလူတေတစ်ဦး
က

“ထားမေဟာ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ နေရှင်
စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်ကွ၊ ထားမေဟာ နေရှင်စိတ်ဓာတ်ရှိလို့ ဂုဏ်
ငွေနဲ့ ပညာတတ်တွေကို အထင်ကြီးတယ်၊ မင်းတို့ငါတို့လို
ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားကို အထင်မကြီးဘူး၊ ထားမေဟာ အဆင်း
ပဲရှိတယ်၊ အချင်းရှိတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ သူမှာ အရည်အချင်းရှိရင်
ငါတို့ကို အထင်ကြီးမှာပဲ၊ သူတို့အထင်ကြီးတဲ့ ပိုက်ဆံကို
ငါတို့ရအောင်ရှာကြမယ်”

ဟုမြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။

ငွေတိုးသည် အချစ်ရူးသမားဖြစ်နေသဖြင့် စဉ်းစား
ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါတို့ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်
ပုစ္ဆာရဲ့အဖြေဟာ ငွေနဲ့ဂုဏ်ပဲ၊ ငါ့မှာ ငွေဂုဏ်တွေမရှိရင်
ထားမေက ငါ့ကို ပစ်ပယ်နေမှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုး၏ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်တစ်ဦးက
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့လူစု ကြီးပွားချမ်းသာအောင် လုပ်မှ
ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကြီးပွားချမ်းသာအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် ငါတို့မှာ
ငွေကြေးနေမရှိဘူး၊ ငါတို့လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိ
တယ်၊ အဲဒါကတော့ ငါတို့အရည်အချင်းနဲ့ ငွေရှာဖို့ပဲ၊ ငါတို့ဟာ
ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေပေတေတေ နေခဲ့တယ်၊ မိုက်စရာ
ရှိရင် မိုက်ခဲ့တယ်၊ တိုက်စရာရှိရင် တိုက်ခဲ့တယ်၊ မြို့ပေါ်က
သူတော်ကောင်းလူငယ်တွေနဲ့ ငါတို့က ဘယ်တူမှာလဲကွာ၊
သူတို့ဟာ မိဘစကားနားထောင်ပြီး လိမ္မာနေခဲ့တယ်၊ ဒီလိုနေ
တဲ့အတွက် မိဘတွေရဲ့ချီးကျူးခြင်းခံရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့

၁၁၆ မင်းမြတ်သူရ

ဟာ စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေကွ၊ ငါတို့လို လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ယှဉ်တဲ့အတွေ့အကြုံတွေ သူတို့မှာမရှိဘူး။ ငါတို့ဟာ အတွေ့အကြုံတွေကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ရှာခဲ့တယ်၊ သူတို့ဟာ မိဘတွေရဲ့ အားပေးချီးမြှောက်မှုနဲ့ ရေစုန်မျောပြီး လိုက်နေကြတယ်၊ ငါတို့ကတော့ အတွေ့အကြုံတွေရဖို့အတွက် လမ်းပေါ်မှာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ ဆင်ခဲ့ရတယ်၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ ငါတို့ရဲ့အရည်အချင်းတွေကို အသုံးပြုပြီး ငွေရအောင်ရှာရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးကို သဘောကျသော လူငယ်များက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ထောက်ခံကြလေ၏။ လူငယ်တစ်ဦးက

“ငါတို့က မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အလုပ်တွေ လုပ်မှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ငွေတိုးက

“ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုပဲကွ၊ ငါကတော့ လူတွေရဲ့ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ နေလာတာ

ကြာတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို စဉ်းစားမိတာကြာပြီကွ၊ ငါတို့လို ယဉ်ကျေးတဲ့လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသတ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ လူရိုင်းတွေရဲ့ နယ်မြေမှာတော့ လူသတ်တယ်ဆိုတာ ကြီးလေးတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ လူတွေ မှန်တယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ တစ်နေရာရောက်ရင် မှားနေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုး၏အပေါင်းအသင်းများက သဘောကျဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ၏။ ငွေတိုးက ဆက်လက်၍

“ငါတို့မှာ ငွေမရှိဘူး၊ လူတွေတန်ဖိုးထားတဲ့ ဂုဏ်ဆိုတာလဲမရှိဘူး၊ ဒါတွေမရှိဘဲနဲ့ သူတော်ကောင်းအလုပ်ကို လုပ်ပြီး ငွေရှာလို့မရဘူး၊ ငါတို့ဘဝတွေကို ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ရမယ်၊ လောကမှာငွေဟာ အတော်အဓိကကျတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်သွားပြီ၊ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ ငွေကလွဲရင် ကိုးကွယ်စရာမရှိတော့ဘူး”

ဝေတနာတပေ

ဝေတနာတပေ

ဟုပြောလေ၏။ ငွေတိုးတို့သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငွေရဖို့
သာ အဓိကထားပြီး လုပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် မြို့ပြင်ရှိ ခြံတစ်ခြံ၌ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
ကိုဖွင့်ပြီး တိတ်တိတ်ပုန်း ဘိန်းရောင်းသောအလုပ်ကိုလည်း
လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။ ဤသို့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အလုပ်များ
လုပ်ကိုင်ခြင်းကို ငွေတိုး၏ ဖခင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးတင်
သိသောအခါ လွန်စွာအရှက်ရပြီး ငွေတိုးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း
လေ၏။

ရွှေတိုးမှာလည်း ညီဖြစ်သူ ငွေတိုးကို အစိုးရနှင့် မလွတ်
ကင်းသော အလုပ်များ မလုပ်ရန် တားဆီးလေ၏။ နောက်
ဆုံးတွင် ငွေတိုးသည် မိဘများ၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို
မခံလိုသဖြင့် မြို့ပြင်ရှိအရက်ရောင်းသော ခြံ၌သွားနေ၏။

ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးတင်က စိတ်နာစွာဖြင့်

“ငါတို့အမျိုးထဲမှာ ဘိန်းရောင်းတဲ့လူမရှိဘူး၊ ဒီကောင့်
ကို ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့သားလို့ အသိအမှတ်မပြုတော့ဘူး”
ဟုပြောဆိုလေ၏။

ရွှေတိုးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်မချမ်းမြေ့မှန်းသိသဖြင့်
မြို့ပြင်ခြံသို့သွားပြီး ငွေတိုးကို ဆုံးမ၏။

သို့သော် ငွေတိုးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စကားကို နား
မဝင်ဘဲ ကလန်ကဆန်ပြုလုပ်နေသဖြင့် စိတ်လျော့ပြီး အိမ်
ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ရွှေတိုးသည် စိတ်သဘောထား ရိုးပြောင့်သူဖြစ်သဖြင့်
သူငယ်ချင်း လှရင်ထံသို့လည်း မကြာခဏသွားလာမိ၏။

လှရင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည့်
အကြောင်းကို ရွှေတိုးကို တိုင်ပင်လိုသဖြင့်

“ငါ့ဘဝမှာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင်တစ်
ယောက်တည်းရှိတယ်။ နင့်ကိုငါ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု
တိုင်ပင်ချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက

တောနာတာပေ

“ရပါတယ်၊ ဘာတိုင်ပင်ချင်လို့လဲ သူငယ်ချင်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးတဲ့ပြဿနာတစ်ခုနဲ့
ကြုံ တွေ့နေရတယ်၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေး
တိုင်ပင်ရအောင် မြို့ပြင်က ဆုတောင်းပြည့်စေတီကို သွား
ကြမယ်၊ အိမ်မှာ စကားပြောရတာ မလွတ်လပ်လို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရွှေတိုးသည် မြို့ပြင်ရှိ
ဆုတောင်းပြည့်စေတီသို့ လှရင်နှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

မြို့ပြင်ဘုရားသည် တောင်ပေါ်၌ရှိသော ထုံးဖြူဖြူ
စေတီလေးတစ်ဆူဖြစ်၏။

စေတီသို့ရောက်သာအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘုရား
ဝတ်ပြုလိုက်ကြပြီး ရွှေတိုးက

“ငါ့ကိုတိုင်ပင်မယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟဲ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လှရင်က အဝေးဆီသို့
ငေးကြည့်၍

“ငါ့အဖေ မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုတာ နင်သိပြီလား”

တောနာတာပေ

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ရွှေတိုးက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ငါကြားပါတယ်၊ ဦးလေးယူမဲ့မိန်းမက အလွန်လှပြီး
တော့ အသက်အများကြီးငယ်တယ်တဲ့”

ဟုပြောလေရာ လှရင်ကခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဇာတ်ပုံကို ငါမြင်ပြီးပြီ၊ အဖေထက်
အရမ်းငယ်ပြီး၊ အရမ်းလှတာပဲ၊ ငါနဲ့ယှဉ်ရင် အသက်သိပ်ကွာ
တယ်လို့တောင် မထင်ရဘူး၊ အဖေ မိန်းမယူမယ်လို့ ကြားလိုက်
ကတည်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ငါ့
ဘဝမှာ လုံခြုံမှုမရှိတော့သလို ခံစားရတယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ
ပူလောင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ရွှေတိုးသည် သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ မျှဝေခံစားတတ်သူ
ဖြစ်သဖြင့်

“ငါလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ၊ ဦးလေးက တစ်သက်
လုံးအေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့နေလာခဲ့ပြီးမှ၊ ပူလောင်ချင်နေတယ်နဲ့

တူတယ်”

ဟု ပြောလေရာ လှရင်သည် ရွှေတိုး၏စကားကြောင့်
စိတ်အားတက်သွားပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေကြောင့် ငါ့ရင်တွေလေးလံနေ
တယ်၊ အဖေရဲ့မိန်းမရောက်လာရင် ငါ့ဘဝက စိတ်ဆင်းရဲ
စရာတွေ အများကြီးဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ရွှေတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီလိုလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ၊ ဦးလေးက နင့်ကို
တကယ်ချစ်တာပဲ၊ သူမိန်းမယူလိုက်ပေမဲ့ နင့်ကိုဂရုစိုက်မှာပါ”

ဟုအားပေးစကားပြောလေ၏။

လှရင်က ဆက်လက်၍

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဖေကို နောက်မိန်းမ ‘မယူဖို့ ငါ
အတန်တန်တားပြီးပြီ၊ ငါ့ဘယ်လိုမှ တားလို့မရဘူး၊ ဒီအချိန်
မှာတောင် ငါ့စကားကို နားမဝင်ဘူးဆိုရင် နောက်ဆိုရင် ပိုဆိုး
သွားမှာသေချာတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ဘဝကို ငါလုံခြုံမှုရအောင်
လုပ်ထားမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက မျက်မှောက်ကြုတ်၍

“ဘယ်လိုလုံခြုံအောင်လုပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လှရင်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ငါ့ဘဝမှာ အားကိုးရှိဖို့လိုတယ်ထင်တယ်၊ ငါ အိမ်
ထောင်ပြုလိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ လှရင်၏စကားကြောင့် ရွှေတိုးသည်
အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်... နင်က အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဟုတ်လား၊ နင်
ဘယ်သူနဲ့ပြုမှာလဲ၊ နင့်မှာ ရည်းစားရှိတယ်လို့ ငါမကြား
ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

လှရင်သည် ရွှေတိုး၏မလည်မဝယ်ရှိပုံကြောင့် အခက်
ကြုံသွားပြီး

“ငါ့မှာ ရည်းစားမရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူဖြစ်မယ်

ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ရွှေတိုးက မျက်မှောက်ကြုတ်၍

“ငါ့ဘယ်သံဝါဒလဲဟာ၊ မြို့ပေါ်မှာ နင်မျက်စိကျတဲ့သူ
ရှိလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လှရင်သည် ရွှေတိုး၏
မျက်နှာကိုစူးစိုက်ကြည့်၍

“ရှိတယ်၊ အဲဒီလူက ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံးယောက်ျားလေး
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ရွှေတိုးသည် လှရင်၏စကားကြောင့်
မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

“လှရင် နင်က ငါ့ကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောနေတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လှရင်က ခေါင်းငုံ့၍

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ငါ့ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ငါ့အဖေ
နောက်မိန်းမယူပြီး အားကိုးရာမဲ့ဘဝက ငါ့လွတ်မြောက်နိုင်
မယ်၊ ငါ့အဖေယူတဲ့ ရန်ကုန်သူမိန်းမလည်ကိုလဲ ငါ ဂရုစိုက်
စရာမလိုဘူး”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“နင်က ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင့်ကို ဒီနည်းနဲ့တော့ အကူအညီမပေးနိုင်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစွမ်းကုန်ကူညီပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေရာ လှရင်သည် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေတိုး၊ နင်ငါ့ကို အကူအညီပေးရင် နင့်ရဲ့အခက်အခဲတွေလည်း ပြေလည်သွားနိုင်တယ်၊ နင် ကောလိပ် ကျောင်းတက်ဖို့လည်း အဆင်ပြေသွားမယ်၊ တစ်ချိန် ချိန်မှာနင်က မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင်လို အရာရှိကြီးဖြစ်မယ်၊ ငွေကြေးဥစ္စာတွေလည်း အများကြီးရမယ်၊ ငါတို့ဘဝမှာ ဘာလိုသေးလို့လဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“လိုတာပေါ့ လှရင်၊ နင်နဲ့ငါကြားမှာ အချစ်မှမရှိဘဲ၊ နင့်ကိုငါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲခင်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ လှရင်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး

“နင့်ရဲ့အချစ်က ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ငါ့အချစ်တွေက ထားမေဆီမှာပဲရှိတယ်၊ ထားမေကို ငါချစ်ခွင့်တောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ လှရင်သည် ရွှေတိုးထံမှ စကားများကို ဆက်လက်မကြားလိုတော့သဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ငါ့သိသွားပြီ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ့အတွက်နေရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ အဖေ မိန်းမယူရင် ငါ့ဘဝဟာ ခိုကိုး ဖြစ်ပြီပေါ့”

ဟုဆိုကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုနေလေတော့၏။ ရွှေတိုးသည် လှရင်ကို မည်သို့နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိသဖြင့် အနီး၌ သာရပ်ပြီး ကြည့်နေလေတော့၏။

ရွှေတိုးသည် လှရင်ထံမှပြန်လာပြီးနောက် ထားမေကို ချစ်ခွင့်ပန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းဆင်းသောအချိန်၌ သူမကို မေတ္တာရှိသဖြင့်လက်ထပ်လိုကြောင်း ဒဲ့ဒိုးကြီးပြောချ လိုက်၏။ ထားမေသည် ရွှေတိုးထံမှ တစ်နေ့နေ့တွင် ထိုစကား ကို ကြားရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း မထင်မှတ်သော အချိန်၌ ကြားရသဖြင့် အံ့သြသွားပြီး

“နင်ငါ့ကို မေတ္တာရှိတာ သေချာလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“သေချာပါတယ်ဟာ၊ နင်နဲ့ငါ ချစ်သူကျွန်းမှာ အတူတူ ညအိပ်ကတည်းက နင့်ကိုငါ မေတ္တာရှိနေတာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထားမေသည် ရွှေတိုး၏မေတ္တာကို ယုံကြည်ဟန်မရှိဘဲ

“နင် အဲဒီတုန်းက ငါ့အပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ရွှေတိုးသည် ခေါင်းကိုင့်၍

“မထားခဲ့ပါဘူးဟာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထားမေက ယုံကြည်ဟန်မရှိဘဲ ခေါင်း ခါယမ်း၍

“ငါ အဲဒီကျွန်းမှာ ညအိပ်တုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ နင့်ရဲ့ မတရားစော်ကားတာကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးသည် ချစ်သူကျွန်း၌ ညအိပ်စဉ် က မိမိကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်ဖွယ်အိပ်မက်များကို မြင်မက် ကြောင်းပြန်လည်သတိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ချစ်သူကျွန်း၌ ညအိပ်စဉ်က ထိုအိပ်မက်မျိုး
မြင်မက်ကြောင်းပြောခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်မက်ချင်းတူနေ၍ များစွာ
အံ့သြခဲ့ရ၏။

ရွှေတိုးက ထားမေ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“အဲဒီညက အိပ်မက်မက်ပြီးကတည်းက နင့်ကိုငါချစ်
နေပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်၊ နှင့် ငါ့ကိုဘယ်လိုသဘောထား
သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ထားမေက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ငါလဲ အဲဒီညက အိပ်မက်မက်ပြီးကတည်းက ငါ့ရဲ့
ဖူးစာဖက်က နှင်ပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာ နှင်က ငါ့ကိုအကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန်
ခဲ့တာကိုး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရွှေတိုးသည် ထားမေ၏ သဘောထား
ကို သိလိုက်ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး ဟေး...ခနဲ
အော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။ ထားမေက သဘောကျဟန်ဖြင့်

ရယ်မော၍

“ငါ့ဘဝမှာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်သက်လုံး မိခင်ကို
ပြုစုမယ်လို့ ရည်မှန်းထားတာ၊ ချစ်သူကျွန်းက အိပ်မက်ကြောင့်
ငါ့စိတ်ကူးပြောင်းသွားတာ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက သူမ၏ပခုံးကိုဖက်၍

“ဒါဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ချစ်သူကျွန်းက
အတော်အရေးပါတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား သစ်ပင်အကွယ်မှ တိတ်
တခိုးချောင်းကြည့်နေသော ငွေတိုးကို သတိမမူမိကြချေ။

ငွေတိုးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက်ပြီး လျှောက်
လှမ်းလာသောချစ်သူ နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ မျက်လုံးထဲ၌ ပြာဝေ
ပြီးမှူးမေ့မတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

သူဌေးကြီးဦးလှသည် သူ၏အိမ်ထောင်ဘက် မကျင်လွှမ်းကို မြို့သို့ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

တစ်မြို့လုံးရှိ လူများသည် မကျင်လွှမ်းကို စိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် တစ်စုတစ်စောင်း အကဲခတ်ကြ၏။

ထိုအခါ မကျင်လွှမ်းသည် အလွန်ချောမောလှပပြီး ရုပ်ရည်သန်ရှင်းစင်ကြယ်သဖြင့် သူဌေးဦးလှကဲ့သို့ သက်ကြားအိုကြီးကို ပိုက်ဆံမက်၍ လက်ထပ်သည်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်ကြလေ၏။

BURMESE
CLASSIC
.COM

သူဌေးဦးလှသည် မကျင်လွှမ်းနေထိုင်ရန် သူ၏အိမ်ကြီးကို အကောင်းဆုံးမွမ်းမံပြင်ဆင်လေ၏။ မကျင်လွှမ်း သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကူးချည်သန်းချည်လုပ်လိုသဖြင့် ဦးလှအား မော်တော်ကားဝယ်ခိုင်းလေရာ ဦးလှသည် ဖွဲ့ဒ်ကားတစ်စီးကို ဝယ်ယူပေးရ၏။

ဖွဲ့ဒ်ကားမောင်းရန် ဒရိုင်ဘာကို ရှာဖွေလေရာ အနီးအနား မြို့၌ နေထိုင်သော အေးသိန်းဆိုသူကို ရရှိခဲ့လေ၏။ အေးသိန်းသည် ရန်ကုန်မြို့၌ ဘတ်စ်ကားမောင်းဖူးသည်ဆို၏။

အေးသိန်းသည် ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သော်လည်း ဘန်ကောက်လုံချည် ပေတင်ရှူးဖိနပ်တို့ကိုဝတ်ဆင်၍ ရွိုးကျကျနေထိုင်လေ၏။

မကျင်လွှမ်းသည် ဦးလှတို့မြို့ကို လိုက်ပါခဲ့ခြင်းမှာ ဦးလှ၏နေအင်အားကို အကဲခတ်ရန်ဖြစ်၏။

မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဦးလှ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မသိမသာစုံစမ်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးလှသည် မိမိတို့ ထင်သည်ထက်ပင် ကြွယ်ဝ

၁၂၄ မင်းမြတ်သူရ

ချမ်းသာကြောင်းသိရ၏။

မကျင်လွမ်းသည် သူဌေးဦးလှ၏သမီး လှရင်နှင့်တွေ့ဆုံသောအခါ လှရင်ကို ဟန်ဆောင်ပြီးခင်မင်ရင်းနှီးသောအမူအရာမျိုးပြသလေ၏။

လှရင်သည် မကျင်လွမ်းကိုမြင်မြင်ချင်း မိန်းမလည်မှန်းသိသဖြင့် အလွန်ရွံ့မုန်းနေလေ၏။

သို့သော် တစ်အိမ်တည်း အတူနေရသဖြင့် ဟန်ဆောင်ပြီး ရင်းနှီးဟန်ဆောင်နေလေ၏။

သူဌေးဦးလှနှင့်တစ်လခန့်နေပြီးသောအခါ ဟိုတယ်မယ်ဖြစ်သော မကျင်လွမ်းသည် တောမြို့ကလေး၌ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

သူဌေးဦးလှသည် မကျင်လွမ်းကို မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုရားများသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

သို့သော် မကျင်လွမ်းအတွက် ထိုအရာများသည် ပျော်စရာမဟုတ်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားလိုကြောင်း ဦးလှကို

ပူဆာလေ၏။ ဦးလှသည် ရန်ကုန်သို့ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် အတူလိုက်ပြီး ရိုးတိုက်၊ ဝှိုက်ကလေးတိုက်များမှ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူလေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ဦးလှ၏အသက်အရွယ်နှင့် ခရီးပန်းလှသောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါနိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

မကျင်လွမ်းသည် ရန်ကုန်သို့တစ်ကိုယ်တည်းရောက်သောအခါ ဝင်းစိုးနှင့်တိတ်တဆိတ်ချိန်းဆို၍ ပျော်ပါးကြလေ၏။

မကျင်လွမ်းသည် ဦးလှထံမှ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မက်လောက်အောင် ရရှိလျှင် တိတ်တခိုးလင် ဝင်းစိုးနှင့်ပေါင်းဖက်မည်ဟု ကတိပေးထားလေ၏။

မကျင်လွမ်းသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်လျှင် ဒရိုင်ဘာအေးသိန်းကို မုန့်ဖိုးအနည်းငယ်ပေး၍ သွားလိုရာ သွားနိုင်ကြောင်းပြောလေ၏။

သို့သော် အေးသိန်းသည် လူလည်ဖြစ်သဖြင့် မကျင်လွမ်းအိမ်အနီးမှ မသိမသာစောင့်ကြည့်လေရာ သူမ၏အိမ်သို့ လူတစ်ဦးဝင်သွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

အေးသိန်းသည် မကျင်လွမ်းဖောက်ပြန်နေကြောင်း
ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

အေးသိန်းသည် ဒရိုင်ဘာဘဝက အံ့နာ၏မိန်းမကိုကြီး
သဖြင့် အလုပ်ပြုတ်လှာသူဖြစ်၏။

ယခုလည်း မကျင်လွမ်းကို ကြံ၍ ရသမျှချူယူရန် ကြံ
စည်ထား၏။

မကျင်လွမ်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်တိုင်း
ဝင်းစိုးနှင့် ဖောက်ပြန်နေကြောင်းကို သိရှိသောအခါ သူ၏
ရည်မှန်းချက်များပိုမိုခိုင်မာလာ၏။

မကျင်လွမ်းသည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်
သဖြင့် သူမကို ချူယူရန် လွယ်ကူသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အေးသိန်းသည် မကျင်လွမ်း တစ်နေ့နေ့
သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်ရမည်ဟု ကြိုးဝါးထား၏။

✽ ✽ ✽

ငွေတိုးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ထားမေတို့ ချစ်သူဖြစ်
သွားကြောင်းသိသည့်အချိန်မှစ၍ အရက်ကိုသာ နေ့စဉ် အဖော်
ပြုနေလေ၏။

မိမိ၌ ထားမေအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကုန်သွားပြီဖြစ်
ကြောင်းရိပ်စားမိ၏။

အရင်တုန်းက ထားမေကို ရိုးရိုးတန်းတန်း ပိုးပန်းပြီး
ယူရန်ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သို့သော် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့

မိမိ၏အနေအထားက ဆိုးဝါးလာ၏။

ထားမေသည် မြို့ပြင်၌ ဘိန်းရောင်းသော မိမိကို
ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းလုပ်သူဟု မြင်နေ၏။

ထို့ပြင် ထားမေနှင့်အစ်ကိုဖြစ်သူနီးစပ်ကာ ချစ်သူဘဝသို့
ရောက်ရှိသွား၏။

ငွေတိုးသည် ထားမေနှင့်ဝေးရတော့မည်ဆိုကာမှ သူမ၏
ပုံရိပ်များကို မျက်လုံးထဲ၌ အစဉ်ထာဝရမြင်နေမိ၏။ ထိုအခါ
သူ၏ရင်ထဲတွင် ပိုမိုပူလောင်နေမိ၏။

တစ်နေ့တွင် ထားမေသည် နံနက်စောစော စက်ဘီးနင်း
ပြီး မြို့ပြင်ရှိ ပန်းခင်းမှ ပန်းများကို ယူလာခဲ့၏။ တစ်နေရာ
သို့ရောက်သောအခါ စက်ဘီး ဘီးပေါက်သွားသဖြင့် စက်ဘီး
ပေါ်မှဆင်းပြီး တွန်းလာရ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် မြူနှင်းများလည်း
ကျဆင်းနေ၏။

ထားမေစက်ဘီးတွန်းလာစဉ် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ
နိုးလာသော ငွေတိုးနှင့် မြို့ပြင်၌ တွေ့ဆုံလေ၏။ ငွေတိုးသည်

မြို့ပြင်ရှိ အရက်ဆိုင်၌သာ ညအိပ်လေ့ရှိ၏။

ငွေတိုးတ ထားမေ၏စက်ဘီး ဘီးပေါက်ကြောင်းသိရ
သဖြင့် သူ၏စက်ဘီးနှင့်လဲယူရန်ပြောလေ၏။

ထားမေသည် ပန်းရောင်းရန် နောက်ကျမှာစိုးသဖြင့်
ငွေတိုး၏စက်ဘီးကို ခဏငှားရန် ဆုံးဖြတ်၏။

ငွေတိုး၏အရက်ဆိုင်သို့ မိမိ၏စက်ဘီးကို တွန်း၍လိုက်
ခဲ့လေ၏။

ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ၏စက်ဘီးပေါ်မှ ပန်း
များကို ငွေတိုး၏စက်ဘီးပေါ်သို့ ပြောင်းလဲ၍တင်လေ၏။
ထို့နောက်ပန်းများကို ကြိုးစည်းနေစဉ် ငွေတိုးက ကူညီ၍
စည်းနှောင်ပေးလေ၏။

ငွေတိုးသည် ထိုသို့ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင် ထားမေ၏
စွင့်ကားသောတင်နှင့် လှပသောပေါင်တန်များကို ကြည့်၍
စိတ်မိုက်ရိုင်းများဝင်ရောက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ကြိုးစည်းနေခြင်းကို အာရုံမရောက်တော့ဘဲ
စက်ဘီး မြေပေါ်သို့လဲကျလေရာ ထားမေသည် စက်ဘီး

နှင့်အတူ ပက်လက်လန်ကျလေ၏။

ထိုအခါ ငွေတိုးသည် ထားမေ၏ မမြင်အပ်သော အလှအပများကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်တွေ့သွားပြီး စိတ်မထိမ်းနိုင်တော့သဖြင့် အမွေကျူးလွန်ရန် ကြံစည်လေ၏။

ထားမေသည် အလန့်တကြားအော်ဟစ်၍ ရုန်းကန်လေ၏။

“ငွေတိုး ယုတ်မာလှချည်လား လွှတ်လိုက်စမ်း၊ ငါအော်လိုက်မယ်နော်”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးသည်

“နင်အော်ချင်ရင်အော်လိုက်၊ မြို့ပြင်မှာဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

ဟုပြောကာ ထားမေအား နမ်းရှုံ့ရန် ကြိုးစားလေ၏။

ထားမေသည် ငွေတိုး၏စိတ်ဓာတ်ကို ရွံရှာလွန်းသဖြင့် အကြောက်အလန့်ရုန်းကန်လေ၏။

ထားမေ၏ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အချို့သော မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ကာမကို အလွယ်တကူကျူးလွန်မခံရဘဲရှိ

နေလေ၏။

ငွေတိုးသည် ခွန်အားကိုအသုံးချ၍ ကျူးလွန်ရန် ကြံစည်နေပြန်ရာ ထားမေသည် ငွေတိုး၏ပေါင်ကြားသို့ ခြေဖြင့် တအားဆောင့်ကန်လိုက်၏။ ငွေတိုးသည် အားခနဲအော်ပြီး နောက်သို့ လန်ကျသွားလေ၏။

ထားမေသည် ထိုအခါမှပင် အခွင့်အရေးရပြီဟု ယူဆကာ အိမ်ထဲမှ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

ငွေတိုးသည် မြေပေါ်တွင်အော်ဟစ် လူးလိမ့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ထားမေ အနောက်သို့မလိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။

ထားမေသည် ငွေတိုး၏ ရိုင်းပြမှုကို ရွံရှာလွန်းသဖြင့် အရှက်အကြောက်ကိုပင် မငဲ့တော့ဘဲ ပုလိပ်ဌာနသို့ သွားတိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။

ထားမေသည် ပုလိပ်ဌာနသို့ ဒေါသတကြီးထွက်ခဲ့ပြီး ရွှေတိုးတို့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော ရွှေတိုး၏ မိဘနှစ်ပါးကိုတွေ့ရ၏။

ထားမေသည် ရွှေတိုး၏မိဘများကို မြင်တွေ့သောအခါ

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုယို၍ ငွေတိုး၏ယုတ်မာမှုများကို တိုင်ကြားလေ၏။

ငွေတိုး၏မိဘများသည် သားဖြစ်သူ၏ ရိုင်းပြမှုကြောင့် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲသွားပြီး ငွေတိုး၏ မိခင်သည် ထားမေအား ပုလိပ်ဌာနသို့ မတိုင်ကြားရန် တောင်းပန်လေ၏။ ငွေတိုး၏ မိခင်က

“ဒီကောင်ယုတ်မာတာ အဒေါ်တို့သိပါတယ်သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး ပုလိပ်သွားတိုင်ရင် အကုန်လုံးအရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သမီးက သားကြီးနဲ့ တစ်နေ့လက်ထပ်မဲ့သူမဟုတ်လား၊ ငွေတိုးကိစ္စကို ပုလိပ်တိုင်ပြီး လူသိရှင်ကြားဖြစ်ခဲ့ရင် တစ်နေ့နေ့ သားကြီးရွှေတိုးနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အခါ လူတွေက လှောင်ပြောင်စရာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ဖြစ်ခဲ့တာလို့ လက်ညှိုးထိုးလိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ရွှေတိုးလဲ သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ အစ်ကိုသိရင် ညီအစ်ကိုအချင်းချင်းသတ်ပွဲဖြစ် ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးကို အလွန်စိတ်နာနေသော ထားမေက

“ပုလိပ်ကိုမတိုင်ဘဲဒီကောင်ကျူးလွန်တာကို ကျွန်မက ငြိမ်ပြီးထိုင်နေရမှာလား။ ကျွန်မမှာ လုံခြုံမှုမရှိတော့ဘူး၊ နောင် ဒီလိုထပ်ပြီး မကျူးလွန်ဘူးလို့ အဒေါ်တို့ အာမခံနိုင်သလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးတင်က တစ်စုံတစ်ခု ကို လေးနက်စွာတွေး၍

“သမီးဘဝကို လုံခြုံမှုရှိအောင်လို့ ဦးလေးတို့လုပ်ပေး မယ်၊ နောင်ဒီလို ဘယ်တော့မှ အစော်ကားမခံစေရဘူး၊ သမီးနဲ့ သားကြီးရွှေတိုးကို အဖေတို့အမြန်ဆုံး ပေးစားမယ်၊ သမီး ရွှေတိုးကို ယူလိုက်ပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ လူယုတ်မာငွေတိုးရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သားကြီးရွှေတိုးမသိအောင် သမီးက ဖုံးဖိထားပေး ပါ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ငွေတိုးဒီလို ယုတ်မာဝံ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီကောင်နောင်တစ်ကြိမ်မယုတ် စာဖို့ ဦးလေးတို့က ဆုံးမပေးပါမယ်”

၁၄၄ မင်းမြတ်သူရ

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

ထားမေသည် ရွှေတိုး၏မိဘများ၏ တောင်းပန်မှုကို
လေးနက်စွာစဉ်းစားလေ၏။

ငွေတိုး၏ယုတ်မာမှုကို ပုလိပ်ဌာန၌တိုင်ကြားလျှင်
ငွေတိုး ထောင်ကျနိုင်သော်လည်း တစ်ချိန် မိမိနှင့်ရွှေတိုး
လက်ထပ်သောအခါ မြို့ပေါ်ရှိလူများက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
စလုံးနှင့် ဇာတ်လမ်းရှုပ်သူဆိုပြီး ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

ရွှေတိုးမိဘများ၏ စကားသည် လျော်ကန်သင့်မြတ်
သည်ဟု ယူဆမိ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို
လက်ခံလိုက်လေတော့၏။

ရွှေတိုးသည် မိဘများက ထားမေနှင့်အမြန်ဆုံးလက်ထပ်
စေချင်ကြောင်းပြောလေရာ အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ထားမေကို ကျွန်တော်ဘွဲ့ရပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ကြံစည်
ထားတာဗျ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုး၏မိခင်က

တောနာတာပေ

“သားကျောင်းသွားတက်တာ နှစ်တွေကြာဦးမယ်၊
အမေတို့ကလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အမေတို့
မြေးမြန်မြန်ချီချင်လှပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးသည် ထားမေနှင့်အမြန်နီးစပ်ချင်သူ
ဖြစ် လေရာ လက်ထပ်ရန် သဘောတူညီလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် များမကြာမီအချိန်အတွင်း ရွှေတိုးနှင့်ထားမေ
၏ လက်ထပ်ပွဲကို အကျဉ်းချုံး၍ ကျင်းပလိုက်လေတော့၏။

ထိုလက်ထပ်ပွဲကြောင့် လှရင်သည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်
နာကြည်းသော်လည်း လက်ထပ်ပွဲသို့ အပူရုပ်ကိုဟန်လုပ်၍
လာရောက်ခဲ့ပြီး ခန်းဝင်ပစ္စည်းအားလုံးကို ၎င်းကိုယ်တိုင် လက်
ဖွဲ့ခဲ့လေ၏။

ငွေတိုးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ လက်ထပ်ပွဲသို့ လာ
ရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ရိုးသားသောရွှေတိုးသည် လက်ထပ်ပွဲသို့ ညီဖြစ်သူ
ရောက်မလာသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ၏။

တောနာတာပေ

လှရင်သည် ရင်ထဲရှိ နာကျင်မှုများကို ဖုံးဖိ၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြောင်းပြောလေ၏။

ထားမေသည် မင်္ဂလာသွယ် လှရင်ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပြီး စေတနာကောင်းဖြင့် ချီးမွမ်းစကားပြောသဖြင့် လှရင်အပေါ်ထားရှိသော နာကြည်းမှုများ မေ့ပျောက်သွားလေ၏။

မိမိတို့အပေါ် သူငယ်ချင်းလှရင်၏ စေတနာမှန်ကန်သွားပြီဟု ယူဆကြလေ၏။

လှရင်တစ်ယောက် မိထွေးနှင့်အတူနေရဖြင့် သနားဖွယ်ကောင်းသည်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်ခဲ့၏။

အမှန်စင်စစ် လှရင်သည် အရှုံးထဲမှ အနိုင်ကိုပြန်ယူခြင်းဖြစ်၏။

ထားမေတို့မင်္ဂလာသွယ် နာကြည်းသောအမှုအရာဖြင့် တက်ရောက်ခြင်းမရှိပါက အများ၏ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရနိုင်၏။

ယခု မင်္ဂလာသွယ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိဘက်က မည်သို့မျှ

မခံစားရလေဟန်ပြုနေသဖြင့် အများ၏အံ့သြခြင်းကိုပင် ခံရလေ၏။

န ဌာန

ထားမေ၏နေအိမ်မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိသားစု၏ နေအိမ်ဖြစ်သောကြောင့် ကျဉ်းမြောင်းလှသဖြင့် ထားမေသည် ရွှေတိုးတို့ နေအိမ်သို့လိုက်လံနေထိုင်ရလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဆရာဦးရွှေဘို၏ ကျောင်း၌ပင် ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အခက်အခဲမရှိလှချေ။

ထားမေသည် မိခင်ဖြစ်သူ ပန်းရောင်းရန် နေ့စဉ်ပန်းယူ ပေးမြဲဖြစ်၏။

ထားမေသည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ခွဲခွာနေရသော်လည်း ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုကျောင်းမှ လခထုတ်သည်နှင့် မိခင်ကို

သွားရောက်ကန်တော့လေ့ရှိ၏။

ထိုနှစ်က ထားမေနှင့်လှရင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး (၁၀) တန်းစာမေးပွဲ မဖြေဖြစ်ခဲ့ချေ။

လှရင်သည် ပထမတွင် ရွှေတိုးနှင့်ထားမေကို မုန်းတီး လွန်းလှသဖြင့် ရန်သူကြီးများသဖွယ် ခံစားရ၏။ သို့သော် ထားမေက မကြာခဏ အခေါ်အပြောလုပ်သဖြင့် တစ်ခါ တစ်ရံ တွေ့ဆုံရာမှ ပြန်လည်ရင်းနှီးလာ၏။

ထားမေသည် လှရင်နှင့် ပြိုင်ပွဲ၌ မိမိအနိုင်ရသော်လည်း ဓာနထောင်လွှားခြင်းမရှိဘဲ လှရင်ကို ဂရုဏာသက်စွာ ဆက်ဆံ သဖြင့် ပြန်လည်ရင်းနှီးလာခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်မန္တလေး၊ မေမြို့၊ ပုဂံ စသည်တို့ကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၏။

သို့သော် မကျင်လွန်သည် မြို့ငယ်လေး၌ ခဏသာနေထိုင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ အလည်အပတ်သွားပြန်၏။

မကျင်လွန် ရန်ကုန်မြို့သို့ မရိုးထွက်ခြင်းမှာ အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိ၏။

သူမသည် ရန်ကုန်မြို့၌သာပျော်ရွှင်ပြီး မြို့ငယ်လေး၌ နေထိုင်ရခြင်းကို ငြီးငွေ့သည့်အပြင် ရန်ကုန်၌ သူမ၏ တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူ ဝင်းစိုးနှင့်တွေ့ဆုံလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဦးလှသည် အသက်ကြီးလှသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ မကြာခဏ လိုက်ပါနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မြို့၌သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဦးလှသည် မကျင်လွန်နှင့်ရပြီးကာမှ အထီးကျန်သလိုခံစားရလေ၏။

သူသည် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအားလုံးကို ဆန်ကျင်ပြီး မကျင်လွန်ကို ရယူခဲ့သဖြင့် ထိုသူများ၏မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့သလိုဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ယခင်ကကဲ့သို့ မြို့တွင်း၌ သွားလာခြင်း

ဤနေရာ၌ လှရင်၏ဖခင် သူဌေးဦးလှ၏ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို ဆက်ပါဦးမည်။

သူဌေးဦးလှသည် အရွယ်လွန်ချိန်ရောက်မှ မိန်းမယူပြီး အလိုရမ္မက်ကြီးလှသော မကျင်လွန်၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းရန် တဖြည်းဖြည်း ခက်ခဲလာ၏။

မကျင်လွန်သည် မြို့ငယ်လေး၌ မပျော်ဟုဆိုကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးထွက်၏။

မရှိတော့ဘဲ အိမ်၌သာ သမီးဖြစ်သူကို အဖော်ပြု၍ အထီးကျန်
နေထိုင်၏။

ဦးလှ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာလည်း မိမိစီးစီး
မကြီးကြပ်နိုင်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းလာ၏။

ထိုအခါ၌မကျင်လွမ်းသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ လောင်းကစား
ဝိုင်းများ၌ သုံးဖြုန်း၍နေလေတော့၏။

မကျင်လွမ်း၏ အကြောင်းသိသော မိတ်ဆွေများက
သူဌေး ဦးလှကို သတိပေးကြလေ၏။

ဦးလှက မကျင်လွမ်းကိုခေါ်၍ ငွေရေးကြေးရေး သတိ
ထားရန်ပြောဆိုသော်လည်း နားမဝင်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူဌေး
ဦးလှသည် အသက်ကြီးလာမှ စိတ်ဆင်းရဲရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးလှ၏ဒရိုင်ဘာ အေးသိန်းသည် မကျင်
လွမ်းကို တစ်မိမိမိမိကြည့်၍ ဤမျှချောမောလှပသော မိန်းမကို
တစ်နေ့နေ့တွင် မရရအောင် ကြံမည်ဟု တွေးတောနေမိ၏။

✽ ✽ ✽

တစ်နေ့တွင် အေးသိန်းသည် ရန်ကုန်မြို့က အပြန်လမ်း
တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ကားစုက်ပျက်လေဟန်ဆောင်
လိုက်၏။

မကျင်လွမ်းသည် မျက်လုံးမှိတ်၍ လိုက်ပါလာရာမှ

“ကားဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအေးသိန်း”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အေးသိန်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော်ဆင်းကြည့်

ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ကားခက်ပုံးကိုဖွင့်၍ ကြည့်ရှုလေဟန်ပြုလေ၏။

ခဏကြာမှ မကျင်လွမ်းထံသို့ပြန်လာပြီး

“အစ်မလေး ကားအောက်ကိုဆင်းရင် ဆင်းပါလား၊ ကားပြင်တာခဏကြာဦးမယ်”

ဟုပြောလေရာ မကျင်လွမ်းသည် ကားပေါ်မှ အညောင်းအညာပြေစေရန် ဆင်းလေ၏။

အေးသိန်းသည် ကားပြင်ရင်း မကျင်လွမ်းကို မသိမသာစောင်းကြည့်လိုက်ရာ အလွန်လှပတောင့်တင်းသောကိုယ် ခန္ဓာကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ မကျင်လွမ်းသည် အရပ်မြင့်သောကြောင့် သူမ၏ ပေါင်တန်များမှာ အလွန်ရှည်လျားပြီးလှပ၏။ သူမ၏ အသားအရည်မှာလည်း တရုတ်မပီပီ ဖြူဝင်းနေလေ၏။

အေးသိန်းသည် မကျင်လွမ်း၏အလှအပများကို ကြည့်ရှုရင်း ရင်ထဲတွင် ဆူဝေလာ၏။

ဤမျှ တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသောမိန်းမကို အလွတ်မပေးနိုင်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မကျင်လွမ်းသည် ခဏကြာလျှင် အနီးရှိ စမ်းချောင်းကလေးသို့ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန် ဆင်းသွားလေ၏။ အေးသိန်းသည် အသံမကြားအောင် တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားပြီး မကျင်လွမ်းကို ချုံပုတ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။ မကျင်လွမ်းသည် ‘အမေ’ ဟု အော်ရင်း လဲကျသွား၏။

အေးသိန်းသည် မကျင်လွမ်း၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်၍

“မကျင်လွမ်း သိပ်လှတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ အလွတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ မကျင်လွမ်းက

“တဏှာရူး၊ ဒါဆိုရင် ကားပျက်တယ်ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အေးသိန်းသည် မကျင်လွမ်း၏အမေးကို မဖြေတော့ဘဲ

ကာမအမှောက်မိုက်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မကျင်လွမ်းသည် အေးသိန်း၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ခေါင်းတိုးဝင်၍

“ရှင် သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကြံရတာလဲ၊ ရှင် အလုပ်ပြုတ်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အေးသိန်းက

“ရန်ကုန်မြို့ကိုသွားပြီး မကျင်လွမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်နေတာ ကျုပ်သိတယ်၊ မကျင်လွမ်း အခုဆိုရင် ရန်ကုန်ကိုတောင် သွားစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အလုပ်မပြုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ အလုပ်ပြုတ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မကျင်လွမ်းကို မြင်ကတည်းက ကျုပ်စိတ်တွေ ထိမ်းလို့မရတာကြာပြီ”

ဟုပြောလေရာ မကျင်လွမ်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ကျွန်မနဲ့တွေ့တဲ့ယောက်ျားတိုင်း ဒီလိုဖြစ်ကြတယ်၊ ယောက်ျားတွေဘာကြောင့် ကျွန်မကို ချစ်ချင်နေတာလဲမသိ

ဘူး”

ဟုဝုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ အေးသိန်းက မကျင်လွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့်လှနေတာပဲ၊ ယောက်ျားတွေ မချစ်ချင်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ ကျုပ်တောင် ချစ်ချင်လာပြီ”

ဟုပြောရင်း မကျင်လွမ်းကို ဒုတိယအကြိမ်ကျူးလွန်ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် မကျင်လွမ်းသည် ဦးလှ၏ကွယ်ရာ၌ ယောက်ျားပေါင်းစုံနှင့် ဖောက်ပြန်နေလေတော့၏။

✽ ❦ ✽

ငွေတိုးသည် မြို့ပြင်ခြံ၌ အရက်ရောင်း၊ ဘိန်းရောင်း
ရင်း ဒုစရိုက်အလုပ်များလုပ်ကိုင်နေရာမှ ငွေတိုး၏အရက်ဆိုင်၌
မြို့နှစ်မြို့မှ လူမိုက်နှစ်ဦး ရန်ဖြစ်ရာမှ ဓားထိုးမှုဖြစ်ပြီး လူမိုက်
နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားလေ၏။

ထိုကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများက ငွေတိုး၏
အရက်ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်၏။ ငွေတိုးသည် မြို့တွင်း သို့ပြောင်း
ရွှေ့လာပြီး ဘိလိယက်ခုံနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ပြောင်းလဲ၍

ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ငွေတိုးသည် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်
လုပ်ကိုင်စားသောက်သဖြင့် မိဘများ၏ အိမ်သို့ ပြန်လည်ဝင်
ထွက်ခွင့်ရလေ၏။

ငွေတိုးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ထားမေ လက်ထပ်ပြီး
သည့်အချိန်မှစ၍ ထားမေကို ရိုးသားစွာပြန်လည်ဆက်ဆံလေ၏။

ထားမေသည် မုန်းစကိုတို့စေ ချစ်စကိုရှည်စေလိုသော
သဘောရှိသဖြင့် ငွေတိုး၏ အဓမ္မမှုကို မေ့လျော့ထားလိုက်
လေ၏။ ငွေတိုး၏ ဖခင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးတင်ကိုယ်
တိုင် ငွေတိုးကို သားအရင်းကဲ့သို့ ပြန်လည်ဆက်ဆံနေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ငွေတိုး၏မိခင်သည် ငွေတိုးနှစ်သက်သော ဟင်းများ
ချက်လျှင် ငွေတိုးကို တကူးတကခေါ်၍ ကျွေးမွေးနေလေ၏။
မြို့ပေါ်ရှိ လူအများ၏အမြင်၌ ငွေတိုးတစ်ယောက် လိမ္မာ
သွားသည်ဟု ထင်မြင်ကြ၏။

ငွေတိုး၏အပေါင်းအသင်း လူဆိုးလူသွမ်း အချို့မှာလည်း

စားပြီ။ လူယက်မှုများ၌ ပါဝင်သဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် ထောင်ထဲသို့ရောက်လေရာ ငွေတိုး တစ်ယောက်
တည်းသာ ကျန်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ရွှေတိုးတို့လင်မယားသည် ဘဝနောင်ရေး
အတွက် တိုင်ပင်ပြီး ရွှေတိုးအား ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ဆက်၍
တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရွှေတိုး ကောလိပ်ကျောင်းတက်
စဉ် ထားမေသည် ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုကျောင်း၌ ဆရာမအဖြစ်
ဆက်လက်လုပ်ကိုင်မည်ဖြစ်၏။

ရွှေတိုး၏မိဘများကလည်း အားပေးသဖြင့် ရွှေတိုးသည်
ရန်ကုန်မြို့ ကောလိပ်ကျောင်းတက်ရန် ထွက်ခဲ့၏။

ကောလိပ်ကျောင်းသို့ မသွားမီ လှရင်ကို သွားရောက်
နှုတ်ဆက်ရာ လှရင်သည် ကောလိပ်ကျောင်းပြီး၍ အစိုးရ
အရာရှိကြီးဖြစ်လျှင် သူမကို မမေ့ရန်ပြောဆိုလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေတိုး ကောလိပ်ကျောင်းတက်မည့်နေ့၌
တစ်အိမ်လုံး သဘောဆိပ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၏။

ထားမေသည် ရွှေတိုး၏အိပ်ရာလိပ်နှင့်သားရေသေတ္တာ

ကို ကူလီမငှားဘဲ သူမကိုယ်တိုင်ဆမ်း၍ သဘောပေါ်သို့
တင်ပေးလေ၏။

ထားမေသည် ရွှေတိုးကို ကောလိပ်ကျောင်း၌ မတောင့်
မတ သုံးစွဲနိုင်ရန် အစစအရာရာ ချွေတာပြီး ပိုက်ဆံပို့ပေးလေ
၏။ သူမသည် ဆရာကြီးဦးရွှေဘိုကျောင်းမှ ရရှိသော
လစာနှင့်မလုံလောက်သဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ သူဌေးသား၊ သူဌေး
သမီးများကို အိမ်တိုင်ယာရောက် စာသင်ပြပေးသော အလုပ်ကို
လုပ်ကိုင်ရလေ၏။

ထိုသို့ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်ပါမှ ရွှေတိုး၏ကျောင်း
စရိတ်ကို အလျင်စီရံသာရှိ၏။ ရွှေတိုးသည် ဇနီးဖြစ်သူက
မြီးခြံချွေတာ၍ ငွေပို့ပေးနေကြောင်းသိသဖြင့် ကောလိပ်
ကျောင်း၌ များစွာချွေတာပြီး ကျောင်းတက်လေ၏။

သို့သော် ထိုခေတ်က ကောလိပ်ကျောင်းသားကျောင်း
သူများသည် အဝတ်အစားကို ပလွှားပြီး ဝတ်ဆင်သည့်ခေတ်
ဖြစ်လေရာ ရွှေတိုးလည်း ထိုက်သင့်သလို ဝတ်ဆင်ရလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွှေတိုးသည် မိမိ၌ တရားဝင်ဇနီး

၁၆၂ ● မင်းမြတ်သူရ

မယားရှိသည်ဟု နှလုံးသွင်းကာ ကျောင်းစာကို ကြိုးစားသင်ယူ
လေ၏။

◆ ◆ ◆

ရမ္မက်၏နိဂုံး ၁၆၃

ရွှေတိုး ကောလိပ်ကျောင်းတက်ရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ထွက်
ခွာသွားသောအခါ လှရင်၏ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးသည်
တဖြည်းဖြည်း ကွာကျလာ၏။

မကြာမီ ရွှေတိုးသည် ကောလိပ်ကျောင်းဆင်းပြီး အစိုးရ
အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပေတော့မည်။

ထိုကဲ့သို့ အရည်အချင်းရှိသောလူမျိုးကို မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရှိသော်လည်း ထားမေကြောင့် ရွှေတိုးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့
ရ၏။

စေတနာစာပေ

စေတနာစာပေ

ထို့ကြောင့် ထားမေကို ဟန်မပျက် ဆက်ဆံနေသော်
လည်း စိတ်ထဲက မကျေနပ်ဘဲ ရန်ငြိုးရန်စထားနေ၏။

လှရင်သည် တစ်နေ့တွင် အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ကိုကြည့်
ရင်း ထားမေကိုဒုက္ခပေးနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို သွားတွေ့လေ၏။

ထားမေ၏မိခင်သည် ဘုရားစောင်းတန်း၌ ဈေးရောင်း
နေသောဆိုင်ခန်းကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ကပင် သူဌေးဦးလှထံတွင်
ပေါင်နှံထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုသို့ ဆိုင်ခန်းပေါင်နှံထားခြင်းကို ထားမေ သိရှိခြင်း
မရှိခဲ့ချေ။

လှရင်သည် ဖခင်သူဌေးဦးလှကို အပူကပ်၍ ထားမေ၏
မိခင်အား ဘုရားစောင်းတန်းရှိ ဆိုင်ခန်းကို ပြန်ရွေးရန် ခိုင်း
စေ၏။

ဆိုင်ခန်းကို ပြန်ရွေးနိုင်ပါကအဆုံးခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောစေ၏။

ထားမေ၏ မိခင်သည် သူမ၏ပေါင်နှံထားသော ဆိုင်
ခန်းအတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ သမီးဖြစ်သူထားမေကို ဖုံးဖိမထားတော့
ဘဲထားမေလက်ထပ်စဉ်က ဆိုင်ခန်းကိုပေါင်နှံခဲ့ခြင်းအကြောင်း
ပြောလေ၏။

ထားမေသည် မိခင်၏ဆိုင်ခန်းအတွက် များစွာစိုးရိမ်
သောကဖြစ်ပြီး မျက်နှာမသာမယာရှိနေ၏။

ရွှေတိုးကျောင်းပိတ်၍ မြို့သို့ပြန်လာသောအခါ ထို
အကြောင်းကို သိရလေ၏။

ရွှေတိုးသည် ထိုအကြောင်းကိုသိသိချင်း ဇနီးဖြစ်သူ
စိတ်ဆင်းရဲနေမှန်းသိသဖြင့် လှရင်ထံသို့ သွားရောက်ပြောဆို
ရန်ကြံ၏။ ထိုအခါ ထားမေက

“လှရင်ကို သွားပြီး အပူမကပ်ပါနဲ့ ရွှေတိုးရယ်၊ လှရင်
နဲ့ တို့ရဲ့ခင်မင်မှုကို အသုံးမချချင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးက

“ဒီကိစ္စမှာ လှရင်က အချက်အချာပါ၊ လှရင်ကိုပြော
ရင်ရပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ထားမေက လှရင်ကိုအောက်ကျခံ၍
မပြောလိုသဖြင့် ရွှေတိုးကို တားဆီးလေ၏။ သို့သော် ရွှေတိုး
က လှရင်နှင့်မဖြစ်ဖြစ်အောင်တွေ့ဆုံ၍ ပြောဆိုလိုကြောင်း
ပြောလေ၏။

ရွှေတိုးသည် လှရင်နှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ဘုရား
စောင်းတန်းရှိ ဆိုင်လေးအကြောင်းကိုပြောဆိုလေရာ လှရင်က
ရွှေအိုးကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍

“နင်သာ ငါ့ကို ယူခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုအခက်အခဲမျိုး
ကြုံတွေ့မယ်မထင်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ရွှေတိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါတွေကို မပြောပါနဲ့တော့လှရင်၊ နင် ကူညီနိုင်ရင်
ကူညီပေးပါ။ ထားမေတို့မိသားစုအတွက် အခက်အခဲတွေနေ
လို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

လှရင်က အဝေးဆီကို ငေးကြည့်၍

“နင့်မိန်းမအတွက် နင်ငါ့ကိုအကူအညီလာတောင်းတယ်

ဆိုပါတော့၊ နင့်မိန်းမ ထားမေက သူကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီကို
ဘာကြောင့် ရောက်မလာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ရွှေတိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ထားမေက နင့်ကိုပြောရမှာ အားနာနေလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ လှရင်က မဲပြုံးပြုံး၍

“အားနာတာလား၊ မာနကြီးနေတာလား”

ဟုပြောလေ၏။

ရွှေတိုးက လှရင်ကိုကြည့်၍

“ဒီမှာလှရင် နင်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီ၊ မကူညီနိုင်ရင်
လဲရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

“အဖေ့ကို ငါပြောကြည့်ပါမယ်၊ ရမယ်၊ မရဘူး ဆိုတာ
ငါ အာမမခံဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဖေက သူ့ရဲ့
အလုပ်မှာ ဘယ်သူဝင်ရှုပ်တာမှ မကြိုက်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ လှရင်သည် ဘုရားစောင်းတန်းဆိုင်

ကိစ္စ ထားမေကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ တောင်းပန်စေလို၏။

သို့သော် ထားမေကိုယ်တိုင်ရောက်မလာဘဲ ရွှေတိုးကို လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဘုရားစောင်းတန်းဆိုင်ကို သိမ်းမည့် ကိစ္စ ကို တားဆီးခြင်းမပြုတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ထားမေမိခင်၏ ဆိုင်ကို သူဌေးဦးလှက သိမ်းယူ၍ သူတစ်ပါးအား လက်လွှဲရောင်းချလိုက်၏။

ထားမေ၏မိခင်သည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားသဖြင့် မြို့ ပြင်၌ရှိသော ငှင်းတို့ပိုင်လယ်ကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ရလေ၏။

ထားမေသည် မိခင်အတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရလေ၏။

သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ရွှေတိုး၏ကျောင်းစရိတ် အတွက် ရန်ကန်နေရသဖြင့် များစွာအခက်အခဲဖြစ်နေ၏။

တဏှာရာဂကြီးသော မကျင်လွမ်းသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ တက်၍ လူရွပ်ဝင်းစိုးနှင့် ချိန်းတွေ့နေရာမှ ဒရိုင်ဘာအေးသိန်း နှင့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ မတက်ဖြစ်တော့ ချေ။

မကျင်လွမ်းသည် သူတို့မြို့အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်၌ သာ အေးသိန်းနှင့်သွားရောက်ဖောက်ပြန်နေလေ၏။

လူရွပ်ဝင်းစိုးသည် ရန်ကုန်မြို့၌ မကျင်လွမ်းကို စောင့်

မျှော်နေလေ၏။

မကျင်လွမ်း ရောက်မလာသောအခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မကျင်လွမ်းစာစိယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးသွားသည်ဟု ယူဆကာ ဒေါသပုန်ထနေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဝင်းစိုးသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ရန်ကုန် မြို့မှ နယ်မြို့လေးသို့ တိတ်တဆိတ်တက်လာပြီး မကျင်လွမ်းကို ချောင်းမြောင်းကြည့်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မကျင်လွမ်းနှင့် အေးသိန်းသည် မြို့ပြင်ရှိ စမ်းချောင်းအနီး၌ သွားရောက်ဖောက်ပြန်လေ၏။ ထိုနေရာ၌ ချုံကြီးများရှိသဖြင့် ဖောက်ပြန်သူများအနေဖြင့် များစွာ အဆင်ပြေလေ၏။

ဝင်းစိုးသည် ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ မကျင်လွမ်းနှင့် ဒရိုင်ဘာအေးသိန်းတို့ ဖောက်ပြန်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဝင်းစိုးသည် မကျင်လွမ်းတို့စုံတွဲ၏ ဖောက်ပြန်နေပုံကိုကြည့်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသင့်ပါလာသော ဓားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ထိုးသတ်ခဲ့လေ၏။

ဝင်းစိုးသည် ဖောက်ပြန်သူနှစ်ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် သွေးစွန်းနေသော ဓားဖြင့် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာနေလေရာ ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံရလေ၏။

ဝင်းစိုးအား ပုလိပ်များ ဖမ်းဆီးမိပြီးနောက် မကျင်လွမ်းနှင့်အေးသိန်းတို့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားကြောင်းသိရှိရလေ၏။

ထိုအဖြစ်ဆိုးကြီးသည် တစ်မြို့လုံးအနှံ့သို့ ပြန့်နှံ့သွားလေရာ သူဌေးဦးလှသည် များစွာအရှက်ရခြင်းဖြစ်ရလေ၏။

ထားမေသည် မိခင်ဖြစ်သူက မြို့ပြင်ရှိလယ်ယာများကို သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် ရွှေတိုးမရှိခိုက် မိခင်နှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်ရန် ခွင့်တောင်းလေရာ ရွှေတိုး၏မိဘများက ခွင့်ပြုသဖြင့် သွားရောက်နေထိုင်လေ၏။

ထားမေတို့သည် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည် နှင့် အလုပ်ကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ကထွက်ရ၏။

ထားမေက ဆရာကြီးဦးရွှေဘို ကျောင်းသို့ စာသင်ရန် ထွက်ခွာသွားပြီး ထားမေ၏မိခင်က မြို့ပြင်ရှိလယ်မြေများထံ သို့ သွားလေ၏။

၎င်းတို့၏လယ်မြေများ၌စာရင်းငှားအချို့ကို ငှားရမ်းပြီး

လုပ်ကိုင်လေရာ မိခင်အတွက် စားလောက်ရုံမျှ ရရှိလေ၏။

ထားမေသည် မိမိကျောင်းဆရာမ လုပ်၍ ရရှိသော ငွေများကို ရွှေတိုး၏ကျောင်းစရိတ်အဖြစ် အသုံးချရ၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေတိုး၏ မိဘများအတွက် ငွေကြောင်းထောက်ပံ့ နိုင်ခြင်းမရှိချေ။

ထိုအချိန်၌ ငွေတိုးသည် မိဘများ အံ့သြဖွယ်ကောင်း လောက်အောင် လိမ္မာလာပြီး အိမ်၏စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်တစ် လမ်းမှ တာဝန်ယူလာကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထားမေသည် ငွေတိုး၏ လိမ္မာယဉ်ကျေးလာပုံကို ယောက်ျားဖြစ်သူ ရွှေတိုးထံသို့ စာရေးသည့်အခါ ထည့်သွင်း ရေးသားခဲ့လေ၏။ ရွှေတိုး၏မိဘများသည် လိမ္မာရေးခြားရှိလာ သော ငွေတိုးအတွက် အားရဝမ်းသာဖြစ်ကြ၏။

ငွေတိုးသည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ထားမေတို့အိမ် သို့ ဝင်ထွက်သွားလာပြီး လိုအပ်သည့် အကူအညီများကို ပေးတတ်၏။ ထားမေသည် တစ်ခါက ငွေတိုး၏စော်ကားခြင်း တို့ ခံရသဖြင့် ၎င်းကို သတိကြီးစွာထားပြီး ဆက်ဆံလေ၏။

ငွေတိုးသည် ယခင်ကထက် များစွာ ရင့်ကျက်လာ သဖြင့် ထားမေကို ထိကပါး ရိကပါးလုပ်ခြင်းမရှိဘဲ မတ်တစ် ယောက်အနေဖြင့် တည်ကြည်စွာ နေထိုင်၏။

ထားမေ၏မိခင်သည် ငွေတိုး၏ ယုတ်မာပုံကို မသိ သဖြင့် အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းကို ဖော်ရွေစွာဆက်ဆံ လေ၏။ ထို့ပြင် ငွေတိုးသည် ယခင်က မြို့လူမိုက်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျားသားများမရှိသော အိမ်သို့ ငွေတိုး ကိုယ် တိုင် ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းဖြင့် သူတစ်ပါး မစော်ကားစွဲ ဟု ယူဆထားပုံရ၏။

သို့သော် ထားမေကမူ ငွေတိုးကို အားကိုးအားထား မပြုဘဲ ခပ်တန်းတန်းသာ ဆက်ဆံလေ၏။ မိမိဘဝ၌ တစ်ခါ သေဖူး၍ ပျဉ်ဖိုးနားလည်သွားလေ၏။

ငွေတိုး အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်သော ဆန္ဒမရှိချေ။ အများအပြင်၌ မသင့်တော်ဟု ချီပင် ယူဆမိ၏။

✽ ✽ ✽

တစ်နေ့သ၌ သူဌေးသမီးလှရင်သည် မြို့လယ်ခေါင် ဈေး၌ မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း ငွေတိုးနှင့် သွားဆုံလေ၏။ ငွေတိုး သည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် လွဲသွားသဖြင့် လှရင် အတော်ခံစား လိုက်ရကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

တစ်ခါက ငွေတိုးသည် မြို့မျက်နှာပုံသူဌေးသမီးလှရင် ကို ရရင်ကောင်းမည်ဟု တွေးကာ ကြိုးစားကြည့်ဖူး၏။

သို့သော် လှရင်သည် အစ်ကိုရွှေတိုးကလွဲလျှင် မည်သူ ကိုမျှ စိတ်ဝင်စားပုံမရသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

ငွေတိုးသည် လှရင်ကို မိမိဆိုင်သို့ဖိတ်ခေါ်၍ လက်ဖက်

၁၇၆ မင်းမြတ်သူရ

ရည်တိုက်လေ၏။ လှရင်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း
ငွေတိုးထံမှ ကောလိပ်ကျောင်းသားရွှေတိုး၏ကြီးကျယ်ခမ်းနား
ပုံများကို ကြားသိရသဖြင့် ထားမေကို ပို၍ ဒေါသပုန်ထနေ
မိ၏။

ထို့ကြောင့် ငွေတိုးနှင့် တွေ့ဆုံခိုက် ထားမေကို တစ်
နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ဒုက္ခပေးရန် ကြံ၏။

လှရင်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်၍

“ဘယ်လိုလဲ ငွေတိုး၊ အသည်းကွဲတာ ပျောက်သွား
ပြီလား။”

ဟု မခံချင်အောင် မသိမသာပြောဆိုလေရာ ငွေတိုးက
လည်း

“ကျုပ်တို့တော့ အသည်းကွဲတယ်လို့ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား
လည်း အသည်းမကွဲဘူးလား။”

ဟုပြန်လည်နောက်ပြောင်လိုက်ရာ လှရင်သည် ငွေတိုး
၏စကားကြောင့် မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ရွံ့နီမိရသော
ဘဝကို ပြန်လည်သတိရသွားပြီး ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွား

ဝေတာနာစာပေ

ရမ္မက်၏နိဂုံး ၁၇၇

လေ၏။

ထို့ကြောင့်အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားလိုက်တာ ကြာပါပြီ
ကွယ်။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ငွေတိုးက လှရင်၏အကြိုက်ကိုလိုက်
၍

“အစ်ကိုဘာဖြစ်လို့ ထားမေကို ရွေးသလဲမသိဘူး၊
ထားမေက ရုပ်လှတာပဲရှိတာ၊ ကျုပ်သားဆိုရင် မလှရင်ကို
ရွေးမှာပဲ၊ မလှရင်က ရုပ်လဲရှိတယ်၊ ဥစ္စာလဲရှိတယ်။”

ဟု မသိမသာ မြှောက်ပင့်လိုက်ရာ လှရင်သည် မကျေ
မချမ်းအမှုအရာဖြင့်

“နင့်အစ်ကိုမှာ နင့်လို မှန်ကန်တဲ့ဦးနှောက်မရှိဘူးကွယ်၊
ဒါကြောင့်လဲ သူဟာ ကောလိပ်ကျောင်းကို ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ တက်
နေတာပေါ့ကွယ်။”

ဟုပြောရင်း အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို သတိရကာ
ထားမေအား မုန်းတီးနာကြည်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဝေတာနာစာပေ

လှရင်သည် ငွေတိုးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့မိပြီး
ထားမေအား ဒုက္ခပေးရန် အကြံတစ်ခုကို ရပြန်၏။

ထို့ကြောင့် ငွေတိုး၏ မျက်နှာကိုလှောင်သလို ကြည့်၍

“မင်းတို့ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်က ဘယ်လိုလဲ၊ အစ
တုန်းကတော့ ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်ဆိုပြီးတော့ လက်တွေ့
ကျတော့ နောက်ဆုတ်နေပြီလား။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ငွေတိုးသည် မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ် သွား
ပြီး

“ကျုပ်အစ်ကိုမို့လို့ စိတ်လျော့လိုက်တာဗျ၊ အစ်ကို
မဟုတ်ဘဲ အခြားသူဆိုရင် မရရအောင် သိမ်းပိုက်မှာပဲ၊ အခု
နည်းနဲ့မရရင် အကြမ်းနည်းသုံးမယ်၊ ကျုပ်က နယ်နယ်ရရ
ကောင်မဟုတ်ဘူးနော်၊ အစ်ကိုနဲ့ မိရမီက ထားမေကိုဖွတ်
အတင်းကြံသေးတယ်၊ ဘာအောက်မေ့လို့လဲ”

ဟုပြောလေရာ လှရင်သည် အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်...မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အောင်မြင်ရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ငွေတိုးက ထားမေကို ဆောင်းနံ

နက်ခင်းက အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားပုံကို ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့်
အသေးစိတ်ပြောပြလေ၏။

လှရင်သည် သေချာစွာနားထောင်၍

“ဒါဆိုရင်ဒီကောင်မလွတ်သွားတာပေါ့ဟုတ်လား၊ မင်း
တော်တော်ကံဆိုးတာပဲ၊ မင်းက သူ့ကိုကြိုလိုက်ပေမဲ့ မင်း
အစ်ကို ကံကောင်းဖို့ဖြစ်သွားတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်
လက်ထပ်သွားတယ်”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးသည် ရင်နာဟန်ဖြင့် အံ့ကိုဣတ်
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လှရင်သည် ယခုအချိန် ရွှေတိုး မရှိ
နိုင် ထားမေကို မရရအောင်ကြံလျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း မြှောက်
ပင့်ပေးလေ၏။

လှရင်က

“ထားမေက တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဆိုသလို အပျို
ဘဝကထက်တောင် ပိုပြီးစွဲဆောင်အားကောင်းသေးတယ်၊
နောက်ပြီးတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အပျိုဘဝမှာသာ ကြောက်
လန့်ပြီး ရုန်းကန်ကြတာဟဲ့၊ အအိုဘဝရောက်ရင် ရုန်းကန်ဖို့

သတိမရတော့ဘူး၊ ဒီအတွေ့အကြုံမျိုးကို ရိုးသွားတာပေါ့ဟယ်၊ ဒါကြောင့် နင်ဒီတစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါလား၊ ငါ မြေကြီးလက်ခတ်ပြောရတယ်၊ နင်အောင်မြင်မှာသေချာတယ်”

ဟုယုတ်မာစွာမြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။ ငွေတိုးသည် လှရင်ထဲမှ ပြန်လာပြီးနောက် ချောမောလှပသော ထားမေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း စိတ်မှိုက်ရိုင်းများဝင်လာ၏။

ထားမေသည် ယခုအချိန်ဆို မိမိကို လက်ခံနိုင်မည် ထင်၏။

ထို့ကြောင့် အခွင့်သာလျှင် နောက်တစ်ကြိမ်ကျူးလွန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

လှရင်သည် ငွေတိုးနှင့်လမ်းခွဲပြန်လာပြီးနောက် ထားမေကို လက်စားချေရန် နည်းလမ်းတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရှိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနေမိ၏။

မာနထောင်လွှားသော ထားမေကို ပက်ပက်စက်စက် လက်စားချေနိုင်တော့မည်။

ယခုအချိန်၌ လှရင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ သူဌေးဦးလှတစ်

ယောက် တရားဓမ္မဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိသွားသဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရချေပြီ။

ထို့ကြောင့် မိမိ၌ရှိသော ငွေအင်အားကိုအသုံးချ၍ ထားမေကို ဒုက္ခမရောက်ရောက်အောင် လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ငွေတိုးသည် လှရင်၏စကားများကို နားဝင်သွားပြီး ထားမေကို တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ ကာမ အမှောင်တိုက်ထဲသို့ ကျရောက်ရန် ကြံစည်ထား၏။

ထို့နေ့ကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ငွေတိုးသည် ထားမေအိမ်သို့ မှန်မှန် ဝင်ထွက်လေ၏။

ထားမေ၏မိခင်နှင့်လည်းရင်းနှီးစွာပေါင်းဖက်၍ အိမ်သို့ လာသည့်အခါတိုင်း စားသောက်ဖွယ်ရာအမျိုးမျိုးကို ယူဆောင်လာလေ၏။ ငွေတိုးသည် အိမ်၌လိုအပ်သောကိစ္စများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်၏။

ထားမေတို့က မလုပ်ရန် တားဆီးသော်လည်း အစ်ကို
ဖြစ်သူ၏ မိန်းမဖြစ်၍ လာရောက်ကူညီကြောင်းပြော၏။

ထိုအခါ ထားမေ၏မိခင်သည် ငွေတိုးကို သဘောကျ
လျက်ရှိနေ၏။

ထားမေကမူ ငွေတိုးကို အမြဲပင်အကဲခတ်နေမိ၏။
ငွေတိုးသည် နောင်တတရားရရှိသဖြင့် မိမိတို့ကိုရိုးသားစွာ
ဆက်ဆံခြင်းလော၊ နောက်ကွယ်၌ အကြံအစည်တစ်ခုရှိမည်
လော ဟုတွေးမိပြီး ငွေတိုးကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။

ငွေတိုးသည် မိမိ၏တိုးတက်မှုများကို လှရင်ထံသို့ မကြာ
ခဏ သွား၍အစီရင်ခံ၏။

လှရင်သည် ငွေတိုး၏အခြေအနေကိုနားထောင်၍
မကောင်းသောအကြံအစည်အမျိုးမျိုးကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်
လုပ်လေ၏။

လှရင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငွေတိုး ပိုက်ဆံလိုလျှင်ပင်
ထုတ်ချေးပေး၏။

လှရင်၏ရင်ထဲတွင် မိမိအချစ်ကို လှယူသွားသော

ထားမေအား ဒုက္ခဆင်းရဲကြုံတွေ့စေလို၏။

ထားမေတစ်ယောက် ငွေတိုး၏စော်ကားခြင်းကို ခံရလျှင်
မိမိ၏အကြံအစည်များတစ်ဝက်ခန့်အောင်မြင်ပြီဖြစ်၏။

◆ ◆ ◆

တစ်နေ့တွင် ငွေတိုးသည် သူဌေးသမီးလှရင်၏နေအိမ်
သို့ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လှရင်သည် ရေချိုးပြီးကာစ ဖြစ်သဖြင့်
ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ သနပ်ခါးလိမ်းကျံနေ၏။

ငွေတိုးသည် အသံမပြုဘဲ ဝင်သွားရာ လှရင် သနပ်ခါး
လိမ်းနေခြင်းကိုမြင်တွေ့သွားပြီး ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွား
၏။ လှရင်၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောအလှများကို မမျှော်လင့်ဘဲ
မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝေတနာတပေ

ထို့ကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ လှရင်ကို အတင်းကြံ
စည်ပြန်၏။

လှရင်သည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်၍ ငွေတိုး၏လက်
မှ ရုန်းကန်၏။

သို့သော် မိန်းမအတွေ့အကြုံများသော ငွေတိုး၏ကြံစည်
မှုကြောင့် မရုန်းကန်နိုင်တော့ဘဲ စော်ကားခြင်းကိုခံလိုက်ရ
လေ၏။ လှရင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစွဲနစ်ပြီးအလွန်မောပန်း
နှမ်းနယ်နေလေ၏။

လှရင်သည် အတန်ကြာသောအခါ ငွေတိုး၏လက်မှ ရုန်း
ထွက်၍ အော်ဟစ်ဆဲဆိုလေ၏။

ငွေတိုးကိုလည်း အခန်းတွင်းရှိ သနပ်ခါးတုံး၊ ပေါင်ဒါ
ဘူးတို့ဖြင့် ပစ်ပေါက်လေ၏။ ငွေတိုးက ရှောင်တိမ်းပြီး သူမကို
ပွေဖက်ချောမြူနေလေ၏။ ပြီးနောက် လှရင်ကို ဒုတိယအကြိမ်
ထပ်မံကျူးလွန်လေရာ လှရင်သည် ကာမအရသာကို မတွန်း
လှန်နိုင်တော့ချေ။

လှရင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ငွေတိုးကို မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ

ဝေတနာတပေ

အိမ်၌တိတ်တဆိတ်လက်ခံပြီးတွေ့နေ၏။

လှရင်သည် သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံမိသဖြင့် မိမိ
စော်ကားခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်သတိပြုခြင်းမရှိဘဲ
ထားမေကို ဒုက္ခပေးရန်သာအမျိုးမျိုးမြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။

ငွေတိုးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ လှရင်ထံသို့ မှန်မှန်ဝင်
ထွက်ကာ တိတ်တိတ်ပုန်းပေါင်းသင်းနေ၏။

ထိုသို့ပေါင်းသင်းရင်း လှရင်၌ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားသဖြင့်
အခြားသောမြို့မှ လက်သည်တစ်ဦးကိုခေါ်ကာ ကိုယ်ဝန်ဖျက်
ချလေ၏။

လှရင်သည် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ဆီးပြီးနောက် ကျန်းမာရေးညံ့
ဖျင်းသွားသဖြင့် အတော်ခံလိုက်ရလေ၏။

သို့သော် ငွေတိုးနှင့်တကွနေထိုင်သောကြောင့် လူ
အများ၏အမြင်တွင် လှရင်နှင့်ငွေတိုးတို့ ချစ်ကြိုက်နေသည်ဟု
ထင်မြင်ကြလေ၏။

ထိုသို့ ထင်မြင်သူများထဲ၌ ထားမေလည်းပါ၏။

မိမိအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော ငွေတိုးသည်

လှရင်နှင့်ချစ်ကြိုက်နေသဖြင့် မိမိအပေါ် သဘောရိုးနှင့် ဝင်
ထွက်နေသည်ဟူ၍ပင်ထင်မြင်၏။

ထို့ကြောင့် ငွေတိုးကို သံသယကင်းရှင်းစပြုပြီး ဖော်ရွေ
စွာဆက်ဆံလေ၏။

✽ ✽ ✽

တစ်နေ့တွင် လှရင်နှင့်ငွေတိုးတို့သည် ခုတင်ပေါ်၌လှဲ
 နေရာမှ လှရင်က မကျေမချမ်းဖြင့်
 “ငွေတိုး နင်ဟာအတော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ”
 ဟုပြောလိုက်ရာ ငွေတိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍
 “ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုအပြစ်တင်နေတာလဲ”
 ဟုမေးမြန်းလေ၏။
 ထိုအခါ လှရင်က လက်သီးဆုပ်၍
 “ငါ ထားမေကို လက်စားချေချင်တယ်၊ နင်က အသုံး
 မကျလို့ ထားမေကို ဒီနေ့အထိ ‘မကြံနိုင်သေးဘူး’”
 ဟုငွေတိုးမခံချင်အောင် ပြောလိုက်ရာ ငွေတိုးသည် မခံ

ချီမခံသာဖြစ်ပြီး

“ဒီကောင်မကို ကျုပ် မရရအောင်ကြံစည်မယ်၊ ခ၊ ဗျား
 စောင့်ကြည့်နေစမ်းပါ၊ သူတို့ကို ကျုပ် အယုံသွင်းနေတာ
 အတော်အောင်မြင်နေပြီ၊ မကြာမီ ထားမေဟာ ကျုပ်လက်ထဲ
 ရောက်ရမှာပါ”

ဟုကြိုးဝါးလေရာ လှရင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“နင့်လက်ထဲကို ရောက်ဖို့အရေးမကြီးဘူး၊ ထားမေ
 အရှက်ကွဲဖို့ပဲအရေးကြီးတယ်၊ ဒီကောင်မ နင်နဲ့ဖောက်ပြန်
 ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ရန် ငါ့အတွက် အကြီးမားဆုံးအောင်
 မြင်မူပဲ”

ဟုပြောလေတော့၏။

ငွေတိုးက အံ့ကိုကြွတ်၍

“ထားမေအရှက်လဲကွဲစေရမယ်၊ ကျုပ်လက်ထဲလဲ
 ရောက်စေရမယ်”

ဟုကြိုးဝါးလေတော့၏။

ငွေတိုးသည် ထားမေ၏အိမ်သို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်း
ရှာ၍ ဝင်ထွက်နေလေ၏။

ငွေတိုး ဝင်ထွက်တိုင်း ထားမေကို လူကြီးလူကောင်း
ဆန်ဆန် ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံ၍ ထားမေမိခင်၏ လိုအပ်ချက်
များကိုသာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ထားမေ၏မိခင်သည် ငွေတိုးကို အယုံကြီး
ယုံကြည်ကာ များစွာသဘောကျလေ၏။

သူမသည် ငွေတိုးအိမ်သို့ မလာသည့်အခါ၌ပင် စောင့်
မျှော်နေတတ်၏။ ထားမေကိုယ်တိုင်လည်း ငွေတိုးသည် လှရင်
နှင့်ချစ်သူများဖြစ်နေပြီ ထင်သဖြင့် မိမိအတွက်အန္တရာယ် မဖြစ်
နိုင်ဟု ယူဆကာ ခပ်အေးအေးပင် နေထိုင်လေ၏။

ထိုရက်များအတွင်းလှရင်သည် ထားမေတို့အိမ်သို့တကူး
တက သွားလည်ပြီး ငွေတိုးတစ်ယောက် လိမ္မာယဉ်ကျေးသွား
ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောလေ၏။

ထားမေသည် လှရင်နှင့်ငွေတိုးတို့နှစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်
နေသည်ဟု ယူဆခဲ့၏။

တစ်ချိန်ချိန်၌ မိမိနှင့်လှရင်သည် လင်ညီအစ်မများ
တော်ရမည်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ထားမေသည် ယုတ်မာသောလူနှစ်ယောက်
၏အကြောင်းကို မသိဘဲ အယုံကြီးယုံမိလေတော့၏။

ယုတ်မာသော လှရင်သည် ထားမေ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းစေရန်အတွက် မြို့ထဲ၌သတင်းဖြန့်ချိရန် ကြံစည်၏။

ထိုသို့ သတင်းဖြန့်ချိရန်အတွက် အကောင်းဆုံးလူမှာ အနှိပ်သည်မိမိုးဖြစ်၏။

မိမိုးသည် အနှိပ်သည်လုပ်ရင်း တစ်မြို့လုံး၏အတင်း အဖျင်းကို လှည့်လည်ပြောဆိုနေသူဖြစ်၏။

တစ်နေ့ လှရင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲ သည်ဆိုကာ မိမိုးကို အိမ်သို့ခေါ်လိုက်၏။

စောတာနာတပေ

လှရင်သည် အနှိပ်ခံရင်း မိမိုးကို လက်ဖက်သုပ် စားစေပြီး

“အခုတလော ငွေတိုးတစ်ယောက် လိမ္မာယဉ်ကျေးနေ တာ သတိပြုမိလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အနှိပ်သည်မိမိုးက

“ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ ငွေတိုးကြီး လူမိုက်ဘဝကကျွတ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါဟာ မလှရင် အဆုံးအမ ကောင်းလို့နဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လှရင်က ကမန်းကတန်း လက်ကာပြု၍

“အမလေး... ကျုပ်စကားကို ငွေတိုးက နားမထောင်ပါ ဘူး၊ ကျုပ်ဆယ်ခွန်းပြောတာထက် တစ်ခွန်းတည်းပြောတာကို နားထောင်တဲ့သူရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ အနှိပ်သည်မိမိုးက

“ဘယ်သူလဲ သူ့အမလေး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ

စောတာနာတပေ

“ရှင်ဟာ အနှိပ်သည်မိမိုးဆိုပြီး မြို့ပေါ်မှာ အပ်ကျတာ ကအသိတယ်ဆို၊ အခုတော့ ဘာမှမသိပါလား”

ဟုမခံချင်အောင် ပြောလိုက်ရာ မိမိုးသည် အကြောင် ကြောင်ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ လှရင်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“အခုတလော ငွေတိုးဘယ်အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာနေ သလဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ အနှိပ်သည်မိမိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“အင်း...ထားမေတို့အိမ်ကိုလဲ မကြာခဏဝင်ထွက် တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထားမေနဲ့ ငွေတိုးက မတ်နဲ့မရိုးပဲ”

ဟုရေရွတ်လေရာ လှရင်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“မတ်နဲ့မရိုးပေမဲ့ သူတို့က အရင်က ဇာတ်လမ်းရှိတယ်၊ ငွေတိုးက ထားမေကို အစ်ကိုနဲ့မဖြစ်ခင်ကတည်းက သဲကြီး မဲကြီး ဖြစ်နေတာ၊ ထားမေက ရွှေတိုးနဲ့ ဖြစ်သွားတော့ ကျန် ရစ်ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာလေ၊ အခုတော့ ငွေတိုးက ထားမေအိမ် ကိုညဘက်တွေ သွားသွားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်တာ

မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ငွေတိုးတို့ အိမ်အနီးက မဖွားကြီး ကိုယ်တိုင် ပြောတာ”

ဟုပြောလေရာ အနှိပ်သည်မိမိုးသည် ထိုသတင်းကို သေချာစွာ မှတ်သား၍ မိမိအနှိပ်သည်လုပ်ရာ အိမ်တိုင်း၌ ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့သယောင် ဖောက်သည်ချလေ၏။

မြို့ကလေး၌ မိမိုးကဲ့သို့ အနှိပ်သည်တစ်ယောက်သည် သတင်းကြေညာသည့် မောင်းတစ်ခုနှင့်တူနေလေရာ လှရင်၏ ရည်ရွယ်ချက်များအောင်မြင်ခဲ့၏။

တစ်မြို့လုံး၏အတင်းအဓမ္မရိုင်းများ၌ မတ်နှင့်မရိုး ဖောက်ပြန်သည်ဟု ပြောဆိုနေလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ငွေတိုးသည် နယ်ပိုင်မင်းထံမှ တောလိုက်
သည့် သေနတ်ကို ငှား၍ တောပစ်ထွက်ခဲ့ရာ ဂျီတစ်ကောင်
ကို ရသဖြင့် လှည်းနှင့်တိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့၏။

ထို့နောက် မြို့သို့ပြန်ရောက်သောအခါ သေနတ်ငှား
ထားသော နယ်ပိုင်မင်းကို ဂျီပေါင်နှစ်ချောင်းပေးပြီး ကျန်
သောအသားများကို ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝေငှလေ၏။

ကျန်သောအသားများကို ထားမေ၏မိခင်ကိုပေး၍ ချက်
ခိုင်းလေရာ ဟင်းကျက်သောအခါ အိမ်နီးချင်းများနှင့် ဝိုင်းဝန်း

စားသောက်ပြီး အတော်ပင် မိုးချုပ်သွားလေ၏။

အကြိမ်မားငွေတိုးသည် တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်၍

“ဟင်...ည ၁၀ နာရီတော်ကျော်သွားပြီ၊ အိမ်မှာ
တံခါးဖွင့်ပေးတာ အမေလေ၊ ဒီနေ့ အမေ နေမကောင်းလို့
နှိုးရမှာ အားနာလိုက်တာဗျာ”

ဟု စကားခေါ်လေရာ ထားမေ၏ မိခင်က

“ဒါဆိုရင်လဲ အဒေါ်တို့အိမ်မှာပဲ မောင်ငွေတိုး ညအိပ်
လိုက်ပါ၊ တစ်ညတလေ အိပ်တာ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေရာ ငွေတိုးသည် ထားမေ၏အိမ်၌
ညအိပ်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

ထားမေသည် ငွေတိုး၏အကျင့်စရိုက်ကို သိသဖြင့်
ညအိပ်မခေါ်ချင်သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဖြစ်
သဖြင့် အခက်တွေ့နေမိ၏။

ထားမေသည် ငွေတိုးကို ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမရှိသ
ဖြင့် အရေးအကြောင်းဖြစ်လျှင် အကူအညီအောင်းနိုင်ရန် အိမ်
တံခါးများကိုဖွင့်၍ ညအိပ်လေ၏။

ထို့ပြင် အိပ်ခန်းတံခါးဝ၌လည်း ငွေတိုးမြင်သာအောင် ထင်းခုတ်စားမကို ထောက်ထားလေ၏။

ငွေတိုးသည် ထင်းခုတ်စားမကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်သွားပြီး ထိုညက ထားမေ၏အခန်းသို့ ဝင်ဇလာဝံ့ချေ။ အကြံသမားငွေတိုးသည် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး သံဃာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းသောအချိန်၌ အိမ်ရှေ့ထွက်၍ မျက်နှာသစ်လေ၏။

ထိုအခါ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိလူများသည် ထိုနေ့ညက ထားမေ၏အိမ်၌ ငွေတိုးအိပ်စက်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းတို့ကြားသိသော ကောလဟာလ မှန်ကန်နေပြီဟု ယူဆကာ ထားမေကို ရှုတ်ချ၍ ကောလိပ်ကျောင်းတက်နေသော ရွှေတိုးကို သနားဂရုဏာသက်ကြလေ၏။

မြို့လူမိုက်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော ငွေတိုးကိုမူ ထူးပြီး အပြစ်တင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

❦❧❦❦

တောနာတပေ

ထိုနေ့ညက ထားမေတို့အိမ်၌ ငွေတိုးအိပ်စက်သည် သတင်းသည် တစ်မြို့လုံးပြန့်နှံသွားလေ၏။ အနှိပ်သည်မိမိုးသည် လှရင်ကို လာရောက်နှိပ်နယ်၍ ထားမေနှင့် ငွေတိုး၏ သတင်းကို ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ငွေတိုးသည် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် လှရင်၏နေအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

လှရင်သည် အနှိပ်သည်မိမိုးမမြင်အောင် မျက်လုံးမှတ်ပြု၍

“ငွေတိုး နင်ညက အဆင်ပြေသွားပြီလား”

တောနာတပေ

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ငွေတိုးက မလုံမလဲအမူအရာဖြင့်

“ဟာဗျာ၊ သူများတွေသိကုန်ဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးက လူ
အများသိသင့်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ အနှိပ်သည်မိမိုးသည် ထိုစကားကို
ကောင်းစွာကြားလိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ငွေတိုး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။
ငွေတိုးထွက်ခွာသွားသောအခါ လှရင်က အနှိပ်သည်မိမိုး
ဘက်သို့လှည့်၍

“ဒီမှာမိမိုး၊ ထားမေရော ငွေတိုးရော တို့ သူငယ်ချင်း
တွေနော်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အနှိပ်သည်လုပ်တဲ့အိမ်တွေ
မှာ လျှောက်မပြောနဲ့”

ဟုပြောလေရာ မိမိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“ကြံကြံဖန်ဖန် မလှရင်ရယ်၊ ကျွန်မ စကားမရွပ်
တတ်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

လှရင်သည် မိမိုးလို အနှိပ်သည်မိန်းမအား လျှောက်

မပြောပါနှင့်ဟု တားလိုက်ခြင်းဖြင့် မကြာမီ တစ်မြို့လုံးသို့
ပြန့်သွားမှာသိ၏။

လှရင်က သက်ပြင်းချ၍

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါတို့ထင်သလိုမဟုတ်ကြပါ
စေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဟာ၊ ငါကတော့ ကောလိပ်ကျောင်း
တက်နေတဲ့ ရွှေတိုးကိုပဲ သနားပါတယ်၊ ဒီမှာ မတ်နဲ့မရီး
ဇာတ်လမ်းရှုပ်နေတာကို မသိရှာဘူး၊ သူသိများသိရင် စာကို
တောင် ဖြောင့်အောင်သင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ နင်လဲ
ထားမေနဲ့ငွေတိုးအကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ နုတ်လှုံနော်”

ဟုထိုသတင်းကို ပိတ်သလိုနှင့် အမြန်ဆုံးပြန့်သွား
အောင် ပြောလေ၏။

အနှိပ်သည်မိမိုးကဲ့သို့ အတင်းပြောတတ်သူတို့၏သဘာဝ
မှာ နှုတ်ပိတ်ထားသောစကားကိုအလွန်ပြောချင်သည်နှင့်
သဘောဆီပ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဈေးတွင်လည်းကောင်း၊ သူမ
နှိပ်ရာအိမ်များ၌လည်းကောင်း လှည့်လည်ပြောဆိုလေတော့၏။

မကြာမီ တစ်မြို့လုံးအနှံ့သို့ ထိုသတင်းပြန့်နှံ့သွားလေ

တော့၏။

တစ်မြို့လုံးရှိလူများသည် ထိုကောလဟာလကို မရိုးနိုင်
အောင်ပြောဆိုကြကုန်၏။

❖ ❖ ❖ ❖

ရွှေတိုးသည် ကျောင်းအားသည့်အချိန်တိုင်း ထားမေထံ
သို့စာရေးလေ၏။

သူ၏မိဘများထံသို့လည်း ရေးလေ့ရှိ၏။ ထားမေက
လည်း ရွှေတိုးထံမှ စာရသည့်အခါတိုင်းပြန်ကြားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ရွှေတိုးသည် မယားဖြစ်သူထံမှ စာကိုမျှော်
နေစဉ် မယား၏စာရောက်မလာဘဲ လှရင်ထံမှ စာတစ်စောင်
ရောက်ရှိလာ၏။

လှိုင်သည် ရွှေတိုးထံသို့ အားသည့်အချိန်၌ စာရေး
 လေ့ရှိ၏။ လှိုင်ရေးသားသောစာထဲ၌ မိန်းမတို့သည် မြစ်တို့
 ၏သဘောကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့တတ်ပြီး လေယူရာ ယိမ်းနွဲ့
 တတ်သော သဘောရှိကြောင်း၊ ကမ္ဘာကျော်တစ်ထောင့်တစ်ည
 ပုံပြင်ကြီး၌ မိန်းမတို့၏ သစ္စာမဲ့မှုများကိုရေးသားထားကြောင်း၊
 ထို့ကြောင့် မိန်းမတို့မည်သည် ဆိတ်ကွယ်ရှာ၌ ကြာကြာထား
 ၍ မသင့်ကြောင်း အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွဲထွက်သည့် သဘောမျိုး
 ရေး သားထားလေ၏။

ရွှေတိုးသည် လှိုင်၏ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သော်
 လည်း သူ၏မယားထားမေကို ယုံကြည်သောကြောင့် စိတ်ချ
 လက်ချနေနိုင်၏။

သို့သော် လှိုင် အကြောင်းမတူဘဲ ထိုစာမျိုးမရေးတန်
 ရာဟု တွေးကာ ရင်မောသွားရပြန်၏။

လှိုင်သည် မကြာမီ ရွှေတိုးထံသို့ စာတစ်စောင်ထပ်၍
 ရေးပြန်၏။ ထိုစာထဲ၌ ထားမေနှင့်ငွေတိုးတို့၏ မတ်နှင့်မရီး
 နေထိုင်ဆက်ဆံပုံကို တစ်မြို့လုံးရှိလူများ မျက်စိနှောက်နေ

ကြကြောင်း၊ မိမိသည်သူငယ်ချင်းကောင်းဖြစ်၍ အသိပေး
 ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏စကားကို မယုံလျှင် မြို့သို့ပြန်လာ
 ပြီး စုံစမ်းနိုင်ကြောင်း၊ ငွေတိုးသည် ထားမေတို့၏ နေအိမ်၌
 ညအိပ်ညနေ ပြုလုပ်နေကြောင်းကို တစ်မြို့လုံးရှိလူများ ရိပ်စား
 မိနေကြောင်း၊ ယခုဤစာကို ဖတ်ရှုပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံး
 ဖြတ်ဘဲ ခေါင်းအေးအေးထား၍ ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်စေလို
 ကြောင်း ရေးသားထား၏။

ထို့အပြင် ရွှေတိုးကဲ့သို့ ရိုးသားကြိုးစားပြီး ကောလိပ်
 ကျောင်း၌ မိသားစုအရေးအတွက် စာကိုကြိုးကြိုးစားစားသင်
 ယူနေသူအား ထိုကဲ့သို့ စိတ်ဆင်းရဲစေမည့် သစ္စာဖောက်မှု
 မျိုး ကြုံတွေ့ရခြင်းကို သူမ အလွန်စိတ်မကောင်းကြောင်းဖော်
 ပြထား၏။

ရွှေတိုးသည် လှိုင်ထံမှ တိတိကျကျရေးသားထားသော
 စာကို ဖတ်၍ ဗလောင်ဆူသွားလေ၏။

ရွှေတိုးသည် လှိုင်၏ စိတ်သဘောထားကိုသိသဖြင့်
 မမှန်ဘဲ လုပ်ကြံ၍ ရေးမည့်သူမဟုတ်ဟု ယူဆ၏။

၂၀၆ မင်းမြတ်သူရ

ထို့ပြင် ညီဖြစ်သူ ငွေတိုးသည် သစ္စာတရားရှိသူ မဟုတ်
ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသို့ဖောက်ပြန်ရာ၌ ထားမေသည်
သာ အဓိကကျ၏။

ထားမေသည် ငွေတိုးလိုလူ၏ဖြားယောင်းသွေးဆောင်
မှုမျိုးကို လက်ခံမည့်မိန်းမမဟုတ်ချေ။

ထားမေသည် လင်အပေါ် သစ္စာရှိသူဖြစ်ပြီး မှားယွင်းမှု
ရှိလျှင် အသက်အသေခံမည့်မိန်းမမျိုးဖြစ်၏။

ညီဖြစ်သူ လူရှုပ်လူပွေ ငွေတိုးကိုမူ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း
မရှိချေ။ ထားမေသည် လင်ယောက်ျားအပေါ် သားကိုသခင်
လင်ကိုဘုရား စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်၏။

ညအိပ်ရာဝင်တိုင်းလည်း မိမိကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှ
အိပ်စက်တတ်၏။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးက ထားမေနင့်
ငွေတိုး ဖောက်ပြန်နေပါသည်ဟု စွပ်စွဲစေကာမူ ထားမေကိုယ်တိုင်
က ဖောက်ပြန်ပါသည်ဟု ဝန်မခံသရွေ့ မယုံကြည်ဟု ဆုံးဖြတ်

ဝေတနာတပေ

ရမှတ်အမှတ် ၂၀၇

လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုး၏ရင်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

ဝေတနာတပေ

တစ်နေ့သ၌ ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူး၏ အိမ်အနီးသို့ အခြားသောအရပ်မှ မအုန်းသီးဆိုသောမိန်းမ ပြောင်းရွှေ့လာလေ၏။ မအုန်းသီးသည် ထိုအိမ်ကို အိမ်ရှင်ထံမှ ငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မအုန်းသီးသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်စားသောက်၏။ တစ်နေ့တွင် ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူးမွေးထားသော ကြက်တစ်ကောင် ပျောက်သွားလေ၏။

ဒေါ်ဖူးသည် သူ၏ကြက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ခိုးယူ

ခြင်းခံရကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။ မကြာမီ ရက်များအတွင်း ကြက်ခြံအတွင်းရှိ ကြက်များတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပျောက်ပြန်၏။

ကြက်များကို အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့မလွှတ်ဘဲ ခြံအတွင်း၌ ထားရှိသော်လည်း ကြက်များအမြဲပျောက်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သားအမိနှစ်ယောက် ညအိပ်ဘဲ စောင့်ဖမ်းရာ တစ်ဖက်ခြံမှ မအုန်းသီးကိုယ်တိုင် ကြက်ခြံအတွင်းသို့ ဝင်၍ ကြက်ခိုးကြောင်း လက်ပူးလက်ကြပ်မိ၏။

ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူးသည် မိမိ၏ရှိစုမဲ့စု ကြက်ကလေးများ ခိုးယူနေသောကြောင့် မအုန်းသီးကို ဒေါ်သပုန်ထပြီး

“ညည်းဘာလို့ အိမ်နီးချင်းချင်း မျက်နှာပျက်အောင် လုပ်ရတာလဲ၊ ငါ့ခြံထဲက ကြက်တွေ ညည်းရောက်လာမှ ဆွောက်တာ ၅ ကောင်ရှိပြီ၊ ညည်းအားလုံး ပြန်လျှော်ပေးပါ”

ဟုပြောလေရာ မအုန်းသီးက ရိုင်းပြစ်ဖြင့် ပြန်လည် ပြောဆိုလေရာ ဒေါ်ဖူးသည် စိတ်မထိမ်းနိုင်ဘဲ မအုန်းသီးကို အနီးရှိ ဒယ်အိုးဖြင့် ပစ်ပေါက်ရာမှ စတင်၍ ရန်ဖြစ်ကြ၏။

ထားမေသည် မိခင်ဖြစ်သူကို ရန်မဖြစ်ရန် ဖြန့်ဖြေပြီး ကြက်များခိုးယူခံရခြင်းကို ရပ်ကွက်လူကြီးများထံသို့ တိုင်ကြားလေ၏။

ရပ်ကွက်လူကြီးများသည် မအုန်းသီးကို ထိုသို့မပြုလုပ်ရန် ဆိုဆုံးမလေရာ မအုန်းသီးသည် ဝိုယို၍ သူမမှာအပြစ်မရှိဘဲ သားအမိနှစ်ယောက်ပေါင်း၍ လုပ်ကြံစွပ်စွဲကြောင်း ပြောလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူမ၏စကားကို မယုံကြည်သော လမ်းလူကြီးများ၏ ပူဆူကြိမ်းမောင်းခြင်းခံရကာ ကြက်များ၏ တန်ဖိုးကို ပြန်လည်ပေးလျော်စေ၏။

မအုန်းသီးသည် ရပ်ကွက်လူကြီးများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ ကြက်ငါးကောင်၏တန်ဖိုးကို ပေးလျော်လိုက်ရ၏။

မအုန်းသီးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ထားမေတို့မိသားစုကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ကာ အမြဲလိုလို စောင်းမြောင်းပြောဆို နေလေတော့၏။ တစ်ခါကလည်း ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူးနှင့် မအုန်းသီး

သည် ဈေးထဲမှာဆုံတွေ့ပြီး စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည်ဟု ကြားသိရ၏။

ထားမေသည် အရှက်မရှိသော လူနှင့်ရန်မဖြစ်ရန် မိခင်ကို တားဆီးရ၏။

သို့သော် ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူးနှင့် မအုန်းသီးတို့ သည် ရှေးဘဝက ရန်ဘက်များပမာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့သည်နှင့် စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေကြ၏။

တစ်နေ့တွင် မအုန်းသီးသည် အိမ်ရှေ့၌ထိုင်၍ ဆန်ပြာနေလေ၏။

ထိုစဉ် အမည်မသိလူတစ်ဦးသည် ဆန်ပြာနေသော မအုန်းသီးကို မြင်သောအခါ မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်စုံတစ်ရာကိုရှာဖွေ၏။

ထိုအခါ ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူး၏ပေါက်လက်စသင်းပုံအနီး၌ထောင်ထားသော ဓားမကိုမြင်လေ၏။ ထိုသူသည် ဓားကို ပြေးယူ၍ ဆန်ပြာနေသော မအုန်းသီးအနီးသို့သွားကာ “မိန်းမယုတ်မ သေပေတော့”

ဟုကြုံးဝါးကာ ဓားမနှင့်တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ခုတ်လေရာ မအုန်းသီးသည် အော်ဟစ်ပြီးလဲကျသွားလေ၏။

မအုန်းသီး၏ အော်သံကြောင့် ဒေါ်ဖူးသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်၍ ပြေးကြည့်လိုက်ရာ ဓားမကိုယ်ထားသော လူတစ်ဦးက မအုန်းသီးကို ခုတ်သတ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုသူသည် ဓားမကိုပစ်ချ၍ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများစွန်းပေကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှရင်နှင့်ငွေတိုးတို့သည်မြို့ပြင်၌ သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး စက်ဘီးနင်း၍ပြန်လာကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများစွန်းပေနေသော အမည်မသိလူတစ်ဦးတောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

လှရင်တို့သည် စက်ဘီးကို ဒေါ်ဖူးတို့အိမ်ရှေ့သို့ ကမ်းကတန်း ဆက်နင်းလေရာ မအုန်းသီးအနီး၌ သွေးများစိုရွှဲနေသော ဓားမကို ကိုင်၍ ရပ်ကြည့်နေသော ဒေါ်ဖူးကို မြင်ရလေ၏။

လှရင်သည် ယုတ်မာသောအကြံအစည်ရှိသူပီပီ ဓားမ

ကိုင်၍ ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေသော ဒေါ်ဖူးကိုကြည့်၍ ထားမေကို ဒုက္ခပေးရန် အကြံတစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာ၏။

ထို့ကြောင့်လှရင်သည် ဒေါ်ဖူးကို မသင်္ကာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟယ်...ဒေါ်ဖူး၊ ဒီမိန်းမကို ဒေါ်ဖူးသတ်လိုက်ပြီလား၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဖူးသည် ကမန်းကတန်း လက်ကာပြု၍

“အို...အဒေါ် မသတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အဒေါ်အိမ်ထဲမှာ ဟင်းချက်နေတုန်း အိမ်ရှေ့ကနေ မအုန်းသီးရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြိုက်ကြားတော့ ပြေးထွက်ကြည့်တာ၊ ဘယ်ကလာတဲ့လူလဲမသိဘူး၊ အဲဒီလူက မအုန်းသီးကို ဓားမနဲ့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်ခုတ်နေတယ်၊ အဒေါ်လဲ လန့်ပြီးအော်လိုက်တော့ အဲဒီလူက ဓားမကိုချပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ဒီလူဟာ အဒေါ်ရဲ့ထင်းခုတ်တဲ့ ဓားမကိုယူပြီး မအုန်းသီးကို သတ်သွားတာပဲ၊ အမလေး ရက်စက်လိုက်တာကွယ်”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးက ဒေါ်ဖူးကို အထိတ်တလန့် ကြည့်၍

“ဒါဆိုရင် မအုန်းသီးကို ခုတ်သွားတဲ့ဓားမက အဒေါ်ရဲ့ ဓားမပေါ့၊ ပုလိပ်တွေလာရင် ဒီလိုပြောလို့မရဘူးနော်၊ ပုလိပ် တွေက ဒေါ်ဖူးကို ခွပ်စွဲလိမ့်မယ်”

ဟုစေတနာကောင်းဖြင့် အကြံပေးလေရာ လှရင်က ဝင် ရောက်၍

“ဟဲ့ ငွေတိုး နင်ဘာမှမသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ဝင်ပြောနေ တာလဲ၊ ပုလိပ်ကိုသွားတိုင်လို့ တစ်နေ့အမှန်ပေါ်သွားရင် ဒေါ်ဖူး အသားလွှတ်တရားခံဖြစ်နေမယ်၊ ဒီမှာ ဒေါ်ဖူး၊ တရားကို နုတ်စောင့်တယ်၊ အမှန်အတိုင်းသာ ပုလိပ်ကိုပြောပါ၊ ကဲ... ကျွန်မတို့မှာ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ပုလိပ်ဌာနကို သွားတိုင် ကြမယ်၊ ဒေါ်ဖူးရဲ့ဓားမကိုလဲ သက်သေခံအနေနဲ့ ယူခဲ့ကြ မယ်”

ဟုပြောကာ ဒေါ်ဖူးကိုပုလိပ်ဌာနသို့ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။ မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်ဖူးအား ပုလိပ်ဌာနသို့ တစ်ကိုယ်

တည်း သွားရောက်တိုင်ကြားစေရန်လွှတ်လိုက်၏။

လှရင်သည် ငွေတိုးကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွား ပြီးလေလံတီးတိုးဖြင့်

“ထားမေကို လက်စားချေချင်တဲ့ ငါတို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် မမျှော်လင့်ဘဲပြည့်ပြီဟဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ငွေတိုးသည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် လှရင်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ပြည့်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လှရင်သည် ငွေတိုး၏အမေးကိုမဖြေဘဲ အတန်ကြာ အောင် မျက်မှောင်ကြွတ်စဉ်းစားပြီး

“ကောင်းပြီ၊ နင့်ကိုငါတို့တပ်ပြောတော့မယ်၊ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင်ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ငါ့စကားကိုနား ထောင်ရမယ်၊ ပုလိပ်ဌာနက ငါတို့ကိုစစ်ဆေးရင် ငါကရှေ့က ထွက်ဆိုတဲ့အတိုင်း နင်လိုက်ထွက်ရမယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးစီးလာရင်း လမ်းမှာသွေးတွေရွှံ့စွဲနေတဲ့လူတစ်ယောက်

ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ၊ မအုန်းသီးကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

လှရင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပြီ အဲဒီလူကို ငါတို့တွေ့တာကို ပုလိပ်ဌာနကို လုံးဝမပြောရဘူး၊ နင် ငါထွက်တဲ့အတိုင်း လိုက်ထွက်ပါ”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဟဲ့...ဒါဆိုရင် ဒေါ်ဖူးလူသတ်မှုနဲ့ထောင်ကျမှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ လှရင်က

“ငါတို့က ဒေါ်ဖူးကိုအမှန်တကယ်ထောင်ကျအောင် မလုပ်ပါဘူး၊ နင်စိတ်ချစမ်းပါ၊ နင်ကိုငါ နောက်ဆုံးပြောမယ်၊ နင်ငါ့ကိုတစ်သက်လုံးပေါင်းချင်ရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်းထွက်ပါ၊ ဒီလိုမှမထွက်ရင် နင်ကိုငါ မယူနိုင်ဘူး”

နောက်ဆုံးတွင် ငွေတိုးသည် လှရင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်

သဖြင့် သူမ ထွက်ဆိုသည့်အတိုင်းထွက်ရန် ကတိပြုလေ၏။

ပုလိပ်အရာရှိသည် လှရင်နှင့်ငွေတိုးတို့ထံသို့လည်း လာရောက် စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုအခါ လှရင်က ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ထွက်ဆိုပြီး ငွေတိုးက အနောက်မှထွက်ဆိုလေ၏။

လှရင်တို့သည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာနေရာမှ သွေးသံရဲရဲ ရှိနေသော လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားခြင်းကို ထိန်ချန်၍ ထွက်ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်များသည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ၌ တရားခံဟု သံသယဖြစ်ဖွယ်အရှိဆုံးလူမှာ ဒေါ်ဖူးဖြစ်နေလေ၏။ သေသူကို သတ်ဖြတ်သောဓားမမှာလည်း ဒေါ်ဖူးနေ့စဉ် အသုံးပြုသော ထင်းခုတ်ဓားမဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ဒေါ်ဖူးနှင့်သေသူ မအုန်းသီးသည် မကြာခဏ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ရန်ငြိုးရန်စရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်များက ဒေါ်ဖူးကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနေလေ၏။

ထားမေသည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေတိုးကို

သာ အားကိုးရ၏။ ထားမေသည် ရန်ကုန်၌ကောလိပ်ကျောင်း တက်နေသော ရွှေတိုးထံသို့ မိခင်မတရားဖမ်းဆီးခံရသည့် အကြောင်း စာတစ်စောင်ရေးလိုက်၏။

ပြီးမှ ရွှေတိုး၏စာမေးပွဲအလွန်နီးကပ်နေပြီး ထို အကြောင်းများကိုကြားပြီး စိတ်ဆင်းရဲကာ စာမကျွန်နိုင်မှာစိုး သည့်အပြင် စာမေးပွဲမဖြေဘဲ မြို့သို့ပြန်လာမှာစိုးသဖြင့် စာကို စုတ်ဖြုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ထားမေသည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာအရပ်၌ အဓိကသက်သေနှစ်ဦးဖြစ်သော လှရင်ထံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လှရင်သည် ထားမေကိုမြင်သောအခါ မျက်နှာတည် တည်ဖြင့်

“အဲဒီနေ့က ဒေါ်ဖူးက တော်တော်ကိုဒေါသဖြစ်နေတာ၊ ဒေါ်ဖူးဒီလောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက်လုပ်မယ်လို့ မထင် ဘူးထားမေရယ်”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် လှရင်၏စကားကို တအံ့ တဩနားထောင်၍

“ဟင်...ဒါဆိုရင် အမေက မအုန်းသီးကို ဓားမနဲ့ခုတ် နေတာ လှရင်တို့မြင်တယ်ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ လှရင်က သူမ၏ရင်ကိုလက်ဖြင့်ဖိ၍ “မြင်တာပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ်တော့ ဒီမြင်ကွင်းကို အသည်း ထိတ်လွန်းလို့ ဒီနေ့အထိ မျက်လုံးထဲကမထွက်ဘူး၊ သွေးတွေ ထွက်တာမှ မနည်းဘူးပဲ”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် မိခင်ဒေါ်ဖူးက ဤမျှ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်မည်မထင်သဖြင့် အလွန်အံ့ဩနေမိ၏။

မိခင်ဖြစ်သူကလည်း သူမ၌ အပြစ်မရှိဘဲ မတရား အဖမ်းခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောနေ၏။

ထို့ကြောင့် ထားမေက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်ရဲ့လားလှရင်ရယ်၊ အမေပြောတော့ သူ မအုန်းသီး ကို လုံးဝမသတ်ဘူးတဲ့”

ဟုပြောလေရာ လှရင်က

“အမလေး၊ အဲဒီတုန်းက အဒေါ်ပုံကိုကြည့်ရတာ သရဲ စီးနေသလိုပဲ၊ သူလုပ်တဲ့ပြစ်မှုကို သူမေ့ပြီး ကယောင်ကတန်း

ပြောနေတာနဲ့တူတယ်။ ဒေါ်ဖူး လူသတ်နေတာ ကိုယ့်မျက်လုံး
နဲ့ တပ်အပ်မြင်တာ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်
နဲ့အတူ ငွေတိုးလဲရှိတယ်။ နင်မယုံရင် ငွေတိုးကို သွားမေး
ကြည့်ပါလား။”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် လှရင်၏စကားကို
ယုံကြည်ရမလိုဖြစ်သွား၏။ မိခင်ဖြစ်သူသည် မအုန်းသီးကို
အလွန်မုန်းတီးရှုံ့ရှာနေကြောင်း သတိပြုမိ၏။

မိခင်သည် အမုန်းစိတ်ကြီးလွန်း၍ မအုန်းသီးကို သတ်
ဖြတ်ပြီး မိမိမသတ်ပါဟု ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေခြင်း
ပေလော။ ထိုအခါ လှရင်က

“အဲဒီတုန်းက ပုလိပ်တွေ မေးတုန်းက အမှန်အတိုင်း
ပြောလိုက်ရင် ဒေါ်ဖူးဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့။ တို့နဲ့ထားမေ
က သူငယ်ချင်းအရင်းအချာတွေပဲဖြစ်တယ်။ ဒေါ်ဖူးကိုလဲ
ထောင်ကျမှာ မလိုလားတာနဲ့ ပုလိပ်တွေရဲ့အမေးကို အမှန်
အတိုင်းမဖြေခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက ငွေတိုးကိုလဲ အမှန်အတိုင်း
မဖြေဖို့ ကိုယ်ပဲ တိုက်တွန်းခဲ့တာပေါ့။”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် မိခင်အတွက် စိုးရိမ်ကြီး
စွာဖြင့်

“ကျေးဇူးပါပဲ လှရင်ရယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ လှရင်ရဲ့
ကျေးဇူးက တို့မိသားစုမှာအများကြီးတင်နေပြီပေါ့။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှရင်က

“ရွှေတိုးရဲ့မျက်နှာကလဲ ရှိသေးလို့ အမှန်အတိုင်း မဖြေ
ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လိမ်ညာထွက်ဆိုတဲ့အတွက် ပုလိပ်က အမှု
ပတ်မှာစိုးရတယ်။”

ဟုထားမေ၏မျက်နှာကို မသိမသာအကဲခတ်ရင်းပြော
လေ၏။ ထားမေသည် လှရင်ကို အလွန်ရိုးကျိုးစွာဖြင့်

“သူငယ်ချင်းကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဟယ်”

ဟုပြောလေရာ လှရင်က ထားမေကိုစူးစိုက်ကြည့်၍

“ကျေးဇူးမမေ့ရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူးထားမေ။ ပုလိပ်ကို
ထိန်ချန်ထွက်ဆိုမှုနဲ့ ငါနဲ့ငွေတိုး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။
ငွေတိုးကိုလဲ အမှန်အတိုင်းမပြောဖို့ ငါပဲ ပိတ်ထားရတယ်။
ဒီတော့ နင်နဲ့ငါ အပေးအယူတစ်ခုလုပ်ကြရအောင်။”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် လှရင်၏မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဘယ်လိုအပေးအယူလဲလှရင်၊ ငါတော့ ခေါင်းတွေ ရှုပ်လာပြီ”

ဟုပြောလေရာ လှရင်က ရယ်မော၍

“ရှေ့ဆက်ပြီး နင်ခေါင်းရှုပ်ရုံမကဘူး၊ ရင်တောင်ကွဲရဦးမယ်၊ နင်နဲ့ငါ အပေးအယူတစ်ခုလုပ်ရမယ်၊ အပေးအယူလုပ်ဖို့ သဘောမတူရင်တော့ ပုလိပ်တွေဆီမှာ အမှန်အတိုင်း ငါဖြေတော့မယ်၊ နင့်အမေ ကျူးလွန်တဲ့လူသတ်မှုမှာ ငါတို့ အချောင်တရားခံမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လောလောဆယ် နင်ငွေတိုးနဲ့ သွားတွေ့ပါ၊ ပြီးရင် ပုလိပ်ဌာနကိုသွားပြီး နင့်အမေရဲ့ အခြေအနေကို စုံစမ်းလိုက်ပြီး၊ ပြီးတော့မှ ငါ့ဆီပြန်လာနဲ့”

ဟုဆိုကာ ထားမေအား မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထားမေသည် ငွေတိုးထံသို့သွား၍ မိခင်ဖြစ်သူ၏ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလေရာ ငွေတိုးသည် လှရင်သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်ဖူး လူသတ်မှုကျူးလွန်သည်

ဟု ဖြေလေ၏။

ထားမေသည် ငွေတိုးကိုယ်တိုင်က မိခင်လူသတ်မှုကျူးလွန်သည်ဆိုသဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားပြီး

“နင်ငါ့ကို ဘာလို့အမှန်အတိုင်းမပြောခဲ့တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ငွေတိုးက

“နင်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါလိမ်ညှာခဲ့တာပါ၊ တကယ်တော့ ဒေါ်ဖူးက မအုန်းသီးကို ဓားမနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ခုတ်သတ်နေတာ အမှန်ပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထားမေသည် မိခင်ဖြစ်သူအတွက် လွန်စွာ စိတ်သောကရောက်ရလေ၏။ ထို့နောက်ထားမေသည် မိခင်ကို ချုပ်နှောင်ထားရာ ပုလိပ်ဌာနသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ၏။

ဒေါ်ဖူးသည် လူသတ်မှုမကျူးလွန်ဘဲ မတရားချုပ်နှောင်ခံနေရသဖြင့် မျက်နှာညှိုးငယ်နေလေ၏။

ထားမေသည် ဌာနအုပ်ကြီးထံသို့ဝင်၍ အမှုအခြေအနေကို မေးမြန်းရာ ဌာနအုပ်ကြီးက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“အမှုအခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ဒေါ်ဖူးနဲ့ မအုန်းသီးက ရန်ငြီးရန်စလဲရှိတယ်၊ လူသတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ဓားကလဲ ဒေါ်ဖူး ရဲ့ဓားဖြစ်နေတယ်၊ ဒေါ်ဖူးက လူသတ်သမားကိုတွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာသက်သေမှ မပြနိုင်ဘူး၊ ဒေါ်ဖူး အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် အိမ်သို့ပြန်၍ မိခင် အတွက် ဝမ်းပန်းတနည်းရှိကိုင်နေလေ၏။

ထို့နောက် လှရင်၏ အပေးအယူဆိုသည်ကို သိရှိလို သဖြင့် လှရင်ရှိရာသို့ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ရောက်သွား၏။

လှရင်သည် ထားမေကို မည်သည့်စကားမျှ မဆိုဘဲ အင်္ဂလိပ်လို လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ရိုက်ထားသော စာတစ်စောင်ကို ပေးကာ

“ဟောဒီစာမှာ ထားမေ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါ၊ မထိုး ဘူးဆိုရင်တော့ ဒေါ်အုန်းသီးရဲ့ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းထွက်ဆို မယ်”

ထားမေသည် အင်္ဂလိပ်လိုရေးသားထားသော စာကို

ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများပြာဝေသွားလေ၏။ ပြီးနောက် ဒေါတသကြီးဖြင့်

“လှရင် နင် ယုတ်မာလှချည်လား၊ နင် ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးတဲ့အလုပ်ကို နင် လုပ်ရဲသလား”

ဟုပြောဆိုလေရာ လှရင်က ထားမေကို မထီလေးစား ကြည့်၍

“လောကမှာ ဘယ်အရာမှ အလကားမရနိုင်ဘူးလေ၊ နင် ငါ့ကို တစ်ချိန်က အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါ ရင်ကွဲခဲ့ရတယ်၊ တစ်မြို့လုံးက ငါ့ကို မယ်ကျန်ရစ်ဆိုပြီး လှောင်ပြောင်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုတော့ ငါ့အလှည့်ရောက်ပြီ၊ နင့် အမေကိစ္စနဲ့ နင့်လင်ကိစ္စ ဘယ်ကိစ္စကို နင်ရွေးမလဲ၊ နင်ကြိုက် တဲ့ လမ်းကိုရွေးလို့ရတယ်၊ ငါ မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ငါတို့က နင့်အမေကိစ္စကို ထိန်ချန်လို့ အမှုပတ်လိမ့်မယ်၊ နင်စဉ်းစားဖို့ တစ်ရက်အချိန်ပေးမယ်၊ တစ်ရက်ပြည့်မှ စာကို လက်မှတ် ထိုးပါ။ အဲဒီစာကို နင်ယူပြီး နောက်တစ်နေ့ လက်မှတ်ထိုး

ပြီးမှပေးပါ။ နောက်ကျလို့မရဘူးနော်၊ မနက်ဖြန်မှ စာကို လက်မှတ်ထိုးမပေးရင် ပုလိပ်တွေဆီမှာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ လိုက်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ပြီး စာကို ယူသွားလေ၏။

ထားမေသည် စာကိုတစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက်ဖတ်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုမိ၏။

ထိုစာသည် မိမိနှင့်ချစ်လင် ကွဲတွာစေသည့် စာဖြစ် ကြောင်းကောင်းစွာရိပ်စားမိ၏။

ထိုစာကိုဖတ်ရှုပြီး ရွှေတိုးတစ်ယောက် အလွန်စိတ်ထိ ခိုက်ကြေကွဲပေလိမ့်မည်။ မိမိကိုလည်း သစ္စာဖောက်သော မယားဟု များစွာနာကြည်းမုန်းတီးသွားနိုင်၏။

လင်ဖြစ်သူ၏ အမုန်းတရားကို ရင်စီးခံပြီး လင်နှင့်ကွဲ တွာရဦးမည်။

လှရင်သည် အလွန်ရက်စက်ယုတ်မာသော မိန်းမ တစ် ယောက်ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခတွေ့နေချိန်မှာ အခွင့်အရေး

ယူရက်သည်။

လှရင်သည် မိမိ၏လင်ဖြစ်သူကို လိုချင်သောကြောင့် အလွန်ရက်စက်သော အပေးအယူတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ထို အပေးအယူကို လက်သင့်မခံလျှင် မိခင်ကြီးထောင်ကျသွား နိုင်၏။

မိခင်၏ကျေးဇူးသည် မိမိ၏တစ်သက်တွင် ဆပ်၍မကုန် နိုင်အောင် များပြားလှ၏။

မိခင်၏အသက်မှာ ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်၏။ ဤအသက် အရွယ်မှ ထောင်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရလျှင် ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြင့် အသက်ဆုံးရမှာသေချာ၏။

မိခင်ကြီး လွတ်မြောက်စေရန် လှရင်အလိုကျ လက်မှတ် ရေးထိုးလိုက်လျှင် လင်ဖြစ်သူက မိမိကို ဖောက်ပြန်သော မယားဟုဆိုကာ တစ်သက်လုံးရှုံ့မုန်းပြီးနေပေလိမ့်မည်။

ထားမေသည် လင်ဖြစ်သူ၏ အမုန်းကို ခံရသည်ထက် သေရတာမှ မြတ်ဆေးသည်ဟု ယူဆထားသူဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်တော့လည်း မိခင်ကြီး ဒုက္ခရောက်မည့်

၂၂ မောင်မြတ်သူရ

အရေးဖြစ်နေ၏။

ထားမေသည် နောက်ဆုံး၌ မိခင်ကြီး၏အကျိုးစီးပွား
အတွက် လှရင်အလိုကျ လက်မှတ်ရေးထိုးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မိမိတို့လင်မယား ကွဲကွာ
ဖို့ အလွန်သေချာသွားပြီဟု တွေးကာ တစ်ညလုံး ဝမ်းပန်း
တနည်း ရှိက်ငိုလိုက်လေ၏။

✱ ၁၃ ✱

နောက်တစ်နေ့၌ ထားမေသည် လှရင်ထံသို့ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစွာဖြင့် ရောက်ရှိသွားပြီး

“လှရင် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သိပါပြီ၊ လှရင်လို
ချင်တာ ရပါစေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစာကိုတော့ လက်မှတ်မထိုး
ပါရစေနဲ့ လှရင်ရယ်၊ ကတိပေးပါတယ်၊ ဒီနေရာကထွက်သွား
ပါမယ်၊ ငါ့ယောက်ျားကိုလဲ ကွာရှင်းပေးပါမယ်၊ နင့်တို့ အေး
အေးဆေးဆေးနေထိုင်ကြပါ”

ဟုပြောလေရာ လှရင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီလိုဘယ်ရမလဲဟာ၊ နင်ယောက်ျားက နင့်ကိုမုန်းတီး
 ရွံရှာမှ ငါ့ကိုလက်ထပ်မှာပေါ့၊ နင့်ကို မုန်းတီးရွံရှာမှုမဖြစ်ရင်
 နင်ယောက်ျားလိုလူဟာ တစ်သက်လုံး နောက်မိန်းမယူမဲ့လူမျိုး
 မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ...အချိန်ကြာတယ်၊ နင်လက်မှတ်မထိုးဘူး
 လား၊ ဒါဆိုရင်လဲ ဒီလူသတ်မှုကို နင့်အမေ ဒေါ်ဖူးသတ်တယ်
 ဆိုပြီး ပုလိပ်ဌာနမှာ ငါသွားပြီးထွက်ဆိုလိုက်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ထားမေသည် လှရင်၏စကားကို မငြင်း
 ဆန်နိုင်တော့ဘဲ စာ၌ ‘လက်မှတ်ကို ငိုယို၍ ထိုးလိုက်ရလေ
 ၏။ ထားမေသည် လက်မှတ်ထိုးရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်း
 သဖြင့် စာပေါ်သို့ သူမ၏မျက်ရည်တောက်တောက်ကျ
 လေ၏။

လှရင်သည် ထားမေလက်မှတ်ထိုးလိုက်သောစာကို
 ဖတ်၍ သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေ၏။

✻

ကောလိပ်ကျောင်းတက်နေသော ရွှေအိုးသည် ထားမေ
 ထံမှရောက်လာသောစာကို ဖတ်၍ပြီး မျက်လုံးများပြာဝေသွား
 လေ၏။ စာကိုဖတ်ပြီးမယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရှု၏။

စာကို အင်္ဂလိပ်လို လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ရေးသားထားသည်
 မှာ ထူးခြား၏။

ထားမေသည် ယခင်က စာရေးတိုင်း ဖောင်တိန်ဖြင့်
 ရေးလေ့ရှိ၏။

ယခု စာ၌ လက်နှိပ်စက်နှင့်ရိုက်ထားသည်မှာ ထူးခြား၏။ သို့သော် စာ၏အောက်ခြေ၌ ထိုးထားသောလက်မှတ်မှာ ထားမေ၏လက်မှတ်အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမေ၏ ဖောက်ပြန်မှုကိုမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။ ထိုစာသည် အိပ်မက်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်၏။ သို့သော် အိပ်မက်မဟုတ်။

ထားမေထံမှ ညီဖြစ်သူငွေတိုးနှင့် ဖောက်ပြန်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံထားသောစာဖြစ်၏။ ရွှေတိုးသည် ထားမေကို အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ရသဖြင့် အချစ်ကြီးလျှင် အမုန်းကြီးမုန်းသည်ဆိုသော စကားရှိသည့်အတိုင်း ထားမေကို အမုန်းကြီး မုန်းသွားမိ၏။

ထိုကာလများ၌ လှရင်ထံမှ ရွှေတိုး၏ဘဝကို နှစ်သိမ့်သော စာများမှန်မှန်ရောက်ရှိလာ၏။

လှရင်သည် ဖောက်ပြန်သောထားမေကို အပြစ်မတင်ဘဲ ရွှေတိုး၏ အပြစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မယားဖြစ်သူကို ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ထားခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထားမေကို

ကာဆီး၍ ပြောလေ၏။

ရွှေတိုးသည် ထိုအချိန်မှစ၍ လှရင်၏ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျလာသယောင်ရှိ၏။

လှရင်သည် ရွှေတိုး၏မေတ္တာကို ယနေ့ထက်တိုင် မျှော်လင့်ဆဲဖြစ်ကြောင်း ရွှေတိုး၏ ဆိုးဝါးလှသောဘဝကို မိမိ၏မေတ္တာဖြင့် ကယ်တင်ပေးလိုသဖြင့် သူမနှင့် လက်ထပ်ပေးစေလိုကြောင်းပြောလေ၏။

ရွှေတိုးသည် မယားဖြစ်သူနှင့် ညီဖြစ်သူ၏ ဖောက်ပြန်မှုကို မြင်ယောင်ပြီး သွေးများဆူပွက်လာကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မိမိကောလိပ် ကျောင်းပြီး၍ ပြန်လာသောနေ့၌ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း စာပြန်လိုက်ရာ လှရင်သည် မိမိ၏အကြံအစည် အောင်မြင်ပြီဆိုကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အာဏာပိုင်များသည် ဒေါ်ဖူးအား သာယာဝတီထောင်သို့ပို့ဆောင်လိုက်လေ၏။

ထားမေသည် မကြာမီ ရွှေတုံးစာမေးပွဲပြီး၍ ပြန်လာတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ရှင်ကွဲကွဲရသော လင်၏မျက်နှာကို မကြည့်လိုတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သာယာဝတီမြို့သို့လိုက်သွားရင်း ဆရာကြီးတစ်ဦး၏ကျောင်း၌ ဆရာမအလုပ်ကိုလျှောက်ထား၏။ သာယာဝတီမြို့၌ဆရာမအလုပ်ကိုလုပ်လျှင် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်တွေ့ဆုံရန်

လည်း လွယ်ကူသွားနိုင်သည်ဟု တွေးကာ ဆရာမအလုပ်ကို လျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မြို့ပေါ်ရှိလူများသည် ထားမေ၏ဖောက်ပြန်မှုများကို ကြားသိရသောအခါ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကြလေ၏။

အချို့သော လူများက ထားမေထံသို့ စိတ်မကောင်းစွာ ဖြင့်လာရောက်၍ သတင်းမေးမြန်းသောအခါ ထားမေက လူများ၏အမေးကိုမဖြေဘဲ

“ထင်ချင်သလိုသာ ထင်ကြတော့ရင်၊ ကျွန်မ မဖြေပါရစေနဲ့”

ဟု ယတိပြတ်ငြင်းကွယ်သဖြင့် လှရင်၏စကားမှန်ကန်သည်ဟု ယူဆကာ ထားမေအား ရွံ့မုန်းသွားကြလေ၏။

ယောက္ခမများကိုယ်တိုင်ပင် ထားမေအား ဖောက်ပြန်သောမိန်းမဟု ယူဆကာ အထင်အမြင်သေးစွာ ဆက်ဆံလေ၏။

ယောက္ခမများသည် လှရင်ကို အလွန်အထင်ကြီးသူများ ဖြစ်လေရာ လှရင်၏ အိမ်တိုင်ယာရောက် လာရောက်ပြောဆို

သောစကားများကို ဖန်ကြည်လေ၏။ ယောက်ျားများသည် သား
ဖြစ်သူ ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး ပြန်လာလျှင် သူဌေးသမီး
လှရင်နှင့်ပေါင်းဖက်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြ၏။

ထိုသို့ ယူဆအောင်လည်း လှရင်က ရေလာမြောင်းပေး
စကားများပြောဆိုခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ထားမေတစ်ယောက်
သာယာဝတီမြို့သို့ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်းကို တားဆီးခြင်းမရှိချေ။

ဤသို့ဖြင့် ထားမေသည် အရုံးသမားဘဝနှင့် သာယာ
ဝတီမြို့ကလေး၌ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး မိခင်
ကြီးအတွက် ရှေ့နေငှားကာအမှုကို ချေပရလေ၏။

မြို့ကလေးမှ ထားမေထွက်ခွာသွားသောအခါ ငွေတိုး
သည် လှရင်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လှရင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို
အတင်းပွေဖက်၍ အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ လှရင်
က အော်ဟစ်ပြီး ရုန်းကန်လေ၏။

လှရင်သည် ရွှေတိုးနှင့်လက်ထပ်ရန် ကြံစည်ထား
သဖြင့် ငွေတိုးနှင့်ဆက်ဆံလိုခြင်းမရှိတော့ချေ။ သို့သော် ငွေ
တိုးက အတင်းအကျပ် ကြံစည်သောအခါ ကာမရေယာဉ်
ကြော၌မျောပါပြီး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

လှရင်သည် ငြိမ်သက်စွာနေရင်း ငွေတိုးကို ဤမြို့မှ ထွက်ခွာသွားရန် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရရှိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ငွေတိုး၏ရင်ခွင်ထဲ၌နေရင်း

“နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ငါ့အဖေသဘောတူဖို့ လိုတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေရှိတဲ့ တောရကျောင်းကိုသွားပြီး အဖေကို နင် သုံးလလောက်ပြုစုပြီး အဖေရဲ့ရင်းနှီးမှုရအောင်လုပ်ပါ။ ဒါမှ ငါတို့လက်ထပ်မှာကို အဖေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

လှရင်၏အဖေ သူဌေးဦးလှသည် မကျင်လွန် သေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း၌ သံဝေဂရရှိကာ ၎င်းတို့မြို့နှင့်မနီးမဝေးအရပ်၌ တောရကျောင်းလေးဆောက်ကာ ရဟန်းပြုနေလေ၏။

လှရင်၏စကားကြောင့် ငွေတိုးက

“ဟင်.. ဒါဆိုရင် ငါက တောရကျောင်းမှာ ဥ လလောက်သွားပြီးနေရမှာပေါ့။ ပျင်းစရာကြီး”

“နင်ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ငါ့အဖေကို ပြုစုယုယပြီး

ရင်းနှီးမှုရအောင်လုပ်ပါ”

ဟု စေခိုင်းလိုက်ရာ ငွေတိုးသည် လှရင်၏စကားကို ငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ မြို့ပေါ်မှထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထို့နောက် တောရကျောင်းသို့သွားကာ သူဌေးဦးလှ တစ်ဖြစ်လဲ ရဟန်းကြီး၏ ကပ္ပိယယောင်ယောင် ပြုလုပ်နေ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရင်း ရဟန်းကြီး၏ စေခိုင်းချက်အရ အခြားသော မြို့ရှိ ကျောင်းမှ ရုပ်ပွားဆင်းတုတစ်ဆူ ပင့်ဆောင်ရန် ထွက်ခွာခဲ့၏။

ငွေတိုးသည် ထိုမြို့သို့သွားရန်အတွက် သင်္ဘောစီး၍ သွားရလေ၏။

ထိုသို့သွားလာရင်း ငွေတိုးစီးလာသောသင်္ဘောသည် နွေခေါင်ခေါင် လေပြင်းတစ်ချက်ရေ့တိုက်ကာ မမျှော်လင့်ဘဲ သင်္ဘောမှောက်သွားလေ၏။

ငွေတိုးတို့ သင်္ဘောမှောက်သောအချိန်မှာ ညအချိန်ဖြစ်၍ သင်္ဘောပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူများသည် ကယ်ပါယူပါတစ်စာစာ အော်ဟစ်ပြီး ရေအောက်သို့နှစ်မြုပ်သွားလေ၏။

ငွေတိုးသည် ကံကောင်းထောက်မစွာ စည်ပိုင်းလွတ်
ကြီးတစ်လုံးကိုဖက်၍ ကမ်းသို့ကူးနိုင်ခဲ့၏။

ငွေတိုးရောက်ရှိသွားသော ကမ်းပေါ်၌လူနေအိမ်ခြေ
မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ငွေတိုးသည် လူနေအိမ်ခြေများရှိရာသို့
ဦးတည်ပြီးထွက်ခွာခဲ့၏။ ထိုသို့ ထွက်ခွာခဲ့ရင်း မိမိကဲ့သို့
သင်္ဘောပျက်မှ မျောပါလာဟန်ရှိသော လူတစ်ဦးကို ကမ်းစပ်
၌တွေ့ရ၏။

ထိုသူသည် သင်္ဘောပျက်ရာ၌ ခေါင်းကို ဒဏ်ရာပြင်း
ထန်စွာရရှိထားပြီး သွေးများယိုစီးကျနေ၏။

ငွေတိုးသည် ထိုသူကိုတွဲ၍ လူနေအိမ်ခြေများရှိရာသို့
လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ နံနက်မိုးသောက်အလင်းခရောက်လျှင် ရွာ
တစ်ရွာသို့ရောက်ခဲ့၏။ ထိုရွာ၏ ရွာသူကြီးကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြရာ တစ်ရွာလုံးရှိ လူများက ကရုဏာသက်စွာ ကူညီပေး
ကြလေ၏။

ငွေတိုးနှင့်အတူ သင်္ဘောပျက်ရာ၌ ပါလာသူမှာ
ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် သက်ဆိုးရှည်မည်မထင်တော့ချေ။

ထိုသူက ငွေတိုး၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍

“ကျုပ်ကို ဒီရွာအထိခေါ်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
မိတ်ဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မနေရတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်မသေခင်
မှာ ကျုပ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ဖြောင့်ချက်ပေး
ချင်လို့ မိတ်ဆွေ တစ်ခုကူညီပါ။ ရွာသူကြီးနဲ့ ရွာက လူကြီး
တွေကို ခေါ်ပေးပါ”

ဟုတောင်းပန်လေရာ ငွေတိုးသည် ထိုသူ၏ဆန္ဒအတိုင်း
ရွာသူကြီးနှင့် ရွာရှိလူကြီးအချို့ကို ခေါ်ပေးလေ၏။

ထိုသူက အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာရှူရှိုက်ရင်း သူ၏ ဖြောင့်
ချက်ကို တစ်လုံးချင်းပြောလေရာ ငွေတိုးသည် စာရွက်တစ်ရွက်
၌ ရေးမှတ်လေ၏။ ထိုသူ၏ဖြောင့်ချက်မှာ

“ကျုပ်နာမည် မောင်မြင့်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ
ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းမှာ ဈေးသင်္ဘောနဲ့လှည့်ပြီး ဈေးရောင်းပါ
တယ်၊ ဈေးရောင်းရင် မအုန်းသီးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
အကြောင်းပါခဲ့ပါတယ်၊ မအုန်းသီးဟာ ဈေးသင်္ဘောမှာ ထမင်း
ရောင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မအုန်းသီးဟာ

ယောက်ျားတွေနဲ့ အလွန်အရောတဝင်နေတဲ့မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ဟာ မအုန်းသီးရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ကျွေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မအုန်းသီးဟာ ကျုပ် ဈေးရောင်းထွက်တဲ့အချိန်မှာ မြို့ပေါ်က ယောက်ျားပေါင်းစုံနဲ့ရှုပ်ပွေခဲ့တယ်။ မအုန်းသီးကို ကျုပ် ဆုံးမလို့မရခဲ့ပါဘူး။ မအုန်းသီးဟာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရတဲ့အထိ ယောက်ျားတွေနဲ့ဖောက်ပြန်နေတုန်းပါ။ စာစ်နေတော့ မအုန်းသီးဟာ အခါလည်သမီးလေးကို ထားရစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတယ်။ သမီးလေးဟာ မိခင်မရှိတဲ့အချိန်မှာ အဖျားရောဂါရခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဈေးရောင်းထွက်လာပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ သမီးလေး တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး တက်သွားရာက အသက်ပါသွားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မအုန်းသီးကို ကျုပ် အမုန်းကြီးမုန်းပြီး လက်စားချေဖို့ လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြို့အနှံ့လိုက်ရှာနေရင်း မြို့တစ်မြို့မှာ မအုန်းသီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့လို့ ဒေါသထိန်းနိုင်ဘဲ အိမ်နီးချင်း

တစ်ယောက်ရဲ့ ထင်းခုတ်ခားမနဲ့ သူ့ကိုအသေခုတ်ပိုင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာက ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးသည် ထားမေ၏မိခင် လူသတ်မှုနှင့်အပမ်းရုပ်ကို သတိရပြီး ထိုသူ၏အမှု၌ ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူးတစ်ယောက် ဓားစာခံဖြစ်ခြင်းကိုလည်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထိုနေ့က လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး သွေးသံတရဲရဲဖြင့် ထွက်ပြေးစဉ် ထိုသူအား မိမိနှင့်လှရင်တို့ မြင်တွေ့လိုက်ရပုံကို အမှတ်ရ၏။ ထိုသူက ဆက်လက်၍

“ကျုပ် နောက်တော့ လူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ မအုန်းသီးရဲ့အိမ်နီးချင်း ဒေါ်ဖူးဆိုတဲ့အဘွားကြီးဟာ ကျုပ်ကြောင့် ဓားစာခံဖြစ်ပြီး လူသတ်မှုနဲ့ တရားဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာသိရတယ်။ ကျုပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကျုပ်သေရ တော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ကျုပ်ကြောင့် ဓားစာခံဖြစ်နေတဲ့ အဘွားကြီးကို ကယ်ချင်တာပါ။ အဘွားကြီးဟာ ကျုပ်မကယ်ရင် ကြီးစင်

တက်ရနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ငွေတိုးသည် မောင်မြင့်ကိုယ်တိုင် လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်းကြောင့် နောင်တကြီးစွာရရှိခဲ့၏။ မိမိအား မေတ္တာစစ်နှင့် မချစ်သောမိန်းမအတွက် အသက်အရွယ်အိုမင်းရှာပြီဖြစ်သော အဘွားအိုကို ကြိုးစင်သို့ပို့ရန် ကြိုးစားခဲ့မိ၏။

ထို့ပြင် မိမိအပေါ် ကျေးဇူးရှိသော အစ်ကိုနှင့်မရီးအပေါ်လည်း သစ္စာဖောက်ဖျက်ခဲ့၏။ မိမိကြောင့်ထားမေလည်း အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ကာ မြို့ပေါ်မှထွက်ပြေးခဲ့ရ၏။

ဤအချိန်မှစ၍ နောင်တကြီးစွာရရှိပြီး ထိုကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လူသတ်မှုတရားခံမောင်မြင့်သည် ရပ်ရွာလူကြီးများရှေ့၌ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးနောက် စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်ရှိပြီး ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။

✽ ◻ ✽

ဤနေ့သည် ထားမေ၏မိခင် ဒေါ်ဖူး၏အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချမည့်နေ့ဖြစ်၏။ တရားသူကြီးသည် ဒေါ်ဖူး၏ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သေသူနှင့်ဒေါ်ဖူး ရန်ငြိုးရန်ရှိသည့်က တစ်ကြောင်း၊ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သော ဘေးမမှာ ဒေါ်ဖူး၏ ထင်းခုတ်ဘေးမဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဒေါ်ဖူးကို လူသတ်မှု၏တရားခံဟု ယူဆလေ၏။ ထို့ပြင် သေသူ မအုန်းသီးကို လုပ်ကြံသွားသူအား ဒေါ်ဖူးက မြင်တွေ့ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း သက်သေမပြနိုင်သဖြင့် ဒေါ်ဖူး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အတည်မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။

၂၄၆ ● ပင်ပြတ်သူရ

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဖူးအား လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍
အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန်သာရှိတော့၏။

သို့သော်ဒေါ်ဖူးသည် မိန်းမသားဖြစ်ပြီး အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်သူ ဖြစ်သဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့်
ချမှန်ရန်သာ ရှိတော့၏။

တရားသူကြီးသည် ၎င်းရေးသားထားသော စီရင်ချက်
ကို ဖတ်ပြရန် ပြင်လိုက်၏။

ထားမေသည် မိခင်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေ
လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရုံးအတွင်းသို့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေး
ဝင်လာသော ငွေတိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ငွေတိုးသည် ရှေ့နေကြီးထံသို့ အပြေးအလွှားသွားပြီး
တီးတိုးပြောကာ လက်ထဲရှိ စာရွက်ကို ထုတ်ပြလေ၏။

ရှေ့နေကြီးသည် အလွန်အံ့သြစွာဖြင့် ဖြောင့်ချက်စာရွက်
ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် တရားသူကြီးအား တင်ပြလိုက်လေ၏။
ထို့ဖြောင့်ချက်စာရွက်သည် ဣယ်လွန်သူမောင်မြင့်ကိုယ်တိုင်

တောနာတပေ

ရမ္မက်အိမ်နိဂုံး

ထွက်ဆိုပြီး ရွာလူကြီးများစုပေါင်း၍ လက်မှတ်ရေးထိုးထား
လေရာ တရားသူကြီးသည် ဖြောင့်ချက်စာရွက်ကို လက်ခံ
ကာ ဒေါ်ဖူးအား တရားသေလွှတ်လိုက်လေတော့၏။

✱

တောနာတပေ

ဤနေ့သည် ရွှေတိုးနှင့် လှရင်တို့၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပမည့်နေ့ပင်ဖြစ်၏။

လှရင်သည် သူမ၏ မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းနားသည်ထက် ခမ်းနားအောင် မြို့လယ်ခန်းမ၌ ကျင်းပလေ၏။

ထို့ပြင်မင်္ဂလာပွဲ၌ ဒံပေါက်ထမင်း၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ်စသဖြင့် ဟင်းပေါင်းစုံကို စီမံချက်ပြုတ်ထားလေ၏။ ဒံပေါက်စားပြီး အအိပြေစေရန် ဘီလပ်ရည်နှင့် ရေခဲမုန့်ကျွေးရန် စီစဉ်ထားသဖြင့် မြို့လူထုသည် အလွန်သဘောကျလေ၏။

မင်္ဂလာသတို့သား ရွှေတိုးနှင့် သတို့သမီးလှရင်တို့သည် ကတ္တီပါမုံကြီးပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဓာတ်ပုံဆရာသုံးဦးက ဓာတ်ပုံ

အမျိုးမျိုး ရိုက်ကူးနေကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ငွေတိုးနှင့်ထားမေသည် မင်္ဂလာခန်းမအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် သတို့သားနှင့်သတို့သမီးသည် အလွန်အံ့ဩသွားကြ၏။ မင်္ဂလာပရိသတ်များမှာလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေ၏။

မင်္ဂလာလက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်နေသော ဘိသိတ်ဆရာကြီးလည်း အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားလေ၏။ ငွေတိုးသည် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ဝင်သွားပြီး

“မင်္ဂလာပွဲကို ခဏနေပါဦး၊ ကျုပ်ပြောစရာရှိသေးလို့ပါ”

ဟုပြောပြီး ငွေတိုးသည် ရွှေတိုး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ကျွန်တော့်အမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကို၊ ကျွန်တော်အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီအချိန်ရောက်မှ တောင်းပန်လို့ ဘာထူးတော့မှာလဲ

ကွာ”

ဟုပြောလေ၏။

လှရင်သည် ငွေတိုးကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်
လုံးဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းတို့ မိုက်ချင်တိုင်း မိုက်ပြီး အခုမှ လာတောင်းပန်
လို့ရမှာလား”

ဟုပြောလေရာ ငွေတိုးသည် လှရင်ကို မကျေမချမ်း
ကြည့်၍

“မင်းဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မလှရင်က ပရိသတ်ထဲကိုကြည့်၍

“ဒီလူတွေ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်နေတယ်၊ သူတို့ကို မောင်း
ထုတ်ပေးကြပါ”

ဟုအကူအညီတောင်းလိုက်၏။ ငွေတိုးက မျက်မှောင်
ကြတ်၍

“မင်္ဂလာပွဲမှာ ငါ့ကိုမောင်းထုတ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊

မင်းကို မောင်းထုတ်ရမှာ”

ဟုပြောလေ၏။ ရွှေတိုးသည် ငွေတိုးကို ဒေါသတကြီး
ကြည့်၍

“ငွေတိုး မင်း ငါ့မင်္ဂလာပွဲကိုလာဖျက်နေတာလား၊
မင်းတို့ ထွက်သွားစမ်း”

ဟုမောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

ငွေတိုးက ရွှေတိုး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“အစ်ကို့ဆီကို ထားမေရေးလိုက်တဲ့စာက အစစ်မဟုတ်
ဘူးဗျ၊ လှရင် လုပ်ကြံပြီးရေးလိုက်တဲ့စာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ လှရင်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား
ပြီး

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

ရွှေတိုးကလည်း

“ထားမေကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားတာကွ၊ သူ
လက်မှတ်ကို ငါ့ကောင်းကောင်းသိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ငွေတိုးက

“တကယ်တော့ လှရင်က ယုတ်မာရိုင်းခိုင်းတာမျိုး
ထားမေရဲ့အမေ ဒေါ်ဖူး လူသတ်မှုမကျူးလွန်ဘဲနဲ့ ကျူးလွန်
တယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာမျိုး”

ဟုပြောကာ လှရင်၏ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပုံများကို
အစမှအဆုံးထိ ပြောပြလေတော့၏။

ငွေတိုး၏ ရှည်လျားစွာပြောလိုက်သော စကားများကို
နားထောင်ပြီး ရွှေတိုးသည် ဒေါသတကြီးတက်ခေါက်ကာ
လှရင်ဘက်သို့လှည့်၍

“လှရင် နင်ယုတ်မာလှချည်လား၊ နင့်လိုမိန်းမကို ငါ
မယူမိတာ ကံကောင်းတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လှရင်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်
အုပ်၍ ခြိုးပွဲချ ငိုကြွေးနေလေတော့၏။

ပြီးနောက် မြို့လယ်ခန်းမမှ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ပြေးထွက်
သွားလေတော့၏။

ရွှေတိုးသည် ထားမေကို သနားဂရုဏာသက်စွာဖြင့်

ကြည့်၍

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့မိန်းမရယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထားမေသည် ရွှေတိုး၏ရင်ခွင်ထဲသို့
တိုးဝင်၍ ရှိကံငိုလိုက်လေတော့၏။

ရွှေတိုးက ထားမေ၏ပခုံးကိုဖက်၍

“မငိုပါနဲ့တော့ကွယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဥစ္စာရင်းမှန်
လို့ ပြန်တွေ့ရပြီပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

◆ ◆ ◆

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် မြို့ပြင်
တောင်ပေါ်စေတီ၌ မိန်းမတစ်ဦးသည် ကလေးများ၏ အလယ်
၌ရှိနေပြီး ထိုမိန်းမသည် ပူပန်သောကရောက်သောအမှု
အရာဖြင့်

“မင်္ဂလာချိန်နီးနေပြီ၊ သတို့သားဘယ်မှာလဲ၊ သတို့သား
ရှာပေးကြပါ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကလေးငယ်များက
“သတို့သား ရောက်မလာသေးပါဘူး၊ သတို့သားကို
ရှာဖို့ ပိုက်ဆံတစ်မူးပေးပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ပူပန်သောကရောက်နေသော မိန်းမ
သည် စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေအကြွေ
စေ့များကို ကမန်းကတန်းထုတ်ပေးလေ၏။

ကလေးများသည် ငွေအကြွေစေ့များရရှိသောအခါ ဝမ်း
သာအားရ ပေးခနဲအော်ဟစ်ပြီး စေတီတစ်နေရာ၌ ပုန်းအောင်း
နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

ပူပန်သောကရောက်နေသော မိန်းမက ကလေးငယ်
တို့ကြည့်၍

“အမလေး ကိုကိုလာပြီ၊ ကိုကိုလာပြီ၊ မင်္ဂလာဆောင်
ရအောင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ ကလေးငယ်၏လက်ကို ချိတ်လိုက်
လေ၏။

ထိုမိန်းမသည် လှရင်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှ

၂၅၆ မင်းမြတ်သူရ

စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ ရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
COM